Права людини в Ісламі

حقوق الإنسان في الإسلام

باللغة الأوكرانية

Абд ар-Рахман аш-Шеха

عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيحة

переклад

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (E.I.R.C)

& Мухаммада аль-Гарбі

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية & محمد الغربي

Права людини в Ісламі

Абдур-Рахман аш-Шиха

переклад:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (E.I.R.C)

& Мухаммада аль-Гарбі

Перевірка:

- Lustikova Anna Aleksandrovna
- Юлия Коляденко

Зміст

Вступ

Вся хвала Аллаху, і нехай Аллах возвеличує згадку про Його Пророка і віддасть належне йому і його сім'ї, його сподвижникам і тим, хто слідує його шляхом у безпеці від усякого зла, і вбереже їх у День Воскресіння.

Кожне суспільство має забезпечити своїм громадянам права, які гарантують їм основні потреби і захист, і дати їм можливість відчувати себе приналежними і залученими до великих соціальних груп. Люди повинні відчувати себе в безпеці і мати почуття причетності для того, щоб задовільним чином виконувати свої завдання і обов'язки.

Нині помітними є три різні тенденції у нашому глобальному суспільстві. Перша тенденція підносить права людини над правами суспільства. Ця тенденція дає людині повну свободу чинити так, як їй заманеться, з мінімальними обмеженнями. На жаль, це призводить до хаотичної соціальної ситуації, тому що, коли людині надається необмежена свобода, переважають егоїстичні бажання і це приносить суперечливі результати. Усе суспільство безмірно страждає від жадібності та егоїзму. Ця тенденція характерна для ліберальних, демократичних та капіталістичних суспільств.

Друга тенденція, на відміну від вищезазначеної, виступає за піднесення прав суспільства над правами людини. Людина позбавлена особистих прав. Доступними є тільки права, які служать правлячому режиму, відповідно до панівної ідеології правлячого класу або групи. Ця тенденція поширена в комуністичних і тоталітарних суспільствах.

Третя тенденція, в ідеалі, не підкреслює ні прав людини над суспільними, ні суспільних прав над людськими. Кожному надані гідні права відповідно до системи. Права та обов'язки регулюються і контролюються суворими правилами і умовами. У цій тенденції, суспільні інтереси є пріоритетнішими над інтересами окремих людей тільки у разі серйозного конфлікту.

У цій брошурі ми покажемо права людини у світлі ідеально збалансованої системи Ісламського права. Ці права грунтуються на одкровеннях у Божественній книзі мусульман, Священному Корані та із Сунни, практики Посланника Аллаха (с.а.с.) – двох основних джерел Ісламського життя і юриспруденції. І Священний Коран і

Сунна націлені на створення ідеальної особистості в ідеальному суспільстві; вони взаємодіють один з одним для виникнення гармонії між людьми та Аллахом, Господом і Творцем, з самими собою, іншими, суспільством в цілому, і іншими суспільствами в усьому світі.

Ми твердо віримо, що застосування індивідуальних і соціальних принципів третьої тенденції, котрі керуються ідеально виявленими законами від Аллаха в Корані і Сунні, безумовно, зробить людство щасливішим і процвітаючим. Застосування цих принципів дозволить суспільству досягнути миру і безпеки. Ці соціальні права і принципи не є результатом попереднього досвіду, соціальних ідеологій, тимчасових і невідкладних потреб та/або політичних переслідувань і мотивів: вони ж від Милостивого і Всезнаючого, для прогресу людини, для щастя у цьому житті і порятунку душі в майбутньому.

Наша тверда віра в правду і справедливість Ісламських прав і принципів пов'язана з тим, що Аллах, Всемилостивий, Єдиний Творець людини, розкриває їх. Він добре знає, що підходить Його творінню в усі часи, що корисне, а що шкідливе людині, що робить її щасливою чи сумною, що робить її успішною чи нещасною. Своїми знаннями і благодіяннями, він законодавчо обгрунтував те, що підходить краще і відповідає основним потребам усіх Його створінь на землі і робить їхнє життя успішним, безпечним і радісним.

Священний Коран, який було виявлено і послано Мухаммаду (с.а.с.), є вічним дивом, яке містить основи загальних правил. Сунна, практика Посланника Аллаха (с.а.с.), що є другим джерелом мусульманського права, містить докладні вказівки. Ці правила і принципи були викладені Посланником Аллаха (с.а.с.) близько чотирнадцяти століть тому у найкращій формі і порядку і залишаються актуальними завжди. І, Священний Коран і Сунна (практика Посланника Аллаха с.а.с.) поважають людину і її права особистості в суспільстві. Ці джерела мусульманського права не упустили потреби і права суспільства і суспільних інтересів. Насправді, Всевишній Аллах говорить в Священному Корані:

Ми пошанували синів Адама й дозволили їм пересуватися сушею та морем, наділили їх благами й віддали їм велику перевагу перед багатьма іншими творіннями! (17:70)

Людина здобуває таку честь і привілеї тільки тоді, коли виконує свої обов'язки та віддає належне правам інших.

Для того, щоб займати це особливе місце на землі, конкретні особи мають виконувати конкретні завдання. Ця концепція ілюструється Всевишнім Аллахом у Священному Корані:

Ось твій Господь сповістив, що Він неодмінно буде відсилати до них тих, хто вражатиме їх злою карою. Воістину, твій Господь — Швидкий у покаранні! Воістину, Він — Прощаючий, Милосердний! (7:167)

Деякі країни та міжнародні організації, голосно закликають до принципів, які прагнуть гарантувати права людини. Іслам установив, в рамках свого відомого шаріату (закону і судової практики), багато з цих людських прав близько чотирнадцяти століть тому. Права, перераховані сучасними міжнародними організаціями характеризуються недоліками в концепції, недоліками в розробці і несправедливістю в застосуванні. Вони схильні до таємних політичних планів, економічного тиску та культурної упередженості думок. Вони несуть в собі залишки колоніалізму та імперіалізму. Такі права часто перераховуються і встановлюються не в інтересах усіх людей, а, швидше, на користь деяких організацій і потужних груп, що мають спеціальні інтереси. Це стає більш очевидним, коли, як ми бачимо в усьому світі, багато з наших співвітчизників страждають від найстрашніших звірств, і все ж, немає жодної організації, що по-справжньому захищала б бідних і слабких. Кричуща нерівність і зловживання між країнами та всередині країн ростуть все більше і більше, навіть на наших очах, і приписи для надання допомоги і розвитку затягують їх глибше у злидні, як наче вони були покликані увічнити свою убогість і рабство.

Цілком можливо, що деякі гуманітарні організації не можуть прийти на допомогу деяким пригнобленим особам з політичних і економічних причин. Деякі щирі організації були усунені від участі в гуманітарних зусиллях, в той час як іншим було дозволено, оскільки вони сприяють таємним планам і вірі в ідеали сектантських груп або груп спеціальних інтересів, більш прийнятних для домінуючої держави. Деякі організації поширюють гасла на кшталт «Не втручатися у внутрішні справи інших країн», або «Ми повинні залишатися в рамках політичних реалій» і т. д. Іслам закликає до захисту, оборони і підтримки пригноблених народів світу, шляхом

видалення кореневої причини гноблення і експлуатації. Ісламський закон побудований так, щоб видаляти будь-які гноблення і експлуатації відповідно до правил, які приписує право, що забороняє невірність, і бореться на шляху Аллаха Всевишнього.

Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

І чому б вам не боротися на шляху Аллаха заради слабких чоловіків, жінок і дітей, які говорять: «Господи наш! Виведи нас із цього міста, жителі якого є несправедливими. Даруй нам від Себе покровителя, даруй нам від Себе помічника!» (4:75)

Важливо зазначити, що дотримання законів про права людини в мусульманському суспільстві нерозривно пов’язане з щирою прихильністю до втілення Ісламських законів і принципів по формі і по суті. Деякі люди беруть тільки те, що відповідає їх власним інтересам. Інші можуть просто робити вигляд, що вони виконують деякі Ісламські вчення і принципи, але, насправді, намагаються знищити або спотворити і маніпулювати Ісламом зсередини, і тільки заважають реалізації Ісламських законів. Вони не показують прикладу захисту прав людини в Ісламі. Таким чином, ми вказуємо тут зобов’язання тим, хто хотів би вивчати Іслам об’єктивно, – ви повинні робити це, вивчаючи його по суті, як повністю розроблену систему, а не залежати від певних протизаконних дій деяких людей, які стверджують, що вони мусульмани. Девіантна поведінка і дії окремих осіб, груп людей чи уряду не повинні впливати на остаточне судження людини. Реалізація Ісламських принципів і Ісламського права варіюється залежно від прихильності до Ісламу і практичних вмінь застосовувати їх до конретних умов. Навіть якщо система хороша, не може не бути недоліків і помилок у сприйнятті та виконанні. Якщо ми помічаємо, наприклад, брехню, шахрайство, порушення контрактів, обман і корупцію в людини, ми не повинні звинувачувати систему за це. Оскільки Іслам категорично забороняє це зло, треба дорікати саму людини за її злочини, але не систему. Ми повинні ретельно вивчити саму систему і розглянути всі її аспекти. Простим прикладом може слугувати наступне: якщо людина потребує хліба, вона піде до крамниці або, принаймні, у місце, де хліб може продаватися, наприклад, продуктовий магазин або супермаркет. Якщо людина потребує хліба, а йде до м’ясника або до фруктового магазину, вона не зможе знайти там хліб. Існує загальне твердження в

Священному Корані, яке пояснює такий випадок. Всевишній Аллах стверджує у Священному Корані:

Якщо ти коритимешся більшості тих, хто на землі, то вони зіб'ють тебе зі шляху Аллаха. Вони йдуть за припущенням та займаються вигадками! (6:116).

На жаль, ми бачимо, що багато мусульман у всьому світі не є істинними представниками Ісламу, тому що вони роблять великі помилки, і є багато серйозних недоліків у їхній вірі і практиці. Відзначимо цю неприємну ситуацію, щоб попередити тих, хто вивчає Іслам, аби вони не опинились під впливом або не були обдурені відношенням і пороками будь-якого мусульманина, який спотворює Іслам. Старанні учні не повинні впадати у відчай, а, радше, вони повинні звернутися до представника праведних мусульман і до основних вчень Ісламу. Ми закликаємо мусульман зберігати кращі практики та правильне застосування своєї віри в кожному аспекті життя. Ми закликаємо не-мусульман до вивчення Ісламу і розуміння його принципів з неупереджених підходів.

Існує знаменита історія про ново-оберненого мусульманина, який, після відвідування мусульманської країни, був вражений, ставши свідком жахливого становища мусульман в тих суспільствах, помічаючи, наскільки далекими вони були від ідеального вчення і принципів Ісламу. Він сказав: «Я дякую Всевишньому Аллаху за те, що дозволив мені прийняти Іслам до прибуття в цю країну. Якби я спершу потрапив сюди, я ніколи б не подумав стати мусульманином!» Він виголосив це, тому що він бачив на власні очі, поширені злочинні дії деяких мусульман. Це дійсно дуже сумна ситуація, яку ми прагнемо виправити. Обізнанність та освіта є першими кроками виправлення.

Іслам і оберігання п'яти основних життєвих потреб

Вступ

Іслам, як останнє і досконале повідомлення від Аллаха для людства, спрямований на створення своїми принципами, правової

бази, кодексу етики, і ідеального суспільства з балансом між захистом прав людини та прав суспільства вцілому. Одним із способів досягнення цієї мети є захист основних потреб, які забезпечують особам їхнє повне право без шкоди для загального блага. Якщо всі члени суспільства користуються своїми законними правами на мир, спокій, свободу і загальну доступність всіх основних людських потреб, збалансованих із суспільним добробутом, усі вони матимуть можливість жити плідним життям довершення і задоволення.

Ця задоволеність визначається Посланником Аллаха (с.а.с.), коли він заявив:

«Кожен, хто прокидається (вранці), відчуваючи, що він перебуває у безпеці в своїй громаді, вільним від недуг і хвороб у своєму тілі, і має достатньо їжі на один день, наче володар усього світу»[1].

Іслам формулює унікальну систему прав і обов’язків, що забезпечує і оберігає наступні п’ять основних потреб людського існування:

(1) Збереження Божественної релігії

(2) Збереження себе

(3) Збереження розуму

(4) збереження честі і походження

(5) Збереження багатства

Усі людські суспільства розробили свої власні системи, щоб зберегти ці основні людські потреби, і ми висвітлимо унікальні аспекти Ісламської системи. Перш, ніж ми обговоримо ці основні потреби детальніше, ми внесемо деякі загальні зауваження про термін, який часто розуміють неправильно – «рівність».

[1] Повідомлено Тірімзі № 2346 і визнано правильним.

Рівність в Ісламі

Чоловіки і жінки створені рівними у своїх людських основах, і всі вони мають спільне походження і гідність творіння Аллаха і привілей людини над іншими Ним створеними істотами. Дискримінація за расовою ознакою, за статтю, кольором шкіри, походженням, класом, регіоном або мовою категорично заборонена в Ісламі для усунення штучних бар'єрів між привілейованими і знедоленими. Рівність не означає, що всі є однаковими, оскільки не можна заперечити природні відмінності. Дві статі доповнюють одна одну. Всевишній Аллах говорить в Славному Корані:

О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків та жінок; і розселив їх. То бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтесь родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами! (4:1).

Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«О люди! Господь ваш один. Отець ваш один. Всі ви належите Адаму (р.а.а.). І Адам створений із землі. Воістину, найблагородніша людина в очах Господа вашого, Всемогутнього Аллаха, є найбільш благочестива серед вас. Не існує переваги арабів над не-арабами. Не існує переваги не-арабів над арабами. Не існує переваги людини червоної (раси) над білою людиною. Крім того, немає переваги білих над людьми червоної (раси), окрім як за благочестям і усвідомленням Бога»[2].

Все людство, згідно з Ісламом, з усіма расами, має одне першоджерело, то як деякі можуть експлуатувати інших, вимагаючи вищості або особливих привілеїв? Іслам не допускає помилкової гордості через походження і соціальний статус. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Всевишній Аллах викорінив хибну пиху, що існувала в доісламский час, коли люди хибно пишались через своїх предків. Все людство належить Адаму (р.а.а.). І Адам створений із землі»[3].

---

[2] Повідомлено Ахмадом, № 411.
[3] Повідомив Абу Дауд, № 5116

Пиха через расу і клас дуже поширена в деяких суспільствах. Наприклад, деякі іудеї і християни вважають себе людьми вищими за статусом, походженням, расою чи класом. Аллах Всевишній і Всемогутній виявив істинність цієї зарозумілості. Він стверджує в Славному Корані:

І говорять юдеї та християни: «Ми — сини Аллаха і улюбленці Його!» Скажи: «Чому ж карає Він вас за гріхи ваші? Адже ви, люди — творіння Його. Прощає Він, кого побажає, і карає, кого побажає. Йому належить влада над небесами, землею і над тим, що поміж ними! І до Нього — повернення!» (5:18).

Закони Ісламу викорінюють будь-які хибні основи расизму. Наприклад, один із сподвижників Посланника Аллаха (с.а.с.) Абу Зарр (р.а.а.) одного разу сказав до чорного раба: «О, син чорної жінки!» Почувши це, Посланник Аллаха (с.а.с.) звернувся до Абу Зарра (р.а.а.), і сказав йому:

«Ви ображаєте цю людину його матір'ю? Воістину, у вас є риси епохи неуцтва (доісламських часів). Той час минув. Не існує чесноти чи заслуги для сина білої жінки перед сином чорної жінки, окрім як через благочестя і праведність, або через хороші справи та вчинки»[4].

Повідомляють, що Абу Зарр (р.а.а.), почувши зауваження Пророка (с.а.с.), спокутуючи свою провину, поклав голову на землю у смиренні, щоб раб підійшов і наступив на голову ногою, незважаючи на те, що Пророк (с.а.с.) не наказував йому зробити це. Абу Зарр (р.а.а.) хотів дисциплінувати себе через самоприниження, так щоб ніколи не повторювати такий гріх у майбутньому.

Всі люди в Ісламі абсолютно однакові і рівні з точки зору зобов'язань щодо виконання різних актів поклоніння Аллаху. Багаті і бідні, правителі і селяни, білі і чорні, з великими можливостями і з можливостями малими, всі однакові і рівні перед Аллахом; найблагородніші – найбільш праведні і найщиріші, тверді у поклонінні і добрих справах. Як сказав Пророк (с.а.с.):

[4] Повідомлено Ахмадом, 4:145

«Аллах не дивиться на ваші тіла і ваші кольори, але на ваші дії і ваше серце (тобто на зовнішні справи і внутрішні наміри, щирість)»[5].

Усі накази, зобов'язання і заборони стосуються усіх без розрізнення за класом, соціальним статусом або расою. Всевишній Аллах стверджує у Священному Корані:

Хто робить добро, робить це для себе самого, а хто робить зло, робить це проти себе самого. А Господь твій не чинить із рабами несправедливо! (41:46)

Розрізнення людей в очах Аллаха засноване на рівні їхнього благочестя, праведності і відповідності наказам Аллаха, Милостивого. Всевишній Аллах стверджує у Священному Корані:

О ви, які увірували! Воістину, Ми створили вас із чоловіка та жінки і зробили вас народами та племенами, щоб ви знали одне одного. Воістину, найшановаініші з-посеред вас перед Аллахом — найбільш богобоязливі! Воістину, Аллах — Всезнаючий, Всевідаючий! (49:13)

Усі люди рівні перед Ісламським зводом законів і призначеним мусульманським суддею. Штрафи, судові і правові пропозиції стосуються усіх рас і класів людей без будь-яких відмінностей і без привілеювання особи, що здобуває імунітет. Ми наведемо тут один відомий приклад. Аїша повідомила, що курайшити були глибоко стурбовані, коли шляхетна жінка із роду Махзум здійснила крадіжку, і Посланник Аллаха (с.а.с.) хотів покарати її відрізавши їй руку. Курайшити, порадившись між собою, сказали: «Найкраще, щоб з Пророком (с.а.с.) про жінку злодійку з Махзум говорила його улюблена супутниця (і син його улюбленої супутниці) Усама ібн Зайд (р.а.а.)» Тому вони послали Усаму (р.а.а.), щоб вона поговорила з Пророком (с.а.с.) і захистила цю жінку з Махзум. Після того, як Посланник Аллаха (с.а.с.) вислухав Усаму (р.а.а.), він (с.а.с.) сказав:

«О, Усама! Ти прийшла просити про відміну покарання, встановленого Аллахом?» Посланник Аллаха (с.а.с.) встав, як тільки він (с.а.с.) закінчив свою розмову з Усамою, і виступив з промовою,

[5] Повідомлено у Муслім № 2564

сказавши: **«Народи (або нації), які були знищені через те, що, коли шляхетний чоловік серед них крав, вони дозволяли йому залишатися безкарним, а якщо бідний, слабкий і незначний чоловік серед них крав – вони карали його. Клянуся Аллахом! Якщо Фатіма, дочка Мухаммада** (с.а.с.) **вкрала б, я би відрізав її руку»[6].**

Ніхто не має права на монополізацію, зловживання або на діяльність у своїх власних інтересах, якщо це стосується національних ресурсів. Усі члени нації мають право на користування національними ресурсами, кожен згідно зі справедливими і рівними правами та обов'язками. Тим не менше, вони не будуть рівними у термінах роботи і користі, яку вони несуть для суспільства. Ісламський уряд має докладати всіх зусиль, щоб забезпечити робочі місця для своїх членів і організувати використання національних ресурсів.

Іслам проголошує всіх людей рівними з точки зору людських якостей, але кожна людина буде винагороджена залежно від того, що вона приносить своєму суспільству і співтовариству. Єдина відмінність між людьми це те, чим вони можуть бути корисні. Наприклад, працелюбна і млява людина не розглядаються однаково в умовах оплати і фінансових винагород. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Кожному — свій ступінь за те, що він робив. Господь твій не оминає того, що роблять вони! (6:132)

Іслам і оберігання п'яти основних життєвих потреб

Тепер ми перейдемо до уточнення основних людських потреб, які Іслам гарантує у своїй божественній і унікальній правовій системі.

Оберігання Божественної релігії

Іслам є повним і досконалим Божественним Одкровенням від Аллаха Всевишнього людству для його процвітання і порятунку. Усі

6

попередні Пророки Аллаха, як Ной, Авраам, Мойсей та Ісус (р.а.а.) були мусульманами, відправленими до своїх народів із загальною релігією Ісламу – поклоніння Аллаху, якому ніхто не може бути рівним, без ідолопоклонства – і конкретним зводом законів, придатних для їхніх народів.

Аллах Всевишній говорить:

Ми не відсилали раніше за тебе жодного Посланця, не відкривши йому: «Немає бога, крім Мене! Тож поклоняйтеся Мені!» (21:25).

Мухаммад ібн Абдулла (с.а.с.) є останнім Пророком і Посланником Аллаха. Він був посланий усьому людству з Ісламським зводом законів, виданих Аллахом, Наймудрішим і Всезнаючим.

Аллах Всевишній говорить:

Мухаммад — не батько когось із ваших чоловіків, але Посланець Аллаха й Печатка Пророків! А Аллах – про кожну річ Знаючий! (33:40).

І Всевишній Аллах говорить:

Але веліла тому душа його вбити брата свого, і вбив він його. І опинився він посеред тих, які мали втрати! (5:30)

І він каже:

Воістину, релігія перед Аллахом — *Іслам*! (3:19)

І він каже:

Хто шукає іншої релігії замість Ісламу, від того не буде прийнято, і в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе! (3:85)

Посланник Аллаха (с.а.с.) пояснив свою подібність до попередніх Пророків Аллаха, сказавши:

«Мій приклад і приклад Пророків, які мені передували, нагадує людину, що побудувала гарний будинок. Будинок був прекрасний і чудовий, за винятком однієї цеглини (в кутку).

Люди, які бачили будинок, захоплювалися ним, але цікавились ... чому власник не докладе однієї цеглини, якої бракує? Я є тією цеглиною, якої бракує. Я останній Посланець (для людства на Землі)».

Все людство погодиться із загальним принципом, що істина, справедливість і добро повинні відстоюватись і захищатись від нападу сил брехні, тиранії і зла. Мусульмани серйозно ставляться до цього обов'язку і прагнуть поширювати істину, справедливість і добро усіма доступними законними засобами. Для мирського суспільства релігія вважається суто особистою справою. Суспільне життя за законом повинне керуватися мирськими принципами та інститутами і в жодному випадку релігією або релігійним правом. Ми повинні пам'ятати, що розвиток боротьби за мирську освіту сам по собі був реакцією на надмірності і конфлікти християнських церков та різних монархів і королів у Європі.

Це підводить до непростої теми «Джихаду» (боротьба, напруга), який так багато обмовляють та неправильно розуміють у світі. Наступний вірш Священного Корану, поданий у загальному контексті, роз'яснює загальне правило Джихаду:

І борíться на шляху Аллаха проти тих, хто бореться проти вас. Але не виявляйте ворожості при цьому, бо ж, воістину, Аллах не любить тих, хто виявляє ворожість! (2:190)

У підсумку Джихад полягає в тому, що бойові дії дозволяються мусульманам для захисту від агресії, експлуатації і придушення, і навіть у цьому будь-які злочини заборонені. Арабський корінь слова «Джихад» означає прагнути, і він включає в себе не тільки боротьбу проти гнобителів і тиранів, але й боротьбу в цілому для захисту добра і знищення зла. Джихадом захищається Ісламська релігія з її кінцевою істиною, справедливістю і добром, і самі мусульмани захищаються від тих, хто бажає їм шкоди. Обов'язком всіх мусульман є вірити і практикувати Джихад у певній мірі: більш значні обов'язки існують для тих, хто має більше можливостей, але навіть бідним та інвалідам необхідно морально підтримувати і молитися за перемогу.

Джихад також практикувався в попередніх конфесіях. Оскільки зло з'являється у всьому світі і протягом всієї людської історії, Джихад існував для того, щоб зупинити тиранію і несправедливість. Він

також забороняє людям поклонятися неправдивим богам і напівбогам, і ввести їх в реальність поклоніння Аллаху, у якого немає сина, рівних йому або співтоваришів. Джихад законодавчо прибирає несправедливість і приводить людину до милосердя, справедливості і миру, до Ісламу як способу життя, який зацікавлений у процвітанні людини на землі, а не в інтересах окремих груп арабів чи інших національних груп мусульман, оскільки Іслам є універсальною релігією, і не існує географічних кордонів для її сповідання. **Традиція стверджує, що Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:**

«Допоможіть своєму братові, будь він гнобитель або пригнічений». Чоловік запитав: «О, Посланник Аллаха, я допомагаю йому, коли він пригнічений, але як я можу допомогти йому, коли він гнобитель?» Він (с.а.с.) сказав: **«Ти можеш втримати його від вчинення гноблення. Це буде твоя допомога»**.

Повідомлення і запрошення Ісламу є міжнародним і універсальним для всього людства, з всеосяжним кодексом переконань, моралі та етики у всіх сферах життя. Ісламом закладені принципи правосуддя, справедливості, рівності, свободи, процвітання, успіхів та правдивості для людини на землі. Джихад не змушує людей законодавчо, проти їхньої волі, приєднатися до Ісламу, а, швидше, він є інструментом і механізмом для підтримання миру, що дозволяє мирне поширення повідомлень про релігію єдинобожжя, справедливості та рівності для всього світу і захиститу його від нападу. Після того як люди отримали повідомлення, за ними залишається вибір – прийняти Іслам чи ні. Важливою метою Джихаду є відкрити шлях мирного поширення послання Ісламу до людей. Всевишній Аллах стверджує у Священному Корані:

Немає примусу до релігії. Прямий шлях відокремлюється від омани! Хто не вірує у *тагута, а вірує в Аллаха,* той вже схопився за надійну основу, яка не зламається! Аллах — Всечуючий та Всезнаючий! (2:256)

Принцип, що скріплює внутрішні відносини між урядами і народами заснований на справедливості і мирі, оскільки не може бути міцного миру без справедливості. Джихад не є «священною війною», як описано в західних ЗМІ, але це почесна «боротьба» і стійкість проти гнобителів і тих, хто виступає проти мирного поширення Слова Аллаха і віри в Нього і Його релігії – Ісламу. «Війна» зазвичай починається як привід для особистих чи національних інтересів за

землю, ресурси і / або інші політичні або економічні причини. Іслам забороняє таку «війну» і дозволяє Джихад у трьох випадках, а саме:

1) Захист життя, майна і національних кордонів, без порушення закону

Аллах, говорить у Священному Корані:

І боріться на шляху Аллаха проти тих, хто бореться проти вас. Але не виявляйте ворожості при цьому, бо ж, воістину, Аллах не любить тих, хто виявляє ворожість! (2:190)

2) Усунення гноблення і відстоювання належних прав пригнобленого народу.

Зобов'язання протидії гнобленню і тиранії згадується у вірші Священного Корану:

І чому б вам не боротися на шляху Аллаха заради слабких чоловіків, жінок і дітей, які говорять: «Господи наш! Виведи нас із цього міста, жителі якого є несправедливими. Даруй нам від Себе покровителя, даруй нам від Себе помічника!» (4:75)

Пророк Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Найкращий Джихад – слово істини перед тиранічним несправедливим правителем».

3) Захист віри і релігії.

Аллах, Всевишній, говорить у Священному Корані:

Боріться з ними, доки не зникне смута і релігія не буде цілком належати Аллаху. А якщо вони зупиняться, то Аллах бачить, що вони роблять! (8:39).

«Муджахід» (мусульманський борець за справу Аллаха) повинен очистити свій намір для вдоволення Аллаха. Він повинен мати чітке розуміння того, що Джихад є тільки для наступних причин: щоб захистити Іслам і мусульман, і для поширення послання Ісламу і Слова Аллаха. Якщо вороги Ісламу, які борються проти мусульман припиняють свої атаки, і приймають правила для справедливого миру, мусульманським борцям наказується припинити бойові дії.

Якщо вони оберуть мир, то обирай його й ти. І покладай сподівання на Аллаха. Воістину, Він — Всечуючий та Всезнаючий! (8:61)

І він Найвозвишеніший сказав:

Та якщо вони відступлять, не почнуть битви і запропонують вам мир, то Аллах не дозволить вам жодних дій проти них! (4:90)

Іслам дозволив боротьбу тільки для зазначених вище причин і окреслив суворі правила поведінки на «війні». Усі інші причини для «війни» повністю заборонені в Ісламі, наприклад, війна за землю, для розширення колоніальних інтересів і помсти, і т.д. Іслам не дозволяє бійцям убивати будь-як, а дозволяє їм вбивати лише військовослужбовців і тих, хто безпосередньо підтримує збройні сили. Іслам не дозволяє, приймати чи виправдовувати вбивство літніх людей, дітей, жінок, тих, які проходять курс лікування, медичний персонал, і ченців, які мають усамітнитися для поклоніння Аллаху (с.а.с.). Іслам забороняє каліцтво тіла і органів померлих ворожих бійців. Іслам також забороняє вбивство великої рогатої худоби або будь-яких тварин ворогів, руйнування будинків людей і забруднення питних водних ресурсів, в тому числі річок, озер, джерел і води з криниць при боротьбі з ворогами. Ці поняття згадуються у багатьох віршах Священного Корану, в тому числі і у цьому:

Користуючись тим, що дарував тобі Аллах, шукай наступного життя, але не забувай про свою частку в земному житті. Роби добро — так, як вчинив із тобою Аллах, і не прагни ширити безчестя на землі. Воістину, Аллах не любить нечестивих!» (28:77)

Вони також опираються на багато висловлювань Посланника Аллаха (с.а.с.), наприклад, він стверджує:

«Боріться за справу Аллаха і в Його Ім'я, проти невіруючих в Аллаха. Боріться з ними, але не порушуйте ваші угоди або перемир'я, не калічте, та не вбивайте новонароджену дитину ...»

І він (с.а.с.) сказав:

«... Не вбивайте жінку або раба».

Це також стосується вказівок та рекомендацій першого халіфа Абу Бакра (р.а.а.), до його військових лідерів по введенню їх в Джихад.

Було передано, що він сказав: **«Слухайте і коріться наступним десяти наказам та настановам: Не зраджуйте нікого (якщо ви даєте заставу). Не крадіть з військових здобутків. Не порушуйте свою обіцянку у вірності. Не калічте тіла вбитих ворожих бійців або померлих. Не вбивайте дітей або неповнолітніх. Не вбивайте літніх чоловіків або жінкок. Не вбивайте жінку. Не викорчовуйте дерева фінікової пальми (або будь-яких інших дерев) і не спалюйте їх. Нічого не вирізайте та не нищіть плоди дерева. Не забивайте овець, корів чи верблюдів, окрім як для їжі. Ви, звичайно, будете проходити повз людей, які ізолюватимуть себе для усамітненого поклоніння Аллаху (с.а.с.), монахів та інших, - залиште їх у спокої і не заважайте їм. Ви, звичайно, зупинитеся у людей по дорозі, які будуть приносити вам їжу. Всякий раз, коли ви їсте, вимовляйте ім'я Аллаха (с.а.с.). Ви, звичайно, будете проходити повз групи людей, які голять волосся в середині голови, і залишають волосся навколо довгими пасмами: вам дозволено битися і вбивати цих людей, оскільки вони є воїнами ворогів, які піднімають мечі проти вас. Ідіть вперед з ім'ям Аллаха (с.а.с.)».**

Військовополонені не піддаються тортурам, приниженням, або нівеченню. Вони не повинні бути ув'язненими в жорстких клаустрофобних тюремних камерах без достатньої кількості їжі та води, змушені помирати таким чином. Священний Коран говорить:

Вони дають їжу нужденному, сироті й полоненому, хоча й самі хочуть її. «Ми годуємо вас заради Лику Аллаха; ми не прагнемо вашої відплати чи вдячності! (76:8-9)

Ісламський уряд має право або звільнити таких військовополонених, без викупу всіх або за погоджений викуп або обміняти їх на мусульманських військовополонених. Це сказано у вірші Священного Корану:

Тож коли ви зустрічаєте тих, які не увірували, (у битві) рубайте їхні шиї. А коли ви здолаєте їх, то міцно накладайте пута! Далі або милуйте їх, або беріть викуп — доти, доки війна не скине свій тягар. Так! Якби Аллах побажав, то помстився б їм Сам, але Він прагне випробувати одних із вас іншими. Вчинки тих, які ведуть боротьбу на шляху Аллаха, Він ніколи не зробить марними (47:4)

Підкорені народи, до яких відносяться немусульманські жителі Ісламської держави та члени їхніх сімей, майно та маєтки мають право на захист з боку Ісламського закону від будь-яких порушень. Ніхто не має право конфіскувати володіння або багатства немусульманських жителів, чи принижувати їх, чи зазіхати на їхню честь. Ніхто не має права несправедливо нападати на них. Віра і релігійна практика немусульманських жителів в Ісламській державі тримається встановлених законом меж. Наприклад, Аллах говорить в Корані:

Якщо Ми зміцнимо їх на землі, вони будуть звершувати молитву, давати *закят*, закликати до заохочуваного й забороняти відразне. А кінець справ — в Аллаха! (22.: 41)

Немусульманські жителі Ісламської держави зобов'язані платити мінімальний податок, який називається «Джизья», який є певним типом головного податку, що стягується з осіб, які не приймають Іслам і бажають зберегти свою релігію, живучи в Ісламській державі та під Ісламським правлінням. Наприклад, в ранніх Ісламських державах, в той час як багаті мусульмани платили 2,5% від накопичених багатств, немусульманські жителі платили джизью в трьох категоріях: багатий і заможний клас –суму, рівнозначну (48) сорока восьми дихмарам на рік, середній клас, представниками якого є купці, торговці і фермери –суму, еквівалентну (24) двадцяти чотирьом дихмарам на рік, і робітничий клас, представниками якого є пекарі, теслі, сантехніки і т.п. –суму, еквівалентну (12) дванадцяти дихмарам на рік. Джизья збирається в обмін на захист немусульманських жителів Ісламської держави і їх багатства. Мусульманський лідер і полководець, генерал Халід бін аль-Валід (р.а.а.) дав клятву немусульманським жителям Ісламської держави в той час, і сказав: **«Я пропоную вам свою клятву у вірності, повністю захищати вас в обмін на податок. Якщо ми забезпечуємо необхідний захист, ми маємо право на податок. В іншому випадку, ви не зобов'язані його платити.»** Потім, коли мусульманські сили повинні були залишити поле битви, вони повертали джизью, яку вони взяли, оскільки були не в змозі забезпечити обіцяну безпеку.

Джизья не стосується кожного немусульманського жителя Ісламської держави, а, скоріше, вона береться з тих, хто заробляє. Багато категорій громадян звільняються від сплати Джизьї, в тому

числі незаможні, неповнолітні, жінки, ченці, сліпі та фізично обмежені особи. Іслам зробив його обов'язковим для Ісламського уряду, щоб забезпечити повний захист цих категорій людей і запропонувати їм відповідну допомогу для життя. Насправді, клятва дана генералом Халід бін аль-Валід (р.а.а.) немусульманським жителям міста під назвою Хіра Іраку, під Ісламським правлінням, стверджувала наступне:

«Літня людина, скалічений працівник, невиліковно хвора людина або багатий чоловік, який збанкрутував, і на основі цього заслуговує допомоги від друзів по релігії, не зобов'язані платити податок. Крім того, кожен з них буде мати право на відповідну допомогу з Ісламських фінансів для себе і своїх підопічних.»

Інший приклад, коли другий халіф Омар ібн аль-Хаттаб (р.а.а.), колись пройшов повз старшого єврейського чоловіка, який просив милостиню. Омар (р.а.а.) запитав про нього, і йому повідомили, що він був немусульманським жителем Ісламської держави. Омар (р.а.а.) відразу сказав: «Ми не були справедливими до вас! Ми збирали податок з вас, коли ви були молодим і знехтували вами на старості років! Омар (р.а.а.) забрав старого єврея в свій будинок і запропонував йому усе, що мав з їжі та одягу. Пізніше, Омар (р.а.а.) призначив осіб, відповідальних за казну, говорячи:

«Відслідковуйте, контролюйте і спостерігайте за подібними ситуаціями. Запропонуйте їм допомогу, достатню їм та членам їхніх сімей з Ісламських фінансів.»

Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

Милостиня призначена для нужденних і бідних (9:60)

[Тобто, на початку знаменитого вірша про закят (обов'язкову благодійність)] В одній інтерпретації цього вірша, бідні – мусульмани, і нужденні – немусульманські жителі Ісламської держави.

Оберігання себе

- ***Фізична безпека й захист:***

Життя людини священне, і дароване Аллахом, Творцем. Для захисту людського життя Іслам узаконив матеріальні і тілесні покарання і відплати для того, хто переступає закон, і вбиває або фізично шкодить іншим. Вбивство ділиться на три типи: навмисне і / або умисне вбивство, ненавмисне вбивство, і цілковита помилка. Іслам наказує карати будь-кого, хто здійснює умисне вбивство невинної людини, прагнучи застосувати якомога сильніший засіб залякування, через який можна викорінити спокусу скоювати навмисне вбивство. Ненавмисні вбивства та помилкові вбивства є окремими категоріями з окремою меншою карою, і близьким родичам жертви виплачуються кровні гроші. Сім'я чи спадкоємець вбитого отримує Діях - кровні гроші – якщо вони не хочуть пробачити вбивцю. Вбивця повинен покаятися перед Аллахом і очиститись через звільнення мусульманських рабів, а якщо це неможливо, постити протягом двох місяців поспіль. Такими є штрафи для збереження життя. Ніхто не має права втручатися в життя людей, майно або пожитки без законних підстав. Всі гнобителі або насильники повинні бути застережені від несправедливого вбивства чи переслідування інших безневинних членів Ісламського суспільства, і ці суворі покарання повинні бути їм зрозумілими. Якщо відплата не співмірна із самим злочином, то злочинці стають сміливішими у своїй злочинній діяльності. Всі інші тілесні покарання мають ті ж обгрунтування, в яких покарання пропорційне до конкретних вимірів злочину і відплата повинна припинити всі суперечки і плутанину. Всі страти і тілесні покарання призначені для збереження людського життя та майна в Ісламському суспільстві. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

Помста рятує життя ваше, о ви, обдаровані розумом! Можливо, будете богобоязливі ви! (2:179)

Покаранням у майбутньому житті за умисне вбивство, за яке не було каяття буде Гнів Аллаха. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

І нехай мають страх перед Аллахом ті, які, залишивши після себе слабких нащадків, боялися би за них. Нехай же вони бояться Аллаха та говорять розсудливе слово. (4:9).

Іслам вводить для кожного певні обов'язки, що стосуються захисту людського життя. Нижче наведені деякі з цих функцій:

1. Людина не є душею чи тілом: скоріше, це священна сутність, довірена їм на тимчасовій основі. Нікому не дозволяються зумисні тортури або нанесення шкоди собі або виконання будь-якого типу суїцидальних злочинів чи необережних дій, що призводять до руйнування. Життя дається в жертву тільки за справу Аллаха. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

О ви, які увірували! Не пожирайте майна одне одного шляхом неправди, хіба тільки шляхом торгівлі, якою ви будете взаємно задоволені. І не вбивайте одне одного! Воістину, Аллах Милосердний до вас! (4:29)

2. Людина повинна підтримувати належне харчування, щоб задовольнити мінімальні вимоги необхідні для здоров'я. Вона не має права позбавляти себе допустимих їжі, питва, одягу, шлюбу і належного догляду під будь-якими приводами, якщо це не заподіює йому шкоди. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

Запитай: «Хто заборонив прикраси, які Аллах дав Своїм рабам, а також блага з наділу Його?» Скажи: «Вони — для тих, які ще в земному житті щиро увірували в День Воскресіння!» Так Ми пояснюємо знамення для людей, які знають! (7:32)

Аллах, Піднесений, перестерігав Пророка (с.а.с.), коли він утримувався від вживання в їжу меду щоб вгодити одній з його дружин, і це стало вічним уроком для всіх мусульман. Аллах стверджує в Священному Корані:

О Пророку! Чому ти, прагнучи догодити своїм дружинам, забороняєш те, що дозволив тобі Аллах? Аллах — Прощаючий, Милосердний! (66:1)

Помірність лежить між скупістю та марнотратством. Людина може користуватися законними щедротами, запропонованими Аллахом на землі людині, в помірних рамках Ісламських законів і без втрат. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

О сини Адама! Вбирайтеся в одяг свій, де б ви не здійснювали поклоніння. Їжте й пийте, але не понад міру. Воістину, Він не любить тих, які порушують міру!(7:31).

Не можна нехтувати фізичними потребами тіла і робити шкоду по необережності або вчиняти самокатування. Аллах, Всевишній, говорить в славному Корані:

Аллах не вимагає від людини понад можливості її. За неї те, що здобула собі вона, і проти неї теж те, що здобула собі вона. (2:286)

Повідомляється, що Анас бін Малік (р.а.а.) говорить, що «Троє чоловіків прийшли до будинку дружини Пророка (с.а.с.) , щоб дізнатися, як Пророк поклоняється Аллаху (с.а.с.). Коли їм було розказано, вони подумали, що їхнє поклоніння є незначним і сказали: «Де ми знаходимось в порівнянні з Пророком (с.а.с.), а Аллах простив його минулі гріхи і майбутні гріхи». Один з них сказав: «Що стосується мене, я молитимусь всю ніч» Інший сказав: «Я дотримуватимусь посту безперервно і не порушуватиму його». Третій сказав: «я утримуватимусь від жінок і ніколи не одружусь». Пророк (с.а.с.) прийшов до них і сказав:

«Ви люди, які говорили такі речі? Клянуся Аллахом, я боюся Аллаха більше, ніж ви, і я найбільш слухняний і покірний серед вас, але все ж дотримуюся посту і припиняю його, молюся і сплю вночі, і одружений. Таким чином, той, хто відвертається від моєї *Сунни*, не зі мною».

Мир і безпека:

Право на безпеку і захист чоловіка і всієї його родини є основним правом людини. Всі громадяни в мусульманському суспільстві не повинні бути заляканими, їм не повинні загрожувати словами, діями або зброєю. Традиція Посланника Аллаха (с.а.с.) говорить:

«Для мусульманина неприпустимо лякати іншого мусульманина».

Почуття безпеки дозволяє людям у суспільстві мати свободу пересування та руху для того, щоб працювати і заробляти собі на життя чесною працею. Тілесна і матеріальна кара були закладені і

створені для того, щоб накласти суворе покарання на тих, хто намагається порушити мир, безпеку і стабільність в мусульманському суспільстві. Посланник Аллаха (с.а.с.) заявив у своїй прощальній промові:

«Воістину, ваша кров, честь і багатство є незаконними один до одного. Їм не дозволено втручатися, як не дозволено втручатися в цей (почесний і священний) День (День Арафа під час Хаджу), в цей священний місяць (місяць паломництва), і в цьому священному Місті (місто Мекка)».

Їжа та напої, життєвонеобхідні та корисні для всіх:

Здорове харчування повинно бути доступним усім людям в Ісламському суспільстві через надання гідної і підходящої можливості працювати робочий силі в суспільстві. Наявність підхожих можливостей для торгівлі та роботи дуже важливі для людей, для задоволення їхніх основних потреб. Ті, хто не можуть працювати через старість, інвалідність, хронічні захворювання, або не мають годувальника у родині, - отримують право на державну допомогу від Ісламського уряду. Закят (обов'язкова милостиня і благодійність), що надається багатшими людьми в суспільстві, повинна бути доступною для нужденних, які не можуть заробити пристойний дохід на законних підставах. Закят є обов'язковою благодійністю, яка береться в багатих і віддається конкретним категоріям суспільства. Це засновано на Хадисі Посланника Аллаха (с.а.с.) в його пораді своєму товаришеві Муаду бен Джабалю (р.а.а.) під час відсилання його на місію, щоб закликати до Ісламу в Ємені:

«Скажи народу Ємену, що Всевишній Аллах наказав віддавати частину свого багатства, як закят (обов'язкову благодійність) багатими і роздавати вбогим і нужденним».

Інші добровільні пожертвування, дари, фінансові зобов'язання і т.п. є хорошим способом догодити Всевишньому Аллаху, і допомогти бідним і нужденним членам суспільства. Це також згадано в багатьох писаннях, включаючи Хадиси Посланника Аллаха (с.а.с.),

«Не віруючим є той, який вдовольняє свої потреби, в той час як його сусід голодує».

Ці бідні і нужденні люди також мають право на справедливий поділ і частку Ісламських багатств. Це також сказано у Хадисі Посланника Аллаха (с.а.с.),

«Всякий, хто залишає після себе спадщину (багатство і маєтки) по праву лишає їх своїм спадкоємцям. Якщо людина полишає бідних і нужденних членів його сім'ї, Аллах (с.а.с.), і Його Посланник (с.а.с) піклуватимуться про них».

Правильне й адекватне медичне обслуговування:

Іслам забороняє усе, що може викликати шкідливий вплив на здоров'я населення. Іслам забороняє всі види шкідливих наркотиків та одурманюючих речовин. Іслам забороняє вживання в їжу крові, мертвечини, нечистих тварин, як свиня, і усі їхні побічні продукти і т. д. Іслам забороняє всі аморальні вчинки, такі як блуд, перелюб і гомосексуалізм. Іслам зобов'язує до карантину під час чуми для вхідного і вихідного потоку людей для того, щоб переконатися, що ніякої епідемії чи небезпечних захворювань не поширюється в суспільстві. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якщо ви чуєте про епідемію в країні, не їдьте до неї, і якщо ви перебуваєте в місці, яке має епідемічне захворювання, не залишайте його».

І він (с.а.с.) сказав:

«Хвора людина не повинна відвідувати людину, що вилікувалась».

- ***Оберігання розуму***

Інтелект є основою всіх значимих і відповідальних дій та підзвітності. Іслам забороняє речовини, які погіршують діяльність розуму і призводять до деградації людини. Слово для вина і одурманюючих речовин на арабській мові звучить як «Хамр», те, що «покриває» мозок. Алкоголь та інші наркотики є однією з основних причин жахливого злочину з катастрофічними наслідками в суспільстві. Покарання в області Ісламського права для громадської інтоксикації – побиття для викорінення пороку і попередження для інших. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

О ви, які увірували! Воістину, вино, азартні ігри, камені жертовників і стріли для ворожби — мерзота від шайтана! Тож стережіться цього! Можливо, будете спасенні! Воістину, шайтан бажає посіяти між вами ворожнечу й ненависть через вино й майсир, і відвернути вас від згадування Аллаха й молитви. Невже ви не зупинитесь? (5:90-91)

Іслам забороняє виробництво і продаж всіх видів алкогольних напоїв та одурманюючих речовин. Він навіть перешкоджає просуванню таких алкогольних напоїв в суспільстві, якщо промоутером або продавець сам не п'є або не використовує його. Ця заборона згадана в Хадисі Посланника Аллаха (с.а.с.),

«Прокляття Аллаха падає на десять груп людей, які мають справу з Хамр (всі одурманюючі речовини). Той, хто витискає їх (або переганяє їх), той, для кого вона витиснута, той, хто його продає, той, хто купує, той, хто перевозить, той, до кого перевозиться, той, хто використовує гроші від цього, той, хто п'є, і той, хто цьому служить».

Базова освіта для всіх:

Всевишній Аллах говорить в Корані:

Невже той, хто смиренно проводить ніч, падаючи ниць і підводячись, хто боїться наступного життя й сподівається на милість свого Господа, рівний [тому, хто цього не робить?] Скажи: «Невже рівні ті, які знають, і ті, які не знають?» Воістину, замисляться лише обдаровані розумом! (39:9)

І він (с.а.с.) говорить:

О ви, які увірували! Коли вам говорять на зібраннях: «Поступіться» — то поступіться. І наділить вас Аллах ще кращим місцем! А коли вам говорять: «Встаньте» — то вставайте. Аллах дарує перевагу тим серед вас, які увірували і тих, яким дано знання. І Аллах знає те, що ви робите. (58:11)

Освіта в Ісламському суспільстві є правом для всіх людей і необхідністю, і моральним обов'язком кожної здатної людини. Всі здатні, розумні і кваліфіковані фахівці в Ісламському суспільстві повинні виховуватись на основах своєї релігії та в необхідних мирських справах. Уряд повинен представити в міру своїх

можливостей всі засоби, які допомагають сприяти забезпеченню належної освіти. Посланник Аллаха (с.а.с.), сказав:

«Пошук знань є обов'язковим для кожного мусульманина (чоловіки та жінки)».

Він також заявив (с.а.с.):

«Той, хто подорожує, шукаючи будь-які (корисні) знання – це людина, яка бореться в Джихаді на шляху Аллаха (с.а.с.) поки не повернеться (додому)».

Ще одна традиція цього значення – це висловлювання Посланника Аллаха (с.а.с.):

«Кожен, хто приймає шлях пошуку знання Аллаха (с.а.с.), прокладе собі шлях у рай».

Для вченого є незаконним приховувати корисні знання, як Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Хто приховує знання буде мати джгут з вогню, покладений на нього в Судний День».

• ***Оберігання честі, сім'ї та походження***

Сім'я є основою здорового суспільства, і це може бути досягнуто тільки шляхом затвердження святості шлюбу. Для збереження моральної чистоти серед усіх чоловіків, жінок і дітей в суспільстві Іслам суворо забороняє перелюб, блуд і гомосексуалізм. Іслам згоден з попередніми божественними релігіями в цій забороні, але йде ще далі, заборонивши багато дій, які можуть призвести до скоєння цього гріха, як і нескромний одяг та вільне змішування статей в громадських або приватних приміщеннях. Ці манери і запобіжні заходи скорочують шляхи до спокус. Всевишній Аллах говорить в Корані:

І не наближайтеся до перелюбу. Воістину, це — мерзота, шлях ганебний! (17:32)

І Він, Всевишній говорить:

Скажи: «Приходьте, я прочитаю вам про те, що заборонив вам Господь ваш: нікого не вважайте рівним Йому, якнайкраще ставтеся до батьків. Не вбивайте дітей своїх, боячись бідності, адже Ми наділяємо й вас, і їх. Не наближайтеся до огидних вчинків — явних і прихованих. Не вбивайте душі, вбивство якої заборонив Аллах, якщо не маєте права на те. Він заповів вам це — можливо, ви зрозумієте!» (6:151).

Абдулла ібн Масуд (р.а.а.) розповідає, що він сказав: «О, Посланник Аллаха, що є страшним гріхом перед Аллахом?» Він сказав: **«Створення Аллаху співтоваришів, хоча (він один) створив тебе»**. Тоді я запитав: «А що потім?» Він сказав: **«Вбивство власної дитини через страх, що вона буде їсти разом з вами».** Тоді я сказав: «А що потім?» Він сказав: «**Блуд або перелюб з дружиною свого сусіда».** Тоді Посланник Аллаха (с.а.с.) прочитав наступні вірші з Корану (підтверджуючи, що він тільки щойно сказав):

А ті, які не звертаються до іншого бога замість Аллаха, які не вбивають живої душі, не маючи на те права, які не чинять перелюбу, — а хто робить так, того спіткає кара! У День Воскресіння його кара примножиться, і він назавжди залишиться принижений. Окрім тих, хто покаявся, увірував і робив добро. Аллах замінить їхні лихі вчинки на добрі справи. Аллах — Прощаючий, Милостивий! (25:68-70)

Покарання побиттям законодавчо встановлено для раніше незаміжніх чоловіка або жінки, які здійснюють перелюб. Аллах, Всевишній, говорить в Славному Корані:

Розпусника й розпусницю бийте сто разів — кожного з них. Нехай ваш жаль до них не переважить релігію Аллаха, якщо ви віруєте в Аллаха й в Останній день. І нехай свідками їхнього покарання буде група віруючих! (24:2)

Що стосується одружених чоловіків або жінок, які здійснюють перелюб у шлюбі і після розлучення з чоловіком, штраф за такий злочин, як в Писанні Тори: побиття камінням до смерті. Для застосування цього покарання, суддя повинен або мати повне визнання, або показання чотирьох надійних свідків, які свідчать, що вони ясно бачили проникнення.

Сповідь означає, що злочин визнається відкрито перелюбником / блудником перед мусульманським суддею або правителем. Визнання повинно бути повторене чотири рази, щоб зняти будь-які сумніви. У разі показань, чотверо надійних, чесних і здорових людей повинні представити мусульманському судді або правителю докази того, що вони бачили фактичне сексуальне проникнення розпусника і перелюбниці, сценарій дуже рідкісний в нормальних умовах.

У ранній історії Ісламу зафіксовано кілька випадків визнання злочину перелюбу, в яких особи відкрито визнавали свої злочини, тому що їх міцна віра в Аллаха (с.а.с.) скеровувала їхнє бажання до щирого покаяння і очищення. Як традиція ясно тлумачить, Аллах не карає когось двічі за один і той же злочин, і вони хотіли бути захищеними від покарання в майбутньому житті. Слід зазначити, що якщо сексуальне проникнення і акт мають місце не повною мірою – якщо людина, наприклад, тільки цілувалась, обіймалась і торкалась – то немає жодного покарання.

Покарання за помилкове звинувачення для тих, хто не має доказів на підтримку своїх претензій і звинувачень - вісімдесят батогів, і подальшим покаранням є те, що їхні свідчення згодом відхиляються. Як Аллах говорить в Корані:

Тих, які звинувачують доброчесних жінок, але не можуть привести чотирьох свідків, бийте вісімдесят разів і ніколи не приймайте від них свідчення, бо вони — нечестивці (24:4).

Глузування та принизливі слова і вчинки, що порушують честь, гідність і повагу інших членів спільноти строго заборонені, бо Аллах говорить в Корані:

О ви, які увірували! Нехай одні люди не глузують з інших — можливо, ті кращі за них. І нехай одні жінки не глузують з інших — можливо, ті кращі за них. Не лайте одне одного та не вигадуйте образливих прізвиськ. Зле ж бути нечестивцем після того, як увірував! А ті, хто не покаялися, є несправедливими! О ви, які увірували! Уникайте більшості здогадок, адже, воістину, деякі здогадки є гріхом! Не слідкуйте одне за одним та не поширюйте пліток. Невже хтось із вас хоче їсти м’ясо свого покійного брата, якщо це відразно для вас? Бійтеся Аллаха, воістину, Аллах — приймаючий каяття, Милосердний! (49:11-12)

Інший вірш із славного Корану:

І хто скоїв щось помилкове чи гріховне, а потім приписав його невинному, той поклав на себе тягар наклепу та явного гріха! (4:112)

Іслам гарантує святість репродукції для підтримки людського роду на землі. Людський рід наділений опікою всієї землі і образом божественної мудрості, що служить намісником Аллаха на землі. Знищення засобів відтворення за допомогою будь-яких засобів чи самовільні зміни їх будь-яким чином без жодних законних підстав є незаконною практикою відповідно до Ісламу. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

І коли відвертається він, то поспішає сіяти нечестя на землі, нищити посіви та нащадків. Та Аллах не любить нечестивців!(2:205)

Іслам розглядає навмисний аборт плоду після чотирьох місяців умисним актом вбивства рівносильним дітовбивству, що дає право карати всіх, хто бере в цьому участь. Ненавмисні аборти можуть викупитись кровними грошима, заміною недоношеного плоду і постом протягом двох місяців поспіль в покаянні перед Аллахом, якщо це відбулось в результаті нещасного випадку або вбивства.

Багато Хадисів радять мульманам одружуватись і мати нащадків. Посланник Аллах (с.а.с.) сказав:

«Одружуйтесь на жінці, яка любить і може мати багато дітей, бо воістину Я покажу, що ви кількісно переважаєте інші народи, в День Відплати (у зв'язку з великою кількістю моїх послідовників)».

Іслам надає особливого значення міцним зв'язкам сім'ї та добрим відносинам між родичами. Оскільки сім'я є основою і фундаментом суспільства, багато правил допоможуть захистити цю сім'ю від розпаду. Родичі мають права і обов'язки. Треба визнати права рідних і близьких і, отже, задовольнити права кожного родича в найбільш відповідній формі.

Змішування між чоловіками і жінками членами однієї сім'ї, яким дозволено вступати в шлюб один з одним на законній підставі, може призвести до багатьох соціальних проблем сім'ї. Щоб уникнути

небажаних ситуацій, Іслам вимагає відокремлення членів сім'ї чоловічої і жіночої статі, яким дозволено вступати в шлюб одине з одним. Жінка має право з'являтися без верхнього одягу тільки перед батьком, братом, дядьком, дідусем, свекром і синами.

У доісламські часи джахілії (невігластва) сімейна система була розбещена і занепала. Іслам ініціював вирішальні перетворення і викорінив усі існуючі злочинні дії. Деякі установи, заборонені Ісламом, будуть згадані в якості прикладів.

Жодному чоловіку Аллах не дав двох сердець у грудях. Не він створює дружин, від яких ви відмовляєтесь, називаючи їх хребтами ваших матерів. Він не зробив ваших названих синів справжніми синами. Це лише слова з ваших вуст. Аллах говорить істину та вказує шлях! Кличте названих синів за іменами їхніх батьків. Це справедливіше перед Аллахом. А якщо ви не знаєте імен їхніх батьків, то вони — ваші брати в релігії та близькі! У разі помилки на вас не буде гріха, якщо ви попередньо не мали такого наміру в серці. Аллах — Прощаючий, Милосердний! (33:4-5).

Іслам забороняє приписання дитини до чоловіка без допущення чоловіка до батьківства, тому що така вимога ставить під загрозу подружні стосунки, а також сімейне життя. Жінка повинна бути захищена від неправдивих звинувачень, що ганьблять її честь і гідність незаконними сексуальними діями з чоловіками, окрім її чоловіка. Крім того, таке хибне твердження чоловіка може викликати сумніви і в свою чергу розкол між рештою дітей в сім'ї, які будуть не взмозі відрізнити законне від незаконного. Будь-яка дитина, народжена законним шляхом, пов'язана з батьком без необхідності будь-яких додаткових доказів або відмов. Чоловік жінки не повинен оголошувати, що дитина його. Ця практика заснована на твердженні Посланника Аллаха (с.а.с.),

«Дитина (що народилась в результаті законного шлюбу) належить (ліжку) його батька».

Єдиним винятком із цього правила є ситуація, коли буде доведено, поза всяким сумнівом, що дружина зрадила чоловікові й вагітна від іншого. У такому випадку застосовуються конкретні правила відречення від дитини. Після зречення, він стане сторонньою людиною для чоловіка. Це означає, що якщо відреклися від дівчинки,

вона не повинна з'являтися перед таким чоловіком в довільному вигляді, подорожувати з ним, жити з ним або вільно спілкуватися з ним.

Мусульманська жінка, після вступу в шлюб зберігає своє дівоче прізвище відповідно до Ісламських законів. Згідно з Ісламським вченням і правом, незаконним для жінки є носити прізвище чоловіка після весілля. Дивлячись на це уважно, можна побачити велику честь, гідність і повагу, що надається жінці в Ісламі. Ця практика зберігає рівність прав мусульманської жінки і мусульманського чоловіка мати власне незалежне ім'я, особливо у випадку розлучення.

- ***збереження і вшанування прав слабких та інвалідів:***

Іслам шанує літніх членів в Ісламському суспільстві і забезпечує їхню повагу і допомогу їм. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Не вважається той серед нас мусульманином, хто не проявляє милість до нашої молоді та поваги до наших старійшин».

Ісламський закон зобов'язує допомагати дітям-сиротам, бо Аллах Милосердний говорить в Священному Корані:

Тож не утискай сироту. (93:9)

І Він, Всевишній, говорить:

Не витрачайте майна сироти, хіба що заради його блага, й чекайте на його повноліття. Виконуйте обіцянки, бо вас спитають про обіцяне! (17:34)

І він каже:

Воістину, ті, які несправедливо пожирають майно сиріт, лише пожирають своїми черевами вогонь. Вкинуть їх у полум'я! (4:10)!

Аллах (с.а.с.) закликає до збереження права невинних дітей, чиї батьки можуть вчинити злочин проти них через бідність і загальне невігластво, вбиваючи їх. Аллах (с.а.с.) говорить в Священному Корані:

Скажи: «Приходьте, я прочитаю вам про те, що заборонив вам Господь ваш: нікого не вважайте рівним Йому, якнайкраще ставтеся до батьків. Не вбивайте дітей своїх, боячись бідності, адже Ми наділяємо й вас, і їх. Не наближайтеся до огидних вчинків — явних і прихованих. Не вбивайте душі, вбивство якої заборонив Аллах, якщо не маєте права на те. Він заповів вам це — можливо, ви зрозумієте!» (6:151).

У цих словах ми бачимо величезну повагу і захист, які надаються слабким, менш багатим і хворим людям в Ісламському суспільстві.

Оберігання багатства

Приватне багатство і майно є основою економіки і засобів існування членів суспільства. Іслам захищає особисті багатства і накладає дуже суворі санкції проти бандитизму, грабежу і злочинності, і будь-яких порушенн недоторканності власності. Шахрайство, розкрадання, монополія, накопичення і багато інших шкідливих діянь також заборонені. Це робиться з метою забезпечення захисту багатства і особистого майна фізичних осіб. Ісламський закон передбачає тілесні покарання – відрізання руки злодія, який краде чужу власність, у відповідності зі суворими вимогами та належною правовою процедурою. Аллах, Всемогутній, говорить в славному Корані:

Крадію і крадійці відрізайте руку як покарання за їх злочин, Покарання —це як приклад від Аллаха, адже Аллах — Великий, Мудрий! (5:38)

Слід зазначити, що процес відрізання руки злодія реалізується тільки за суворих умов, які включають в себе наступне:

- вкрадені речі або цінності повинні знаходитися в в місці, що оберігається, таким чином злодій проникає в приватну зону. Якщо злодій краде річ, залишену недбало поза межами цієї зони або про яку не піклуються, покарання не буде. Злодій в такому випадку не може каратись відрізанням руки, але влада визначить відповідне покарання або «Тазір».

- їжа, що була вкрадена через голод, не вважається крадіжкою. Другий Халіф Омар ібн аль-Хаттаб (р.а.а.) під час голоду «Рік Рамадану» не карав за крадіжку, спричинену масовим голодом.

- вартість вкраденого предмета повинна бути вище заданої ціни за крадіжку, що зобов'язує до відрізання руки.

Ці фізичні покарання будуть здійснюватися лише за наявності неспростовних доказів (тобто немає ніяких сумнівів, що злочин було скоєно) і за умови, що злочин переслідується за Ісламським правом.

Ісламський закон, проте, замінить тілесне покарання злочинця за злочин, який він скоїв, на інший тип дисциплінарного покарання. Дисциплінарні покарання, як правило, менші від тілесних покараннь і визначаються мусульманським суддею залежно від типу, рівня, категорії та ступеня тяжкості злочину та самого злочинця і його судимості. Дисциплінарне стягнення може бути тюремним ув'язненням, побиттям в громадських місцях, доганою або виплатою штрафу за свій злочин.

Окрім крадіжок, Іслам забороняє всі види правопорушень проти приватних володінь, майна і власності на землю. Це показано у вірші в Священному Корані:

Не пожирайте незаконно майна одне одного та не підкуплюйте суддів, щоб свідомо, шляхом гріха, привласнити частину майна інших людей! (2:188)

Таким чином, порушник буде підданий величезному і суворому покаранню в День Відплати. Це підтверджується твердженням Посланника Аллаха (с.а.с.):

«З всяким, хто незаконно бере гроші чи багатства іншого мусульманина без належного права, Аллах зустрінеться у гніві».

У ще одному твердженні Посланника Аллаха (с.а.с.) говориться:

«Всякому, хто захоплює п'ядь землі, Аллах (с.а.с.) повісить сім земель (на шиї) в День відплати».

Ісламський закон вимагає, щоб гнобитель повернув суму, яку він незаконно викрав у інших мусульман, землю або майно, або ж він змушений оплатити вартість несправедливо конфіскованої власності. Крім того, гнобителів в такій ситуації піддають страті, яка

визначається мусульманським суддею. Іслам дає право власнику багатства захистити все, чим він володіє, навіть вбити загарбника, якщо це єдиний спосіб захисту. Якщо власник вбиває загарбника, він не повинен бути страчений за вбивство, якщо він може довести, що він вбив, захищаючи свою власність. Якщо загарбник, з іншого боку, вбиває власника, який захищає своє майно, власник стає мучеником, а атакуючий – вбивцею. Це сказав Посланник Аллаха (с.а.с.),

«**Всякий, хто буде убитий, захищаючи своє багатство, стане мучеником».**

<u>Настанови про збереження національних ресурсів:</u>

Збережені національні ресурси є державною власністю, і дохід, отриманий від цих природних ресурсів, повиннен бути поміщений в державній скарбниці для фінансування потреб населення. Такі ресурси не повинні бути в приватній власності конкретних груп або класу людей або окремих осіб за будь-які заслуги. Доходи з таких ресурсів використовуються виключно для суспільного добробуту. Колективний обов'язок Ісламського суспільства – проявляти пильність до будь-якого порушника або загарбника цієї власності. Будь-яке незаконне використання спільних природних ресурсів заборонене відповідно з Ісламським вченням і принципами. Аллах, Всемогутній, говорить в славному Корані:

... І не сійте на землі зла! (2:60)

Крім того Посланник Аллаха (с.а.с.) стверджує,

«Мусульмани мають рівні права щодо трьох (природних ресурсів): Вода, трава для випасання худоби і вогонь»

<u>Настанови про державні і приватні права людини в Ісламі:</u>

Іслам докладає зусилля по зміцненню соціальних зв'язків між членами Ісламського суспільства. Іслам звернув увагу на права безпосередніх членів сім'ї, а потім права і обов'язки, які родичі мають стосовно один одного залежно від їх близькості. Значення і важливість таких прав варіюється залежно від виду та ступеня споріднення. Аллах, Всемогутній, говорить в славному Корані:

О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків

та жінок; і розселив їх. То бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтесь родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами! (4:1)

І Аллах говорить про правила успадкування:

Ви не знаєте, хто приносить вам більше користі — батьки ваші чи сини ваші, тож Аллах встановив Свій припис. Воістину, Аллах — Всезнаючий, Мудрий! (4:11)

На Інші відносини звертається увага в Ісламі, оскільки вони є частиною мережі, яка з'єднує людей, робить їх ближче один до одного в особистому і соціальному плані. Більш віддалені один до одного люди також потребують типів зв'язку, які об'єднують їх в мережу для того, щоб допомагати і цінувати один одного і будувати згуртоване суспільство. Аллах, Всемогутній стверджує в Священному Корані:

Якщо Ми зміцнимо їх на землі, вони будуть звершувати молитву, давати *закят*, закликати до заохочуваного й забороняти відразне. А кінець справ — в Аллаха! (22:41)

Зміцнення відносин також керується твердженням Посланника Аллаха (с.а.с.),

«Не заздріть один одному; не підвищуйте цін один для одного, любіть один одного, не відвертайтеся один від одного, і не ущемляйте один одного, але будьте слугами Аллаха, браття. Мусульманин – брат мусульманина, його не принижують і не опускають словами, його не обманюють і і не ставляться до нього з презирством. Благочестя прямо тут, – і він вказав на груди три рази. Злом є ставлення з презирством до свого брата. Мусульманин для іншого мусульманина є недоторканним; як і його кров, і його майно, і його честь».

І він (с.а.с.) сказав:

«Прикладом віруючих в любові, прихильності, співпраці і співчутті, може слугувати наше тіло. Якщо один орган тіла болить, все тіло буде підтримувати частину тіла, яка болить безсонням і лихоманкою».

Таким чином, існує кілька усталених суспільних і особистих прав людини в Ісламському суспільстві. У наступному розділі ми виділимо найбільш важливі суспільні і особисті права людини в Ісламському праві і вченні:

1. Права Всевишнього Аллаха

2. Права Пророка Мухаммада (с.а.с.)

3. Права інших Пророків і Посланців

4. Права Батьків

5. Права Чоловіка щодо Дружини

6. Права Дружини щодо Чоловіка

7. Права Дітей

8. Права Родичів

Права щодо Всевишнього Аллаха

Невід'ємне право людини щодо Аллаха (с.а.с.) поклонятися тільки Йому, не надаючи Йому конкурентів чи рівних Йому, і не приписувати Йому будь-яких синів або дочок. Вічна істина всього сущого є те, що Ля іляха іль Аллах «Не існує Бога, гідного поклоніння, окрім Аллаха», що означає, що не існує так званого «бога» або божества або законної особи гідної поклоніння і абсолютного послуху. Це свідчення віри мусульманина, що включає наступні вимоги:

* Аллах єдиний заслуговує того, щоб Йому поклонятися і коритися. Ніхто не має права на шанування, окрім Нього. Всі твердження, акти і приховані наміри повинні узгоджуватись з тим, що сказав Всемогутній. Всі дії людини повинні виконуватись для вдоволення Всевишнього. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Ваш Господь сказав: «Кличте Мене, і Я відповім вам! Воістину, ті, які гордували поклонінням Мені, ввійдуть до геєни принижені!» (40:60)

* Мусульманин зобов'язаний вірити в «Імена та Атрибути», що Аллах (с.а.с.) дав собі, або ті, що приписані йому через одкровення Його Пророка і Посланника (с.а.с.). Ніхто не може приписати будь-яке ім'я Аллаху, що ні Аллах (с.а.с.), ні Його Пророк, ні Посланники не приписали їх Йому. Ніхто не повинен пропонувати жодних необгрунтованих пояснень або подібності або висловлювати думку щодо цих Імен та Атрибутів Аллаха (с.а.с.). Всевишній Аллах говорить в Корані:

Творець небес і землі! Він створив вам дружин із вас самих, а також створив худобу парами; так Він розмножує вас. Немає нічого, схожого на Нього! А Він — Всечуючий, Всевидячий! (42:11)

* Людина повинна підкоритися Аллаху в загальній і щирій вірі, оголосивши своїм ротом, приймаючи своїм серцем і показуючи своїми діями істинність твердження, яке Аллах, Всемогутній виголошує в Священному Корані:

Тож знай, що немає бога, крім Аллаха, проси прощення за свій гріх та гріх віруючих чоловіків і жінок. Аллах знає про вашу працю та про ваш відпочинок! (47:19)

* Людина зобов'язана повністю підпорядкуватись волі Аллаха. Це засновано на вказівці вірша у Священному Корані:

Віруючий та віруюча не повинні приймати рішення в якійсь справі, коли Аллах та Його Посланець уже вирішили це. А хто чинить непослух Аллаху та Його Посланцю, той перебуває в явній омані! (33:36)

* Мусульманин повинен мати чисту любов до Аллаха (с.а.с.), а також Його Пророка і Посланника Аллаха (с.а.с.). Ця любов повинна домінувати над любов'ю до інших людей і до самого себе під час конфліктів і протиріч. Всевишній Аллах говорить у вірші Священного Корану:

Скажи: «Якщо ваші батьки, діти, брати, дружини, родини, накопичене майно, торгівля, застою в якій ви боїтесь, і любі вам

житла миліші за Аллаха, Його Посланця й зусиль на Його шляху, то чекайте, поки Аллах не явить наказу Свого! Аллах не веде прямим шляхом людей нечестивих!» (9:24)

* Людина повинна поклонятися Аллаху тільки в порядку та у формі, встановленою Аллахом через свого Посланника і Пророка (с.а.с.). Не дозволяється винаходити акти поклоніння шляхом припущень, а потім приписувати їх до істинної релігії. Всі поклоніння повинні відповідати релігії Ісламу. Наприклад, пропонувати «Сала» - молитву. Одним із наслідків пропонування і підтримки такої молитви є те, що вона допомагає примножити добро і зупинити зло. Аллах, Всемогутній стверджує в Священному Корані:

Читай те, що було відкрито тобі з Писання, та звершуй молитву. Воістину, молитва стримує від розпусти й неприйнятного! Але згадка про Аллаха важливіша, і Він знає, що ви робите! (29:45)

Виплата закята (обов'язкової благодійності) знедоленим і нужденним сприяє самоочищенню і ліквідації жадібності і скупості, а також полегшення болю і випробувань тим, кому пощастило менше. Аллах, Всемогутній стверджує в Священному Корані:

...який дає свій статок для очищення, не бажаючи за це нічого ні від кого, а лише прагнучи до лику свого Всевишнього Господа. І він буде вдоволений! (92:18-21)

Піст (Saum) дозволяє людині краще контролювати себе і підвищує самодисципліну над спокусами і пристрастями. Людина стає більш свідомою у сенсі благочестя, богобоязні, і у потребах бідних і менш щасливих. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

О ви, які увірували! Встановлено для вас піст — так само, як був він встановлений для тих, які жили раніше за вас. Можливо, будете ви богобоязливі! (2:183)

Хадж (паломництво) має багато переваг, бо Аллах, Всемогутній говорить у Священному Корані:

Нехай вони свідчать про те, що приносить їм користь, і нехай у визначені дні згадують ім'я Аллаха над тією худобою, якою Він їх наділив. Їжте її самі та годуйте знедоленого бідняка! (22:28)

Всі ці та інші акти поклоніння в Ісламі призначені для власної вигоди людини. Не існує надмірних труднощів, що виникають за звичайних обставин. Аллах, Всемогутній стверджує в Священному Корані:

Аллах бажає вам полегшення, а не утруднення; (2:185)

Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якщо я наказую тобі щось робити, роби стільки, скільки можеш».

І він (с.а.с.) сказав:

«Релігія проста ...»

У випадку хвороби або за інших законних труднощів, поклоніння або повністю відміняється, або дозволяються деякі поступки для нього. Наприклад, щоденну молитву необхідно виконувати стоячи, але якщо людина не в змозі, вона може сісти, а якщо це неможливо, то лежати на боці або на спині, або виконання молитви може відбуватися в будь-який інший спосіб, що є відповідним і зручним для ситуації. Якщо віруючий не в змозі виконувати свою молитву в будь-який з перерахованих способів, він може молитися рухами рук або навіть очима. Необхідним є обмивання перед молитвою, але ця вимога не є обов’язковою, якщо мусульманин не може знайти воду або її використання може зашкодити. Замість води, він використовує тайаммум (сухе обмивання), або молиться так, як наче здійснював обмивання водою. Жінка в менструальний період або та, яка має післяпологову кровотечу, звільняється від виконання молитви, поки кровотеча не зупиниться, і вона не змушена виконувати молитви, які вона пропустила. Мусульманину, чоловіку або жінці, які не володіють «нісаба» (необхідна мінімальна кількість майна, на підставі якого він є зобов’язаним платити закят), не потрібно платити закят. Стара людина, яка не може дотримуватися посту, і хвора людина, яка також не може дотримуватися посту, звільняються від нього. Вони повинні платити своїм спокутуванням, якщо вони здатні. Спокута полягає в обов’язку нагодувати бідну людину за кожен день пропущеного посту. Крім того, мандрівник може перервати свій піст під час подорожі, оскільки подорож передбачає труднощі і втому. Жінка в період менструації або після пологів не постить, поки кровотеча повністю не припиняється, після чого вона надолужує

пропущені дні посту. Хадж не є обов'язковим для будь-якої особи, яка не в змозі здійснити його через фізичну нездатність або фінансові труднощі, бо особа, що бажає здійснити хадж.ю повинна мати достатньо коштів, щоб задовольнити свої потреби і потреби своєї сім'ї у витратах на паломництво. Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Там містяться ясні знамення. Це — місце Ібрагіма, і хто увійде туди, буде в безпеці. Люди зобов'язані перед Аллахом здійснювати *хаддж* у Дім — хто буде спроможний на це. А того, хто не вірує, Аллах не потребує. (3:97)

Інший приклад пом'якшення труднощів в Ісламі, коли людина стикається з браком продовольства і перебуває на межі смерті, і в цьому випадку вона має право споживати навіть незаконну їжу, як кров і м'ясо мертвих тварин, в достатній кількості, щоб зберегти своє життя. Це правило також проголошено у Священному Корані:

Воістину, Він заборонив вам мертвечину, кров, м'ясо свині і те, що принесено в жертву не заради Аллаха. А якщо хто був змушений порушити це, не чинячи непослуху та не зловживаючи, немає тому гріха. Воістину, Аллах — Прощаючий, Милосердний! (2:173)

Права щодо Пророка Мухаммада (с.а.с.)

Аллах послав Свого Посланника, щоб вести людство, і якщо людина вірить і підпорядковується йому, визнаючи усі його законні права, Аллах обіцяє успіх в цьому житті і в потойбічному житті в якості нагороди. Ці права узагальнені в наступних твердженнях одночасно з вищезгаданим твердженням (Не існує Бога, гідного поклоніння, окрім Аллаха), «Мухаммад (с.а.с.) є рабом і Посланником Аллаха (с.а.с.)». Ці твердження вимагають наступного:

* Віруючий повинен дотримуватися заповідей Пророка (с.а.с.) і повинен прагнути уникати актів непокори, як Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Тож візьміть те, що дав вам Посланець, та не чіпайте того, що він заборонив вам. Воістину, Аллах — суворий у покаранні. (59:7)

* Мусульманин повинен слідувати справжнім традиціям Сунни (шляху Пророка) в міру своїх здібностей. Ніхто не має права змінювати, додавати або упускати будь-яку з традицій Сунни Посланника Аллаха (с.а.с). Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Скажи: «Якщо ви любите Аллаха, то йдіть за мною, і Аллах любитиме вас та простить вам гріхи ваші». Аллах — Прощаючий, Милосердний! (3:31)

* Віруючий повинен підтримувати особливий статус і гідність даровану Аллахом Своєму Пророку (с.а.с.). Ніхто не повинен лестити або принижувати цей стан. Пророк (с.а.с) сказав:

«Не леститіть мені, як християни лестять сину Марьям, (бо) я не більше, ніж раб (Аллаха) ... так кажіть: раб Аллаха і Його Посланник».

І він (с.а.с.) сказав:

«О люди! Скажіть, що ви повинні сказати, і не дозволяйте сатані спокусити себе. Я Мухаммад, раб і Посланник Аллаха. Мені не подобається, коли ви піднімаєте мене над статусом, привласненим мені Аллахом Всемогутнім».

І він (с.а.с.), як повідомляється, сказав:

«Не хваліть мене більше, ніж я заслуговую. Аллах (с.а.с) створив мене як раба, перш ніж називати мене Пророком і Посланником».

* Мусульманин повинен показати прийняття і задоволення будь-яким вироком, винесеним Пророком Аллаха (с.а.с.), як Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Таж ні! Клянуся Господом твоїм, не увірують вони, поки не візьмуть тебе суддею в тому, що викликає суперечку між ними. Тоді в душах їхніх не знайдеться опору тому, що ти присудив, і вони цілком підкоряться йому. (4:65)

* Віра в універсальність Послання Пророка Мухаммада призначена для всього людства. Іслам не призначений для певної категорії людей, як це було у випадку з попередніми Пророками і Посланниками (р.а.а.). Це видно з вірша Священного Корану:

Скажи: «О люди! Я — Посланець Аллаха до вас усіх! Йому належить влада над небесами і землею; немає бога, крім Нього, Він дарує життя та смерть! Тож увіруйте в Аллаха та Його Посланця — неписьменного Пророка, який увірував у Аллаха та Його слово. Йдіть же за ним — можливо, підете ви прямим шляхом!» (7:158)

* Переконання, що Посланник Аллаха і Пророк Мухаммад (с.а.с.) був захищений Аллахом від можливих помилок людини у зв'язку з його місією для людства. Це включає в себе переконання, що Пророк (с.а.с.) ніколи не пропускав і не додавав щось до повного повідомлення Аллаха (с.а.с.). Це сказано у вірші Священного Корану:

І говорить він через пристрасть (53:3)

* Переконання, що Пророк Мухаммад (с.а.с.) є останнім Пророком і Посланником Аллаха (с.а.с.) для людства, і що ніякий Пророк або Посланник не прийде після нього (с.а.с.). Аллах говорить в Корані:

Мухаммад — не батько когось із ваших чоловіків, але Посланець Аллаха й Печатка з Пророків! А Аллах про кожну річ Знаючий! (33:40)

І Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«... І немає Пророка після мене».

* Переконання, що релігійні обов'язки і божественні повеління Аллаха, послані людству, завершені, і що Пророк (с.а.с.) доставив послання Аллаха (с.а.с.) в повному обсязі, і надав найкращі поради Уммі (нації) і найкращі настанови, щоб робити добрі справи і, щоб уникнути усякого зла. Це сказано у вірші Священного Корану:

Сьогодні Я завершив вам вашу релігію, довів до кінця Свою милість до вас і схвалив *Іслам* як вашу релігію. (5:3)

* Переконання, що закони в Ісламі затверджуються Аллахом (с.а.с.), і що всі різні типи поклоніння, засновані на божественних законах і обертаються навколо них. Незалежні дії людини не будуть схвалені, Аллах знає краще, чи знаходяться вони у відповідності з цими божественними законами. Це сказано у вірші Священного Корану:

Хто шукає іншої релігії замість Ісламу, від того не буде прийнято, і в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе! (3:85)

* Мусульманин повинен належно вітати Пророка Аллаха і Посланника (с.а.с.), коли його ім’я згадується для вираження поваги, як зазначено у вірші Священного Корану:

Воістину, Аллах і Його ангели благословляють Пророка! О ви, які увірували! Благословляйте Пророка й вітайте його миром! (33:56)

* Віруючий повинен мати справжню любов і прихильність до Пророка і Посланника Аллаха (с.а.с.) вище любові до усіх інших, оскільки знання та звичаї істинної релігії Аллаха (с.а.с.) та багато благословень, які Пророк (с.а.с.) подав як настанови, є єдиним засобом порятунку душі за волею Аллаха. Це є у вказівці з вірша Священного Корану:

Скажи: «Якщо ваші батьки, діти, брати, дружини, родини, накопичене майно, торгівля, застою в якій ви боїтесь, і любі вам житла миліші за Аллаха, Його Посланця й зусиль на Його шляху, то чекайте, поки Аллах не явить наказу Свого! Аллах не веде прямим шляхом людей нечестивих!» (9:24)

* Мусульманин повинен присвятити всі зусилля та можливості, доступні йому для того, аби з мудрістю і терпінням закликати всіх інших до Послання Мухаммада (с.а.с.). Він повинен прагнути просвітити тих, хто не знає, або тих, кого ввели в оману, і зміцнити віру людей зі слабкою вірою. Як Аллах, Мудрий, говорить в Славному Корані:

Клич на шлях Господа свого з мудрістю й добрим повчанням і сперечайся з ними тільки тим, що найкраще. Воістину, твій Господь ліпше знає, хто збився зі шляху Його, і Він ліпше знає, хто йде прямим шляхом! (16:125)

Це також сказано Пророком Аллаха і Його Посланником,

«Поширте серед людей хоча б один вірш».

• Права щодо інших Пророків і Посланців

Віра мусульманина в Ісламі не є повною або прийнятною, якщо він не заявляє про віру в істинність усіх попередніх Пророків і Посланників Аллаха (с.а.с.). Мусульманин повинен вірити, що всі попередні Пророки і Посланники були спрямовані на конкретні групи людей протягом певного часу, тоді як послання Ісламу є універсальним і для всіх часів і місць до Дня Відплати. Аллах говорить в Корані:

Посланець увірував у те, що зіслано йому від Господа його, а разом із ним — віруючі. Усі увірували в Аллаха, в ангелів Його, у книги Його, у Посланців Його: «Ми не проводимо межі між Посланцями». Вони говорять: «Слухаємо та підкоряємось! Даруй нам прощення, Господи наш, і до Тебе — повернення!» (2:285)

Мусульмани зобов'язані передати послання Ісламу іншим, але ніколи не змушувати чи не спонукати інших прийняти його, бо Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Немає примусу до релігії. (2:256)

Права батьків

Права батьків включають в себе повагу, любов і послух. Покірність по відношенню до батьків має проявлятися за умови, що ніщо не перешкоджає виконанню заповідей Аллаха і Його Посланника. Це включає в себе турботу і ласку до обох батьків, а також надання усього необхідного для літніх батьків. Смирення і повага до обох батьків в рівній мірі є обов'язком, і будь-яка зарозумілість чи нахабство заборонені. Терпіння і наполегливість є необхідними умовами при догляді за батьками, незалежно від обставин. Аллах говорить у вірші Священного Корану:

Наказав вам Господь твій не поклонятися нікому, крім Нього, а також ставитися якнайкраще до батьків. І коли хтось із них — чи вони обоє — досягне старості, то не говори їм: «Фе!», не гримай на них і говори їм тільки гідні слова. (17:23)

Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав нам:

«Вдоволення Аллаха (кимось) засноване на задоволенні ним його батьків. Гнів Аллаха заснована на гніві його батьків».

Обоє батьків мають право на це, навіть якщо вони не є мусульманами, доки вони не наказують своїм дітям проявляти непокору Аллаху (с.а.с.). Асма, дочка Абу Бакра, сказала: «Моя мати прийшла до мене в гості будучи не-мусульманкою. Я запитала Пророка Аллаха (с.а.с.) про її прихід (і як її зустрічати) і сказала: «Моя мати хоче відвідати мене. Чи повинна я (чи ні) виказати ввічливість (як господиня) до неї? Він (с.а.с.) сказав: **«Так, прояви ввічливість».**

Матері повинна бути надана перевага з точки зору доброти, співчуття, добрих почуттів, любові і прихильності, як уже згадувалося Пророком Аллаха (с.а.с.): Один чоловік прийшов до Пророка Аллаха (с.а.с.) і запитав його: «О, Пророк Аллаха! Хто найбільш гідний і заслуговує мого доброго ставлення? Він (с.а.с.) відповів**: «Твоя мати».** Чоловік запитав: «Хто наступний гідний мого доброго ставлення?» Посланник Аллаха (с.а.с.) відповів: **«Твоя мати».** Він запитав: «Хто наступний?» Посланник Аллаха (с.а.с.) відповів: **«Твоя мати».** Чоловік запитав: «Хто наступний?» Посланник Аллаха (с.а.с.) відповів **«Твій батько».** В іншій версії Пророк Аллаха закінчив словами: **«…твій батько, а потім найближчі тобі люди.»**

Посланник Аллаха (с.а.с.), призначив для матері в три рази краще ставлення, ніж до батька.. Це пов'язано з тим, що матері страждають більше під час вагітності і під час пологів та під час догляду за дітьми. Аллах говорить в Корані:

Ми заповідали людині добре ставитись до своїх батьків. Для матері важко носити [плід] та народжувати (46:15).

Це жодним чином не принижує права батька, бо Пророк (с.а.с.) сказав:

«Жоден син не може відплатити (батьку по праву), окрім як знайти йому рабів, купити їх а потім звільнити їх».

Права чоловіка щодо дружини

Чоловік наділений більшими повноваженнями в управлінні домашнім господарством, бо він несе відповідальність за і його підтримання. Його керівництво має бути справедливим, терпеливим і мудрим. Як Аллах говорить в Корані:

Чоловіки піклуються про жінок, адже Аллах віддав перевагу одним перед іншими, а також через те, що чоловіки витрачають своє майно. (4:34)

Однією з багатьох причин такого ступеню відповідальності є те, що чоловіки, як правило, сильніші і раціональніші, тоді як жінки, як правило, слабші і більш емоційні, риси дані обом їхнім Творцем, щоб взаємодоповнювати одне одного в житті і в родині. Дружина зобов'язана коритися командам і вказівкам свого чоловіка, поки вони не призводять до будь-якого акту непокори наказам Аллаха і Пророка (с.а.с.). Айша, дружина Пророка (с.а.с.) запитала його:

«Хто володіє найбільшим правом на жінку? Він (с.а.с.) відповів: «Чоловік цієї жінки». Посланника Аллаха (с.а.с.) запитали: «Хто володіє найбільшим правом на чоловіка?» Він (с.а.с.) відповів: «Його мати».

Дружина не повинна вимагати від свого чоловіка речей, яких він не може собі дозволити, не може виготовити або того, що за межами його можливостей. Дружина зобов'язана захищати дітей і рід її чоловіка, захищаючи себе і бути повністю цнотливою. Вона повинна бути надійним оберігачем свого багатства. Вона не повинна виходити з дому чоловіка без його відома і схвалення, і не повинна дозволяти будь-якій особі, яку не любить її чоловік, входити в його будинок. Це дозволяє захистити честь і гармонію в родині за вказівкою Посланника Аллаха (с.а.с.):

«Кращими з жінок є ті, хто приємні вам на вигляд, а якщо ви наказуєте їм [вчиняти будь-які законні дії] вони будуть підкорятися вам, а якщо ви відсутні, вони будуть захищати і оберігати ваше багатство і рід».

Права дружини щодо чоловіка

Прав дружини щодо чоловіка багато, і вони можуть бути викладені таким чином:

Викуп: дружина має право на отримання викупу від чоловіка, будь-який шлюбний договір є недійсним без нього. Придане не повинно бути конфіскованим, але після розірвання шлюбного контракту вона може втратити на нього право, як Аллах (с.а.с.), сказав у Священному Корані:

І щиро віддавайте дружинам викуп як дарунок для них. Але якщо вони за своєю волею щось повернуть вам звідти, то вживайте це для здоров'я та користі. (4:4)

Матеріальна підтримка: чоловік зобов'язаний забезпечити в межах своїх можливостей і обмежень, усі необхідні та основні потреби його дружини, дітей і всієї сім'ї. Аллах, Всевишній, говорить в Священному Корані:

Нехай власник достатку витрачає відповідно до достатку свого; а кому важко це, то нехай витрачає із даного йому Аллахом. Аллах не вимагає з людини більше від того, що Він дав їй. І Аллах дарує полегшення після труднощів! (65:7)

Для заохочення щедрості щодо жінок, Іслам назвав цю фінансову підтримку благодійністю, яка значно винагороджується Аллахом. Пророк (с.а.с.) сказав Саад ібн Абі Вакас:

«Не сума, яку ви витрачаєте на сім'ю, шукаючи винагороди Аллаха, але Він винагородить вас, навіть за шматочок їжі, який ви покладете в рот дружини».

Дружина має право узяти розумну необхідну суму з власності чоловіка для себе і своїх дітей без відома чоловіка, якщо він поводиться скупо до них відповідно до Хадису Утба де Хінд бинт, де сказано: «О Посланник Аллаха: воістину Абу Суфьян є скнарою і не дає мені достатньо для мене і моєї дитини, крім того, що я беру з його статків без його відома, на що він (с.а.с.) відповів:

«Візьми стільки, щоб було достатньо для тебе і твого сина».

Спілкування та інтимні стосунки: Одним з найважливіших прав дружини є забезпечення чоловіком задовільного рівня інтимних відносин і справедливої кількості часу, що він проводить з нею. Це право дружини та членів сім'ї повинні повністю підтримуватися, бо дружина потребує люблячого чоловіка, який піклуватиметься про неї і виконуватиме свої основні обов'язки. Як було розказано Джабіром, коли Пророк (с.а.с.) сказав йому:

«**Чи одружився ти, о, Джабір?» Я сказав: Так. Він сказав: «На незайманій чи на тій, що була заміжня раніше? Я сказав: На тій, що була раніше заміжня. Він сказав: «Чому ти не одружився на незайманій, ти міг би грати з нею, і вона могла би грати з тобою, ти міг би розсмішити її, і вона могла би тебе розсмішити?»**

Захист усіх секретів дружини: чоловік не повинен розкривати будь-які недоліки дружини або її вади, оберігаючи все те, що він бачить і чує від дружини, як секрет, що ніколи не повинен бути розкритий. Інтимні стосунки між чоловіком і дружиною в Ісламі оберігаються і захищаються. Шлюбні відносин є священними відносинами відповідно з Ісламом, як ми знаємо від Посланника Аллаха (с.а.с.):

«Одним з найгірших діянь в очах Аллаха в День Відплати є те, що чоловік, який буде мати інтимні стосунки з дружиною, потім розповість про цей секрет громадськості».

Рівність і справедливість: чоловік, який перебуває у шлюбі з більш, ніж однією дружиною, повинен забезпечити однаково всіх своїх дружин, пропонуючи їм однакові або співставні житлові умови і одяг. Він має проводити з ними однакову кількість часу. Будь-яка несправедливість в цьому суворо заборонена, як Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Той, хто має двох дружин і не ставитися до них однаково, у День Відплати стане наполовину паралізованим».

Справедливе та добре ставлення: чоловік повинен справедливо ставитися до дружини і сім'ї. Чоловік повинен демонструвати турботу, доброту і вирішувати будь-які проблеми в рамках своїх можливостей, а терплячи недоліки своєї дружини, він вдовольнить Аллаха (с.а.с.) в обох світах. Чоловік повинен радитися з дружиною, щодо того, що стосується їхнього життя і майбутніх потреб і планів.

Він повинен оберігати і забезпечувати спокійну обстановку для дружини спокій у себе в домі і за його межами. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Серед тих віруючих, які мають найбільш повну віру, які володіють кращими рисами характеру – кращими є ті, хто найкраще ставиться до ваших дружин».

Захист і оберігання: Усіма можливими способами чоловік не повинен допускати чи піддавати свою дружину або членів сім'ї будь-яким аморальним ситуаціям чи злому навколишньому середовищу. Це було вказано у Священному Корані:

О ви, які увірували! Бережіть себе і сім'ї свої від Вогню, паливом якого є Люди і Камені, над якими ангели — суворі та сильні, які не ухиляються від того, що Аллах наказав їм. (66:6)

Він повинен захищати приватні статки і майно дружини і не повинен використовувати жодні її особисті кошти чи майно без її попередньої згоди. Він не повинен брати участь у жодних діях, що стосуються коштів його дружини без її згоди.

Права дітей

Прав дітей багато, починаючи з права отримати почесне ім'я. Пророк (с.а.с.) сказав:

«Істинно Ви будете названі Вашими іменами та іменами ваших батьків у День Відплати, тому давайте собі хороші імена».

Їхні права включають в себе забезпечення усіх життєвих потреб, таких як доступне житло, законна їжа, хороша освіта і належне виховання. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Це великий гріх втрачати і марнувати тих, кого ви зобов'язані підтримувати [тобто не забезпечуючи належного догляду та виховання]».

Батьки повинні навчити їх гарній моральній поведінці і захистити їх від шкідливих звичок, таких як брехня, шахрайство, обман, егоїзм і т.д. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Кожен з вас є пастирем і несе відповідальність за тих, хто під його опікою».

Діти мають право на отримання справедливого і рівного ставлення, при якому не надається перевага одному над іншим в плані стосунків і поводження, дарунків, спадщини і т.д. Несправедливе поводження з дітьми може призвести до поганої поведінки по відношенню до одного або до обох батьків та до інших братів і сестер. Нуман б. Башир сказав, що батько запропонував йому подарунок зі свого майна і його мати Умра бинт Рава сказала: Я не погоджусь з цим, поки Посланник Аллаха (с.а.с.) не засвідчить цього. Таким чином, його батько пішов і попросив Пророка (с.а.с.) стати свідком його подарунка. Посланник Аллаха (с.а.с.) запитав: **«Чи запропонував ти те ж саме усім твоїм дітям?»** Чоловік відповів: «**Ні!**» Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав йому: **«Бійся Аллаха і будь справедливим до своїх дітей».** Таким чином, чоловік повернувся і поклав назад цей дар».

Права щодо родичів

Родичі мають конкретні права, що дають право на особливу увагу, відвідування та підтримку. Багаті мусульманин зобов'язані допомагати своїм родичам, спочатку найближчим родичам, а потім у порядку близькості у відносинах. Мусульманин підтримує своїх братів і родичів у разі необхідності і розділяє їх біди. У Священному Корані ми знаходимо вислів Всевишнього Аллаха:

О люди! Бійтесь Господа вашого, Який створив вас із однієї душі та створив із неї другу до пари; а з них ще й інших чоловіків та жінок; і розселив їх. Бійтесь Аллаха, ім'ям Якого ви звертаєтесь одне до одного, і дотримуйтесь родинних зв'язків. Воістину, Аллах наглядає за вами! (4:1)

Іслам закликає мусульманина бути добрими до своїх родичів, навіть якщо вони образили його, і просить його продовжувати стосунки, навіть якщо вони припинили їх. Протистояння родичів та членів сім'ї потрапляють в категорію великого гріха в Ісламі, бо Аллах говорить в Корані:

Вони є тими, кого Аллах прокляв та позбавив слуху і зору. То чи не поміркують вони над Кораном? Невже на їхніх серцях — замки? (47:22-23)

Слово про державні права та обов'язки

1. Права Правителя

2. Права народу щодо уряду

3. Права сусідів

4. Права друзів

5. Права гостей

6. Права бідних

7. Права працівників / робочих

8. Права роботодавців

9. Права тварин

10. Права рослин і дерев

11. Інші права

Іслам наказує віруючим розділяти турботи і випробування своїх мусульманських братів по всьому світу і допомагати їм у відповідності з їхніми можливостями. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Віруючий для іншого, як цеглина з однієї будівлі: кожен зміцнює іншого». Сказавши це, Посланник Аллаха (с.а.с.) переплів пальці.

Іслам вчить мусульманина поважати репутацію мусульман і уникати зайвих підозр. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Уникайте підозр. Підозра – це найгірша брехня. Не слідуйте поганим новинам, недолікам і упущенням ваших мусульманських братів. Не шпигуйте за вашими мусульманськими братами. Не змагайтесь [зі злими умислами і

намірами] з вашими мусульманськими братами. Любіть ваших мусульманських братів. Не відвертайтеся від ваших мусульманських братів, [коли вони потребують вашої допомоги і підтримки]. О, раби Аллаха! Будьте братами один для одного, як Він (с.а.с.) наказав вам бути. Мусульманин – брат іншому мусульманину. Мусульманин повинен ставитися справедливо до своїх мусульманських братів. Мусульманин не повинен дозволяти своєму брату впасти і залишити його. Мусульманин не повинен розрізняти чи возвишати свого брата мусульманина [будь-яким можливим способом або значенням]. Все, що мусульманин має, є для інших мусульман забороненим для використання [без попередньої згоди власника] або [незаконного] зловживання. Благочестя [і праведність] в наших серцях. Благочестя тут. Великим злом є для мусульманина розкривати таємниці свого брата мусульманина. Все, що мусульманин має, чим володіє, є для іншого мусульманина забороненим [для втручання]; його кров [тобто вбивство одне одного], гідність, честь, родина і його багатство або майно. Воістину, для Аллаха не важливі ваші тіла, зовнішній вигляд, а він (с.а.с.) піклується про ваші серця, справи і вчинки».

Іншим орієнтиром для цього слугують слова Посланника Аллаха (с.а.с.):

«Мусульманин не стане істинно віруючим, поки він не любить свого брата мусульманина так, як він любить себе».

Публічні права, які є загальними для всіх мусульман, Ісламського суспільства:

1. Права правителя

Це право грунтується на змісті віршів Священного Корану:

О ви, які увірували! Коріться Аллаху, коріться Посланцю, а також наділеним владою серед вас! (4:59)

Нижче наведені деякі з настанов, необхідних для дотримання мусульманами:

- Покора правителю в тому, що не заборонено. Це засновано на вказівці Посланника Аллаха (с.а.с):

«Слухайте і коріться, навіть якщо раб з Ефіопії був призначений [в якості правителя], поки він діє відповідно до Книги Аллаха».

- Коритися мусульманському правителю, який діє відповідно до Божественної Книги Аллаха і означає слухняність Аллаху (с.а.с.), і навпаки. Будь-який акт непокори тому, що наказує правитель, який діє відповідно до Книги Аллаха (с.а.с.) є, в дійсності, акт непокори Аллаху (с.а.с.).

- Мусульманському лідеру повинні бути надані щирі поради, яка приносить користь йому, суспільству і всьому народу. Мусульманський правитель повинен пам'ятати про свої обов'язки і залишатися вірним своєму слову. Так сказано в Священному Корані:

Говоріть із ним лагідно — можливо, він схаменеться або налякається! (Аллаха) (20:44).

І Пророк (с.а.с.) сказав**: «Релігія є порада» Ми сказали: Для кого? Він сказав: «Воістину, для Аллаха і Його Книги та Його Пророка і для лідерів мусульман і для їх громадськості».**

Послідовники повинні підтримувати мусульманського правителя під час криз. Мусульманам наказано слідувати за їхнім лідером і не залишати його і не підбурювати народ проти нього для того, щоб не спричинити неприємностей і зла. Це у вказівці Посланника Аллаха **(с.а.с.), «Якщо людина приходить до вас, намагаючись розділити вашу єдність, коли єдиний лідер веде вас, то вбийте її».**

2. Права народу до уряду

Мусульмани в Ісламській державі мають певні права стосовно свого уряду. Ці права можуть бути викладені таким чином:

Повна справедливість: Це припускає, що кожній людині має бути забезпечене справедливе ставлення в Ісламському суспільстві. Всі особи, які мають право на особливі права повинні бути забезпечені належними правами. Всі особи, які виконують певні обов'язки заслуговують на справедливе і неупереджене ставлення. Обов'язки

між людьми повинні бути розподілені справедливо і чесно. Жодна людина, клас чи категорія людей, або частина суспільства не повинні мати будь-якого пріоритету або переваги в порівнянні з іншими. Аллах говорить в Корані:

О ви, які увірували! Тримайтесь справедливості, коли будете ви свідками перед Аллахом, навіть якщо це свідчення буде проти вас самих, ваших батьків чи родичів. Буде це багатий чи бідний, їхня справа належить Аллаху. Не йди за пристрастю, щоб не порушити справедливості. Якщо ж ви спотворите [свідчення] або відмовитесь від нього, то, воістину, Аллаху відомо те, що робите ви! (4:135)

І Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Найулюбленішим для Аллаха (с.а.с.) в День Відплати, і найближчим до нього є справедливий правитель. І найбільш ненависним Аллаху і найбільш віддаленим від Нього – несправедливий правитель і тиран».

Висловлення народної думки: Люди мають право висловити свою думку з питань, які стосуються їх економічних і соціальних справ. Цей процес має бути здійснений в звичайній формі. Громадськості повинна бути надана можливість висловити свої погляди та ідеї, що стосуються питань, пов’язаних з Ісламською громадою і суспільством. Такі точки зору можуть бути прийняті, якщо вони служать інтересам суспільства. Аллах говорить в Корані:

За милістю від Аллаха ти був м’який із ними. Якби ти був грубим чи жорстоким, то вони неодмінно залишили б тебе. Вибач їх та благай про прощення для них; радься з ними у справах. А коли щось вирішиш, то покладай сподівання на Аллаха! Воістину, Аллах любить тих, які сподіваються на Нього! (3:159)

У багатьох випадках Посланець Аллаха (с.а.с.) слідував порадам своїх товаришів. Під час битви при Бадрі один з його товаришів запропонував змінити місце мусульманського бойового табору. Один з мусульман запитав Посланника під час битви: «О, Пророк Аллаха! Це місце, яке Аллах (с.а.с.) указав нам як табір, і у нас немає вибору змінити його, чи це стратегія війни? Посланник Аллаха (с.а.с.) швидко відповів: «Ні. Швидше, це моя військова стратегія.» Чоловік,

який запитав, запропонував: «О, Пророк Аллаха! Це не правильний вибір місця для бойового табору. Потрібно знайти водоймище найближче до наших ворогів і робити там табір. Ми повинні закопати усі інші водні ресурси, потім побудувати басейн або водоймище для нас. Коли почнеться битва, у нас буде доступ до води, в той час коли наші вороги його не матимуть. Таким чином, ми будемо мати можливість пити і використовувати наявну води, а наші вороги не зможуть цього, Посланник Аллаха (с.а.с.) відповів: **«Ти, безумовно, надав найкращу пораду».**

Ісламські настанови: основою для Ісламського правління та судових рішень є Шаріат, Ісламське право. Конституція мусульманської держави має бути заснована на Корані і Сунні, які узгоджені з Ісламськими судовими джерелами. Не повинно бути місця для особистої думки, якщо наявний справжній текст. Ісламський закон є комплексною системою юриспруденції, в тому числі особистого і сімейного права, кримінального права, національного і міжнародного права, яке відповідає всім вимогам людей найкращим чином, оскільки вона заснована на одкровенні від Аллаха та Його Посланника для керівництва людьми.

Політика відкритих дверей: мусульманський правитель не повинен бути в стороні і далеко від свого народу, не повинен призначати посередника, який вирішуватиме кому бачити правителя, а кому ні. Це засновано на вказівці Посланника Аллаха (с.а.с.):

«Якщо той, кому доручено керівництво над мусульманами та їхніми справами, ховається від них і не реагує на їхні потреби, то Аллах (с.а.с.) не буде реагувати на благання такого правителя в День Відплати, змушуючи його страждати від його власної убогості і нужди».

Милосердя до людей: мусульманський правитель повинен бути добрим і милосердним до свого народу, ніколи не перевантажуючи його понад можливостей. Він повинен усіма способами полегшувати життя для свого народу й виживання в суспільстві у найбільш прийнятний спосіб. Мусульманський правитель повинен ставитися до старшої людини, як до батька, до хлопчика, як до сина і до чоловік одного з ним віку, як до брата. Мусульманський правитель повинен шанувати старших, бути добрим, милосердним до молоді, і уважними до осіб своєї вікової групі. Священний Коран повідомляє нам про

риси Посланника Аллаха, який був першим лідером мусульманської нації:

Прийшов до вас Посланець із вас самих. Тяжко йому те, що ви страждаєте, і він піклується про вас — співчутливий та милосердний до віруючих. (9:128)

Посланник Аллаха (с.а.с.), також радив:

«До тих, хто милосердні [й добрі один до одного], нехай буде Аллах Милосердний [і добрий]. Будьте милосердні до людей на землі, Аллах (с.а.с.) буде милостивий до вас».

Омар ібн аль Хаттаб (р.а.а.) другий мусульманський Халіф, був настільки стурбований своєю відповідальністю перед Аллахом, що одного разу він сказав: «Клянуся Аллахом! Якби мулиця спіткнулась в Іраку, я б боявся, що Аллах (с.а.с) запитає у мене про це [у День Відплати] ... «О, Омар! Чому ти не проклав шлях для мулиці?».

3. Права сусідів

Аллах (с.а.с.) висвячує в Священному Корані:

Поклоняйтесь Аллаху та не додавайте Йому нікого як рівного. Якнайкраще ставтеся до батьків, родичів, сиріт і бідних, а також до сусідів, які є вашими родичами, і до тих, які не є вашими родичами; до побратима, до подорожнього, а також до рабів ваших. Воістину, Аллах не любить зухвалих і гордих (4:36)

Іслам поділяє сусідів на такі три категорії:

Сусід родич. Цей тип сусіда має три види прав щодо вас: права родича, права сусіда і права ісламу.

Сусід мусульманин має два види прав: права сусіда і права ісламу.

Сусіди не-мусульманин мають право бути сусідами. Абдулла бін Омар (р.а.а.), прийшов додому одного разу і виявив, що члени його сім’ї вбили вівцю. Він одразу запитав: «Чи запропонували ви шматок м’яса вівці в подарунок нашим єврейським сусідам? Тому що я чув Посланця Аллаха (с.а.с.), який сказав:

«Ангел Джібріль (р.а.а.) продовжував радити мені бути добрим до мого сусіда, поки я думав, що він збирається дати йому частку спадщини».

Завдавання шкоди сусідам суперечить Ісламу. Пророк (с.а.с.) сказав: **«Клянуся Аллахом, він не вірить, клянуся Аллахом, він не вірить, клянуся Аллахом, він не вірить». Було сказано: «Хто, о Посланець Аллаха?» Він сказав: «Той, чий сусід постраждав від його шкоди».**

Він повідомив, що Посланець Аллаха (с.а.с.) говорив про права сусідів наступним чином:

«Ви знаєте, які права сусіда? [Вони полягають в наступному], якщо сусід потребує вашої допомоги, допоможіть йому. Якщо сусід просить у вас в борг, позичте йому [якщо у вас є]. Якщо ваш сусід збідніє, допоможіть йому фінансово і не будьте байдужими до його бідності, якщо можете. Якщо ваш сусід занедужав, відвідайте його [дізнайтеся про його здоров'я і благополуччя]. Якщо ваш сусід щасливий через певні події, то привітайте його. Якщо ваш сусід страждає від лиха, співчувайте йому. Якщо ваш сусід вмирає, то прийдіть на його похорон [якщо можете.] Не зводьте свій дім вище за його, так щоб йому невистачало сонця або вітру. Не турбуйте сусіда запахом приготування їжі, хіба що ви збираєтеся пригостити його [приготовленою їжею]».

Навіть тоді, коли сусід заподіює шкоду, поводьте себе чемно. Чоловік скаржився Аббас ібн Абдуллі: «Мій сусід шкодить мені та проклинає мене!» І він сказав йому: **«Він не послухався Аллаха стосовно вас, тому йдіть і і виконуйте волю Аллаха стосовно нього».**

4. Права друзів

Друзі користуються певними правами згідно з Ісламом. Підставою для цього є провідні настанови Посланця Аллаха (с.а.с.),

«Найкращими товаришами в очах Аллаха є ті, хто краще ставиться до своїх товаришів а найкращими серед сусідів є ті, хто краще ставиться до своїх сусідів».

5. Права гостей

Господар зобов'язаний поважати свого гостя в Ісламі. Пророк (с.а.с.) сказав:

«Той, хто вірить в Аллаха і в Судний день, повинен поважати свого сусіда. І той, хто вірить в Аллаха і в Судний день, повинен вшанувати свого гостя по праву».

Чоловік запитав: «А що є його правом, о Посланець Аллаха?» Він сказав:

«Один день і одна ніч, і гостинність протягом трьох днів, а все, що більше, - це благодійність з боку господаря. І той, хто вірить в Аллаха і в Судний день, повинен говорити хороше або мовчати».

Манери вшанування гостей включають теплий прийом із щасливим обличчям. Також, обов'язково для гостя бути уважним до стану господаря і не обтяжувати його, як Пророк (с.а.с.) сказав:

«Це неприпустимо для мусульманина залишатися у свого брата, аж поки він не дійде до скоєння гріха».

Вони сказали: О Посланець Аллаха! А як він змусить його до гріха? Він сказав:

«Він залишиться з ним, доки той не матиме нічого, щоб запропонувати».

6. Права бідних і нужденних

Аллах (с.а.с.) прославляє тих, хто витрачає свої достатки для того, щоб допомогти бідним і нужденним в ісламському суспільстві. Це у вказано у висловлюваннях Священного Корану:

Які віддають зі свого майна відому частку нужденному та знедоленому. (70:24-25)

Насправді іслам розглядає благодійність віддану жебракам і нужденним, як один із найбільш доброчесних вчинків. Більше того,

Іслампопереджає тих, хто приховав і зберіг своє багатство і не витрачав його на шляху Аллаха (с.а.с). Аллах говорить в Корані:

Благочестя полягає не в тому, щоб ви повертали свої обличчя на схід чи на захід, а благочестивим є той, хто увірував в Аллаха, в Останній День, в ангелів, у Писання та у пророків, хто віддає, навіть дороге йому майно — родичам, сиротам, бідним, подорожнім і тим, хто просить його; той, хто витрачає на звільнення рабів... (2:177)

Тим, хто накопичували багатство, не даючи належного бідним і нужденним, як наказав Аллах, Аллах обіцяє суворе покарання у Судний День. Аллах говорить в Корані:

... А щодо тих, які накопичують золото й срібло й не жертвують його на шляху Аллаха, то сповісти їм добру звістку про болісну кару! (9:34)

З цієї причини закят був призначений як один з основних принципів ісламу. Закят є певний відсоток (2,5%) з накопиченого багатства протягом одного року. Мусульмани охоче пропонують належну суму, слухаючись наказів Аллаха. Вони платять бідним і нужденним. Закят є обов’язковим для тих, хто володіє відповідною сумою, на яку закят накладається. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

А їм не було ніякого наказу, окрім поклоніння Аллаху, щирого служіння Йому, молитви і сплати *закяту*; це і є вірна релігія! (98:5).

Закят грунтується на наступних принципах і умовах:

1. Людина, що платить закят повинна володіти «нісаба» (відповідна сума, яка передбачена в ісламському шаріаті).

2. Повинен минути рік, поки людина розпоряджається цією сумою. Якщо проходить менше року, закят не буде вимагатися.

Іслам визначає типи людей, які мають право на отримання закята. Це сказано у висловлюваннях Священного Корану:

Милостиня призначена для нужденних і бідних, тих, хто її збирає та роздає, тих, від чиїх сердець чекають прихильності,

[для викупу] рабів, для збанкрутілих боржників і подорожніх. Так встановлено Аллахом. А Аллах — Всезнаючий, Мудрий! (9:60).

Іслам накладає закят для того, щоб викорінити бідність в ісламському суспільстві, вирішити проблеми, пов'язані з бідністю, такі як: крадіжки, вбивства, напади на людей і їх власність. Крім того, він відновлює взаємне соціальне забезпечення і підтримку серед членів ісламського суспільства. Крім того, закят використовується для задоволення потреб нужденних, знедолених, для оплати боргів тих, хто має їх і не в змозі їх оплатити на раціональних і законних підставах. Крім того, виплата закята очищає серце людини, душу і багатство, а також власники багатства стають менш егоїстичними і жадібними, коли платять цю благодійність з чистим серцем. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Тож бійтеся Аллаха, наскільки зможете, слухайтеся та коріться, і жертвуйте задля свого ж блага! Виграли ті, які вберегли себе від скупості! (64:16).

Закят очищає серця тих, хто менш забезпечений, оскільки вони будуть мати менше ненависті, ревнощів і гірких почуттів до багатого і заможного класу людей у суспільстві, тому що вони будуть бачити, що вони платять закят для своїх нужденних братів.

Всевишній Аллах попереджає тих, хто відмовляється платити закят суворим покаранням. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Нехай же не думають ті, які виявляють скупість у тому, що Аллах дарував їм зі Своєї ласки, що це краще для них! Ні, це гірше для них. У День Воскресіння те, на що вони скупилися, повисне навколо їхньої шиї! Аллах — Спадкоємець небес та землі, і Йому відомо те, що робите ви! (3:180).

7. Права працівників / Робочих

Іслам визначив ряд правил щодо праці і працівників. Роботодавець, згідно з ісламським вченням, повинен встановити справедливі і сердечні стосунки зі своїми співробітниками і робочою силою. Такі відносини повинні бути засновані на рівності, доброзичливості і братерстві Ісламу. Це сказано у хадисі Посланця Аллаха (с.а.с.):

«Ваші робітники і раби – братии ваші, яких Аллах поставив під вами. Хто має когось під ним повинен годувати його тим, що сам їсть, вкривати його тим, що сам носить, і не повинен обтяжувати його понад його можливостей. Але якщо ви обтяжуєте їх, то потім допомогайте їм».

Крім того, Іслам відстоює честь і гідність працівників. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Кращий дохід той, що є результатом чесної праці».

Більш того, Іслам вимагає, щоб роботодавець оголосив розмір заробітної плати працівника перед тим, як працівник розпочинає роботу.

Посланець Аллаха (с.а.с.) визначив права працівника та його заробітну плату, яку він буде отримувати. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Я противник трьох чоловіків у день Відплати: того, хто клявся моїм іменем, а потім зрадив, того, хто поневолив вільну людину і споживається на цінах, і того, хто наймає працівника, але не платить йому його законну заробітну плату».

Посланець Аллаха (с.а.с.) доручив роботодавцю виплачувати заробітну плату своїм працівникам до того, як їхній піт висохне.

8. Права роботодавців

Іслам також вимагає працівників підтримувати добрі стосунки зі своїм роботодавцем. Іслам вимагає від працівників виконувати свої обов’язки щодо свого роботодавця в міру своїх здібностей і талантів. Робітники не повинні нехтувати або шкодити своєму роботодавцю або його роботі в будь-якому випадку. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Аллах любить працівника, який прагне бути досконалим у своїй роботі».

З метою заохочення до праці і для збереження працівниками своєї гідності, Іслам зробив заробіток чорноробів найприбутковішим, якщо він стараний у своїй роботі. Пророк (с.а.с.) сказав:

«Кращим заробітком є той, що зароблений ручною працею із щирим серцем».

9. Права тварин

Всі домашні тварини повинні бути ситі, пристойно доглянуті і поводитись із ними потрібно бути ласкавим. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Жінка змушена була увійти в пекельний вогонь через кішку, яку вона тримала замкненою, поки та не померла. Жінка не годувала кішку, не давала їй пити, і при цьому вона не дозволяла їй блукати і їсти комах з землі».

Тварини не повинні бути обтяжені перевезенням товарів (на спині) настільки, що не будуть взмозі нести навантаження. Тварини не повинні зазнавати тортур, їм не можна завдавати шкоди або бити з будь-яких причин. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Аллах проклинає людину, яка випалює тваринам тавро».

Іслам забороняє людям робити з тварин живі мішені. Повідомляється, що повз Ібн Омара (р.а.а.) пройшла група молодих курайшитів-чоловіків, які стріляли птахів. Ібн Омар (р.а.а.) запитав про чоловіка, який так зробив, а потім зауважив: **«Аллах проклинає людину, яка це робить».**

Іслам засуджує людей, які калічать тварин після їх вбивства.

Іслам також забороняє зловживання або шкоду тваринам, як зазначено в хадисі що повідомляється Ібн Масудом (р.а.а.): «Ми їхали разом з Посланцем Аллаха (с.а.с.). Він (с.а.с.) пішов, щоб відповісти на поклик природи. Поки він був відсутній, ми побачили, пташку зі своїми двома немовлятами. Ми взяли маленьких пташок, через що пташка почала ширяти над нами. Коли Посланець Аллаха (с.а.с.) повернувся, він звернув увагу на те, що ми зробили. Він (с.а.с.) запитав:

«Хто потривожив цю (пташку), взявши її дітей, нехай поверне дітей до неї!» І побачив він колонію мурах, яку ми спалили, на що він сказав: «Хто спалив?» Ми сказали: ми. Він сказав: «Воістину, ніхто не повинен мучити вогнем, окрім Господа вогню».

Іслам, крім того, наказує бути милосердними під час забою тварин для їжі. Не допускається точити ніж перед твариною, яку призначено на забій або в присутності інших тварин. Також не допускається убивати їх, ламаючи їхні шиї, б'ючи їх електричним струмом і т.д., або почати зняття шкіри, до того, як вони повністю померли. Пророк (с.а.с.) сказав:

«Воістину Аллах наказує, щоб ви були ласкаві до всього. Тому, якщо ви вбиваєте, то вбивайте хорошим способом, і якщо ви забиваєте, забивайте гарно. Так гостріть ваш ніж, щоб зробити процес забою легким і швидким».

У той же час Іслам велить нам, убивати небезпечних та шкідливих тварин і / або комах для того, щоб захистити людей від шкоди тваринам, тому що життя людини священне в очах Аллаха (с.а.с.), оскільки Аллах зробив її найпочеснішою істотою на землі. Тому, якщо права тварин мають важливе значення в очах Аллаха (с.а.с.), то права людської істоти тим більше! Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Ми вшанували синів Адама й дозволили їм пересуватися сушею та морем, наділили їх благами й віддали їм велику перевагу перед багатьма іншими творіннями! (17:70)

Доброта і справедливе ставлення до тварин наказане не лише для захисту тварин від будь-якої жорстокості, це є також спокутуою гріхів мусульманина і стає причиною його відходу в Джанна (Небесний сад). Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Поки чоловік ішов своїм шляхом, його страшенно замучила спрага. Він знайшов колодязь, спустився у нього, щоб втамувати свою спрагу, а коли знову піднявся нагору побачив собаку, який важко дихав і облизував землю від важкої спраги. Чоловік подумав: «Цей собака страждає від спраги, як і я страждав від неї». Тому він знову спустився донизу, наповнив свій черевик водою і тримаючи черевик ротом виліз нагору. Потім чоловік напоїв собаку водою. Аллах, Піднесений, похвалив його і прийняв його справу (цей акт милосердя як спокуту за гріхи). Вони запитали: «О, Посланець Аллаха! Чи ми будемо винагороджені за те, що ми робимо для тварин?» Він (с.а.с.) відповів:« Так. За кожну живу душу є нагорода».

10. Права рослин і дерев

Іслам дозволяє користуватися плодами дерев, але забороняє рубати їх без поважної причини. Навпаки, Іслам велить берегти дерева і закликає до будь-якого процесу відтворення або діяльності, яка допомагає у вирощенні більшої кількості дерев. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якщо одному з вас, хто тримає пальмовий паросток, знадобиться година [Судного Дня], щоб посадити його у зелю перш ніж постати перед судом, то ви повинні зробити це.»

Іслам розглядає посадку корисних рослин і корисних дерев, як благодійність, за яку мусульманин буде винагороджений. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якщо мусульманин щось садить або культивує, з чого птахи, люди або тварини можуть їсти, нагорода буде дана йому за цю благодійність».

11. Інші права

Іслам регулює певні права для подорожей і громадських проходів. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Не сидіть на узбіччях [або тротуарах]». На це супутники, які були присутні в той час відповіли: «О, Посланець Аллаха! Узбіччя є для нас найприємнішими місцями, де ми можемо сидіти, насолоджуватися і говорити. Почувши це Посланець Аллаха (с.а.с.) відповів: «Якщо ви не можете уникнути сидіння на узбіччях, то платіть їм належне по праву. Супутники запитали: «О, Посланець Аллаха! Які права в узбіч? Посланець Аллаха (с.а.с.) відповів: «Опускання вашого погляду, [коли жінка проходить повз], розчищення шляху від шкідливих речей, відповідь Салам [Ісламське вітання], що примножує добре і забороняє зло».

Посланець Аллаха (с.а.с.) також сказав: **«Прибирання зайвих речей з дороги є благодійним актом, [який буде винагороджений і схвалений Аллахом]».**

Крім того, Посланець Аллаха (с.а.с.), попередив «Бійтеся двох дій, які можуть стати причиною вашого прокляття.» Супутники, які були присутні в той час, запитали: «О, Посланець Аллаха! Які ті дії, які є причиною, щоб бути проклятим?» Посланець Аллаха (с.а.с.) відповів:

«Людина, яка відповідає на поклик природи в громадських каналах або в тіні, де люди шукають відпочинку».

В цілому Іслам зобов'язує мусульман бути уважними і турботливими одне до одного, незалежно від того, де вони знаходяться. Пророк (с.а.с.) сказав:

«Подібність віруючих в їх взаємній турботі, любові і доброті один до одного, як одне тіло: якщо болить один орган, це змушує все тіло гарячкувати і боліти».

І він наказав мусульманам працювати задля покращення становища своїх братів мусульман:

«Жоден з вас не є істинно віруючим, поки він не любить свого брата мусульманина, так, як він любить себе».

Важливо пам'ятати, Пророк (с.а.с.) сказав:

«У своїх стосунках віруючі подібні до міцної будівлі, у якій одне тримається на іншому». Потім він переплів пальці.

Мусульманам заборонено залишати один одного, як Пророк (с.а.с.) сказав:

«Того, хто не підтримує іншого мусульманина, коли порушують його священні права і принижують його честь, Аллах залишить в той час, коли він потребуватиме Його допомоги».

Проте, якщо ці правила і права є незаконними, то вони так і залишаться лише в уяві людей. Якщо немає законних підстав, вони залишаться лише нереальними ідеалами.

Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Ви повинні уберегти неосвічену людину від зла. Ви повинні змусити таку неосвічену людину зобов'язатись чинити добре, а якщо ні, то Аллах (с.а.с.) не зволікатиме з вашим покаранням».

Таким чином, Всевишній Аллах, для того, щоб оберігати і підтримувати права людини в ісламському суспільстві, дав Своєму Посланцю відповідні заповіді. Аллах (с.а.с.) наказує не виходити за межі дозволеного і встановлює покарання та закони, які відомі як ***Худуд*** (приписане покарання) або загальне покарання. Він може також накладати особливе покарання в майбутньому житті.

Ми перерахуємо нижче лише деякі з заповідей «Дій» та «Антидій», які висвятив Іслам:

Іслам забороняє вбивство будь-якої людини. Іслам класифікує такі дії як однин з основних гріхів. Це говорить Священний Коран:

Не вбивайте душу, вбивство якої заборонив Аллах, якщо тільки не маєте на це права. І якщо хтось убитий несправедливо, то Ми дали його спадкоємцю владу [над убивцею], але нехай не порушує меж у помсті. Воістину, Аллах допомагає йому! (17: 33)

Іслам забороняє всі акти агресії проти честі, гідності та приватного життя людей. Насправді, такі акти агресії відомі як великі гріхи в ісламі. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Скажи: «Приходьте, я прочитаю вам про те, що заборонив вам Господь ваш: нікого не вважайте рівним Йому, якнайкраще ставтеся до батьків. Не вбивайте дітей своїх, боячись бідності, адже Ми наділяємо й вас, і їх. Не наближайтеся до огидних вчинків — явних і прихованих. Не вбивайте душі, вбивство якої заборонив Аллах, якщо не маєте права на те. Він заповів вам це — можливо, ви зрозумієте!» (6:151)

Іслам, крім того, забороняє всі види дій, які класифікуються як ганебні акти, або дії, що є непристойними в суспільстві. Таким чином, всі вчинки, які призводять до непристойних дій, також заборонені в Ісламі. Аллах, Всевишній, говорить в Славетному Корані:

І не наближайтеся до перелюбу. Воістину, це — мерзота, шлях ганебний!. (17:32)

Аллах (с.а.с.) забороняє всі види агресії проти багатства і власності інших осіб. Таким чином, всі форми злодійства і шахрайства і т.д. заборонені в ісламі. Це сказано у хадисі Посланця Аллаха (с.а.с.):

«Всякий, хто обманює нас не є одним з нас».

Лихварство і всілякі грошові операції заборонені в ісламі за несправедливоість, яку вони поширюють в економічній системі, що шкодить всім, особливо бідним верствам населення. Аллах, Всевишній, говорить в Славетному Корані:

Це так, адже вони казали: «Торгівля схожа на лихварство!» Та Аллах дозволив торгівлю, але заборонив лихварство. (2:275).

Аллах (с.а.с.) забороняє всі види обману і зради. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

О ви, які увірували! Не зраджуйте Аллаха та Посланця й не зраджуйте довіреного вам, адже ви знаєте!. (8:27)

Іслам забороняє монополію. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Ніхто не монополізує окрім правопорушника».

Іслам забороняє всі види хабарництва і видатків. У Хадисі Посланець Аллаха (с.а.с.) говорить нам:

«Нехай Аллах (с.а.с.) прокляне тих, хто дає хабарі і тих, хто їх отримує».

Схожі заборони, накладені на обхідні і незаконні засоби, за допомогою яких отримують гроші. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

Не пожирайте незаконно майна одне одного та не підкуплюйте суддів, щоб свідомо, шляхом гріха, привласнити частину майна інших людей! (2:188)

Іслам засуджує зловживання владою і становищем для отримання особистої вигоди. Насправді, іслам дає правителю повернути всі активи, які отримані нечесним способом і внести їх в ісламські скарбниці. Посланник Аллаха (с.а.с.) призначив людину по імені Ібн-уль-Лютбіях збирачем закяту. Коли збирач приніс суму закяту, він сказав: Це для вас (Ісламське казначейство), і це було дано мені як

подарунок. Посланник Аллаха (с.а.с.) дуже засмутився, почувши це від збирача. Посланник Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якби він сидів у домі свого батька чи матері, чи б він отримав будь-який з цих подарунків? Присягаюся Тим, в чиїх руках моя душа, ніхто нічого з цього не матиме, крім того, що він буде носити його на шиї в День Відплати, навіть якщо це верблюд». Потім він підняв руки так, що ми побачили білизну його пахв і сказав: «О Аллах! Свідчу, що я передав повідомлення тричі».

Іслам забороняє всі види напоїв, які впливають на розум і мізки споживачів. Він наказав у Священному Корані:

О ви, які увірували! Воістину, вино, азартні ігри, камені жертовників і стріли для ворожби — мерзота від шайтана! Тож стережіться цього! Можливо, будете спасенні! (5:90).

Всі види ушкоджень людині чи тварині, такі як забиття та інші пороки, такі як лихослів'я, плітки, неправдиві свідчення, і т.д., також заборонені. Вірш в Священному Корані застерігає:

О ви, які увірували! Уникайте більшості здогадок, адже, воістину, деякі здогадки є гріхом! Не слідкуйте одне за одним та не поширюйте пліток. Невже хтось із вас хоче їсти м'ясо свого покійного брата, якщо це відразно для вас? Бійтеся Аллаха, воістину, Аллах — приймаючий каяття, Милосердний! (49:12)

Він відстоює честь і гідність інших, і забороняє наклеп на них. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

А ті, які безпідставно ображають віруючих чоловіків і жінок, несуть на собі тягар наклепу й відвертого гріха! (33:58)

В Ісламі велике значення надається приватності людини і будь-яке втручання заборонено. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

О ви, які увірували! Не заходьте до чужих будинків, не спитавши дозволу й не привітавши їхніх жителів. Так буде краще для вас, можливо, замислитеся ви! (24:27).

Правосуддя є однією з основ релігії ісламу. Воно не має права бути несправедливим ні з ким, навіть із самим собою. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

Воістину, Аллах закликає до справедливості, добрих справ і підтримки родичів. Він забороняє мерзотне, відразне й нечестиве. І Він повчає вас — можливо, будете пам'ятати ви! Тож виконуйте ваш завіт із Аллахом, коли ви уклали його. Не порушуйте клятв після того, як ви підтвердили їх, адже ви зробили Аллаха своїм Поручителем. Воістину, Аллах знає те, що ви робите! (16:90-91).

Крім того, в Хадисі Кудсі Аллах (с.а.с.) говорить:

«О, раби Мої! Я заборонив несправедливість до Себе. Я оголосив незаконним несправедливість серед вас. Тому, не вчиняйте будь-який акт несправедливості стосовно одне одного».

Насправді, Аллах (с.а.с.) не схвалює несправедливості, навіть до тих, хто відрізняється від мусульман вірою і релігією. Аллах (с.а.с.) зажадав від мусульман бути добрими і справедливими з немусульманськими жителями в ісламській державі. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

Аллах не забороняє вам бути дружніми та справедливими до тих, хто не бився з вами через віру та не виганяв вас із ваших домівок. Воістину, Аллах любить справедливих. (60:8).

Іслам забороняє ображати переконання не-мусульман, коли це може стати причиною образливих дій у відповідь. Аллах (с.а.с.) говорить:

Не ганьбіть тих, до кого вони звертаються замість Аллаха, інакше через свою ворожість і невігластво вони почнуть ганити Аллаха. (6:108)

Замість цього, Аллах (с.а.с.) доручив мусульманам використовувати справедливий і чесний діалог з такими людьми: Аллах (с.а.с.) говорить:

Скажи: «О люди Писання! Прийдімо ж до єдиного слова між нами і між вами — що ми не будемо поклонятися нікому, окрім Аллаха, і не будемо нікого додавати Йому як рівного, і не будемо вважати за господа когось іншого з нас чи з вас, а тільки

Аллаха!» А якщо вони відвернуться, то скажи: «Засвідчіть же, що ми — віддані Йому!» (3:64).

Іслам, крім того, забороняє всі види соціальних, політичних і моральних образ і шкоди. Він стверджує в Священному Корані:

І не поширюйте безчестя на землі після того, як вона стала кращою. Кличте Його зі страхом і надією. Воістину, милість Аллаха близька до тих, які роблять добро! (7:56)

Іслам забороняє навернення немусульман в іслам силою. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

Якби твій Господь побажав, то увірували б усі, хто живе на землі. Та чи зміг би ти примусити людей стати віруючими? (10:99)

Це не означає, що мусульмани не повинні закликати інших приєднатися до ісламської монотеїстичної віри шляхом донесення повідомлень Аллаха до людей, але вказує, що мусульмани повинні закликати до Ісламу мудрим, добрим і милосердним чином. Іслам має міжнародну місію, і це не має ні регіонального, ні етнічного заклику. Але влада знаходиться в руках Аллаха (с.а.с) Єдиного, а не в руках народу.

Іслам наказує людям радитись зі своїм урядом. Принцип ради діє в ситуаціях, коли немає конкретних висловів з Корану і Сунни. Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

... радяться між собою у справах... (42:38)

Іслам стверджує, що усі права надаються гідним людям. все що стосується захисту гідних прав людей. Іслам також закликає до повної справедливості серед людей. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Воістину, Аллах наказує вам повертати довірене майно його власникам. І коли ви судите між людьми, то судіть справедливо! Воістину, яким же прекрасним є те, чим Аллах повчає вас! Воістину, Аллах — Всечуючий, Всевидячий! (4:58)

Іслам наказує людям допомагати пригнобленим, навіть із застосуванням сили у випадку необхідності. Це у вірші в Священному Корані, сенс якого перекладається так:

І чому б вам не боротися на шляху Аллаха заради слабких чоловіків, жінок і дітей, які говорять: «Господи наш! Виведи нас із цього міста, жителі якого є несправедливими. Даруй нам від Себе покровителя, даруй нам від Себе помічника!» (4:75)

Іслам встановлює виконавчу систему або органи влади для загального блага. У світлі того факту, що є певні категорії людей, як вказувалося раніше, які ніколи не будуть хорошими без застосування сили проти їхньої злочинної діяльності, ця система працює для того, щоб гарантувати, людям користування їхніми законними правами. Вона також працює для моніторингу і регулювання виконання таких прав, щоб запобігти будь-якій агресії, і застосовувати відповідні покарання щодо порушників закону. Нижче наводиться короткий виклад різних ісламських систем, які є компонентами загальної системи виконавчої влади.

Судова система в ісламі

Судова влада є незалежною адміністративною системою в ісламському уряді, вона призначена для вирішення всіх видів юридичних суперечок між різними претендентами. Система побудована так, щоб забезпечити встановлення справедливості серед людей, припинити утиски і покарати гнобителів. Ісламська система слідує Директивам Аллаха (с.а.с) та Пророка (с.а.с) з (традиції) Корану і Сунни.

Є певні критерії для судді, який претендує на посаду в ісламській судовій системі. Заявник повинен бути зрілою, нормальною, психічно здоровою людиною здатною подолати труднощі та проблеми роботи. Він повинен бути добре освіченим і поінформованим про шаріат (ісламські рішення і принципи законного і незаконного в ісламі), а також бути добре обізнаним про мирські справи, щоб не бути обдуреними або неправильно поінформованим. Він повинен мати можливість виносити вироки в мирській і релігійній сферах. Він повинен бути чесним, гідним, справедливим і з високими моральними якостями. Він повинен бути людиною зразкової поведінки, для того, щоб його судження були добре прийняті сторонами в суперечці.

Іслам надає конкретний кодекс поведінки для суддів, який повинен бути дотриманий. Наступний лист надісланий другим халіфом Омара ібн аль-Хаттаба (с.а.с.) до одного з призначених суддів, забезпечує керівні принципи для всіх мусульманських суддів:

«Від другого халіфа Омара ібн аль-Хаттаба, раба Аллаха Абдулла бін Кайса, Ассаляму алейкум. Суд між людьми, що [сперечаються] є точним і обов'язковим актом, який повинен дотримуватися і виконуватися належним чином. Ви повинні [постаратися] розуміти присутніх перед вами. Крім того, ніхто не повинен користуватися правом, яке не виконується. Приділіть однакову увагу і розміщенню людей у суді, щоб впливова людина не подумала скористатися своїм статусом. Крім того, слабка людина не повинна втрачати надію на правосуддя. Позивач має подати докази. Відповідач повинен присягнути, якщо він відкинув і заперечив претензії позивача. Люди, що сперечаються можуть дійти до компромісу один з одним. Тим не менше, не кожен компроміс є прийнятним, якщо він робить незаконним пункт закону або навпаки. Якщо ви видаєте рішення одного дня, але після розгляду його на наступний, ви виявите, що ви зробили помилку і законним є не те рішення, яке ви виголосили, то [поновіть справу] і винесіть вірний вирок. Ви повинні розуміти, що повернення до правої пропозиції і судження [набагато] краще, ніж потурання брехні. Постарайтеся зрозуміти заплутані питання, які не мають підтвердження в тексті Святого Письма, в Корані або Сунні (шляху Пророка (с.а.с.)) і вивчайте рішення, вироки і випадки, що були раніше і після отримання відповідних знань оцінюйте ваші справи. Потім виберіть рішення яке найбільше догодить Аллаху і буде ближче до правди в Його очах. Дайте шанс позивачу, який стверджує що доказів в даний час немає, встановивши певний час для нього, щоб він міг довести. Якщо такий позивач приносить докази, рішення по справі слід винести на його користь. Якщо ні, то судити по його справі. Всі мусульмани є надійними, оскільки стурбовані показаннями, за винятком осіб, які були ув'язнені за вчинення будь-якого ганебного акту в ісламському суспільстві, або особи, що свідомо дають хибні свідчення, або особи чи родичі або віддалено пов'язані з позивачем люди. Аллах (с.а.с.) знає всі таємниці людей і допомагає вам [судді] шляхом надання доказів. Крім того, ви не повинні перейматись про втрату терпіння, або скаржитися на

суперечки людей в законних питаннях, де Аллах винагороджує Вас за терпіння і задоволений результатами. Якщо у людини гарна і чиста душа перед Аллахом (с.а.с.), Аллах [звичайно] поліпшить відносини такої людини з громадськістю».

Кожна людина в ісламському суспільстві, незалежно від її віри чи релігійної приналежності статусу, становища чи соціального статусу, має певні незмінні права, які включають в себе наступне:

1. Право шукати рішення проти гнобителів. Людина може подати в суд на свого гнобителя.

2. Право бути вислуханим перед суддею. Це базується на Хадисі Посланця Аллаха (с.а.с.):

«Воістину, Аллах (с.а.с) направляє ваші серця і скріпляє ваш язик [з істиною]. Коли позивач і відповідач сидять перед вами, не виносьте вирок для одного, поки не почуєте заяву іншого, як почули першу».

3. Право вважатися невинним доти, поки не доведена провина. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Якщо людям присуджують [рішення] на основі їхніх вимог, ви побачите, що люди прагнуть крові інших людей і їхнього багатства. Однак, відповідач повинен присягнути».

А у традиційній версії Байхакі воно закінчується:

«Докази повинні бути представлені позивачем і присяга повинна бути складена з боку обвинуваченого».

4. Право підозрюваної людини, на законне суддівство та на дотримання її прав. Наприклад, підозрюваного не можна піддавати тортурам у будь якій формі їх прояву, вчиняти над ним насильницькі, жорстокі дії, завдавати страждань, щоб змусити його дати будь-яке свідчення. Посланець Аллаха (с.а.с.) заборонив це, відповідно, коли він сказав:

«Аллах (с.а.с.) звільняє мою Умму [народ] від наступного: помилок, забуття і всего, що вони змушені робити»

Другий халіф Омар ібн аль-Хаттаб (р.а.а.) заявив, що «людина не буде нести відповідальність за зізнання, якщо ви завдали їй болю, або залякали її або ув'язнили її [для отримання зізнань]».

5. Право, що тільки винні будуть покарані та понесуть особисту відповідальності за скоєне. Це означає, що ніхто не повинен нести відповідальність за помилки інших. Звинувачення, підозри і покарання мають бути націлені на винного і не поширюватись на членів його родини.

Аллах, справедливо говорить у Славетному Корані:

Хто робить добро, робить це для себе самого, а хто робить зло, робить це проти себе самого. А Господь твій не чинить із рабами несправедливо! (41:46)

Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Ніхто не повинен переймати [вину] свого брата або батька».

Хісба, підзвітність в ісламі

Хісба є добровільною системою звітності в ісламі якій мусульманство наказує добре і забороняє зле для забезпечення дотримання законів шаріату і карає тих, хто публічно вчиняє гріхи, ганебні акти і практикує аморальну діяльність, таку як продаж, просування і торгівля забороненими предметами, монополізація основних потреб людей, обман і багато інших незаконних дій. Це робиться для здійснення волі Аллаха в Священному Корані:

Ви — найкраща громада, створена серед людей: ви наказуєте добре, забороняєте неприйнятне та віруєте в Аллаха! (3:110)

Відповідно до цієї системи слідчі та інспектори контролю регулюють відносини у суспільстві, вирішують проблеми і підтримують порядок у суспільному житті захищаючи людей від фізичних нападів у громадських місцях.

Мусульманин повинен боятися відповідальності і покарання Аллаха (с.а.с). Багато прикладів тих, хто оступився перед нами згадується в Священному Корані:

Прокляті ті, які не вірують, з-посеред синів Ісраїла, вустами Давуда та Іси, сина Мар'ям. Це так, бо вони не слухалися й були порушниками! Вони не утримували одне одного від зла, вчиненого ними! Мерзотне те, що чинять вони! (5:78-79).

У світлі Хадисів Посланця Аллаха (с.а.с) кожна людина в ісламському суспільстві повинна брати активну участь в обов'язоковій *Хісба* відповідн до його можливостей. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Хто з вас бачить злий вчинок, повинен змінити [зупинити] його рукою. Якщо він не може, він повинен зупинити його своєю мовою ... якщо він не може, то він повинен зупинити його в своєму серці, і це найслабший [рівень] віри».

Виправлення будь-якого злочинного діяння забороняється, якщо це приносить більше шкоди, ніж користі, і у підсумку зробить ситуацію ще гіршою. Треба використовувати мудрість і обачність у примноженні добра і недопущенні зла.

Посланець Аллаха Мухаммад (с.а.с.) формулює права людини в єдиній красномовній фразі:

«Воістину, ваша кров, ваше багатство і ваша честь є священними один з одним, як цей священний день, в цей священний місяць, в цьому священному місті».

Більшість прав людини, згаданих у декларації підпадають під наведені вище твердження, які були подані в промові Посланця Аллаха під час Прощального Паломництва (с.а.с.) найбільшого зібрання мусульман на той час. Закони та правила Ісламу були створені для збереження і захисту права і стосуються тільки порушників.

Ісламська декларація з прав людини

Ця Декларація, прийнята в Каїрі, про права людини в ісламі. Варто відзначити, що права, перераховані в цій Декларації є лише керівними принципами та загальними правилами, оскільки зобов'язання і права, згідно з ісламом, взаємопов'язані один з одним, як кільця, які підтримують одне одного. Загальні принципи і правила

в галузі прав людини в Ісламі діляться на різні категорії і далі на підкатегорії. Таким чином, ми тільки коротко оглянемо їх, оскільки для розмежування деталей будуть потрібні розлогі міркування. Можна з упевненістю сказати, що «Іслам прийшов, щоб захистити всі права людини і зробити людських істот щасливими в цьому житті, і в наступному».

***Я починаю з ім'ям Аллаха, Милостивого, Милосердного*.**

Аллах (с.а.с.) стверджує в Священному Корані:

О ви, які увірували! Воістину, Ми створили вас із чоловіка та жінки і зробили вас народами та племенами, щоб ви знали одне одного. Воістину, найшановаініші з-посеред вас перед Аллахом — найбільш богобоязливі! Воістину, Аллах — Всезнаючий, Всевідаючий! (49:13)

Країни-члени Організації Ісламського Конгресу, цілковито вірують в Аллаха (с.а.с.) Творця всього сущого, Того, Хто створив людину в ідеальному вигляді і формі і поважає її. Аллах довірив людині розбудовувати, перетворювати та підтримувати життя на землі, що він створив. Аллах (с.а.с.) доручив людині дотримуватися Божественного вчення і зобов'язань і підкорив усе на небесах і на землі служінню людині.

Віруйте в Послання Мухаммада (с.а.с.), який був посланий з Настановами та істинною релігією як милість для людства, визволитель для всіх поневолених людей, руйнівник всіх тиранів і зарозумілих людей. Посланець Аллаха (с.а.с.) оголосив цілковиту рівність всіх людей. Не існує ніякої переваги однієї людини над іншою, окрім благочестя. Посланець Аллаха (с.а.с.) скасував всі відмінності між людьми, яких Всевишній Аллах створив з однієї душі.

Основою для чистої монотеїстичної віри, на якій побудований Іслам до якої закликається все людство, яка закликає не поклонятися нікому, крім Аллаха (с.а.с), не порівнювати нікого з Аллахом, і не додавати рівних Аллаху; є монотеїстична віра, яка побудована на істиній основі людської свободи, гідності та недоторканності і яка проголосила свободу людини від рабства та іншої людини.

Основою для цього є вічний Ісламський Шаріат, який приніс для людини, з точки зору збереження віри, релігії, душі, розуму, честі і

нащадків, і на основі всеосяжного і поміркованого ісламського шаріату у всіх постановах, вироках і пропозиціях, де душа і матеріальні матерії чудесним чином узгоджені із серцем [емоціями], а розум [інтелект] є заслужено пошанованим.

Ми вважаємо, що, згідно з Ісламом, основні права і громадські свободи є невід'ємною частиною ісламської віри і релігії. Ніхто не має права, на початковому етапі зупинити їх повністю або частково. Ми також вважаємо, що ніхто не має права аби порушувати ці права або ігнорувати їх. Ці основні права, божественні і небесні, були виявлені пророками Аллаха у всіх Писаннях. Насправді, Аллах (с.а.с.) послав останнього з пророків Своїх до людства, Мухаммада (с.а.с.), який завершив місію та повідомлення всіх попередніх пророків і Посланців, цими суттєвими правками. Дотримання цих основних прав є одним з видів поклоніння, нехтування такими правами або посягання на них - злий вчинок, відповідно до Ісламу. Кожна людина несе особисту відповідальність відповідно цих правил. Умма (нація) колективно також несе відповідальність відповідно цих правил.

Виходячи з вищевикладеного, країни-члени Організації Ісламського Конгресу заявляють наступне:

Стаття перша

Все людство – одна велика сім'я. Вони об'єдналися, щоб бути рабами Аллаха (с.а.с.), і вони є дітьми Адама (р.а.а.) Пророка. Всі люди рівні з точки зору людської гідності і честі. Всі люди рівні і в плані відповідальності. Ні раса, ні колір шкіри, ні мова, ні стать, ні релігійні переконання, ні політична приналежність, ані соціальний статус чи будь-що інше не служить фактором їхього розрізнення. Лише істинна і міцна віра є єдиною гарантією і запорукою зростання цієї людини для цілісності людської інтеграції.

Кращі люди є кращими в усьому. Не існує переваги одного над іншим, крім як за благочестям [праведністю] і добрими справами.

Стаття друга

Життя – це дар від Аллаха, наданий і гарантований кожній людині. Всі члени суспільства, і всі держави і країни повинні діяти,

на захист цього права від усіх проявів агресії. Жодне життя не повинно вимагатись без належного юридичного підґрунтя.

Незаконним є використання засобів та інструментів, які нищать людську расу.

Підтримка і збереження людського життя є юридичним зобов'язанням.

Фізична безпека людини поважається. Ніхто не має права нападати на людину. Ніхто також не має права посягати на безпеку людини без законних підстав. Держава повинна гарантувати це право.

Стаття третя

При застосуванні сили, або у разі збройної боротьби, незаконним є вбивати тих, хто не бере участі у фактичних бойових діях. Літні люди, жінки, діти, поранені та хворі мають право на лікування. Полонені [військовополонені] мають право на їжу, захист і одяг. Незаконно калічити тіла вбитих жертв війни. Військовополонені повинні бути обміняні. Сім'ї, які були розділені через війну мають право на воз'єднання.

Забороняється зрізати [або тягнути] дерева, знищувати посіви і тварин, руйнувати будівлі та інші цивільні споруди ворогів через обстріл чи підривання і т.д.

Стаття четверта

Кожна людина має право на недоторканність, честь і гідність, за життя і після смерті. Держава і суспільство повинні захищати рештки і місце поховання [кладовище] померлого.

Стаття п'ята

Сім'я є основною одиницею суспільства. Шлюб є основою побудови і формування сім'ї. Чоловіки і жінки мають право вступити у шлюб. У шлюбі не може бути ніяких обмежень через расу, колір шкіри або національність.

Суспільство і держава повинні діяти так, щоб прибрати всі перешкоди для вступу в шлюб. Крім того, вони повинні намагатися зробити це легко і захищати і піклуватися про сім'ю.

Стаття шоста

Чоловіки і жінки рівні з точки зору людської недоторканності та честі. Жінки мають право на рівні права і обов'язки. Вони мають право на свою громадянську особистість, фінансову незалежність, і вони мають право зберегти своє прізвище та ім'я.

Чоловіки повинні дбати про всі фінансові потреби своїх сімей і повинні надавати всю можливу допомогу і захист.

Стаття сьома

Кожна народжена дитина має право на батьків, суспільство та державу, опіку, виховання, матеріальні турботи, освітню допомогу і моральну повагу. Плід і матір мають бути також під спеціальним доглядом.

Батьки та опікуни мають право вибрати тип виховання, який їм подобається [або якому вони віддають перевагу] для своїх дітей. Тим не менше, інтереси і майбутнє дітей повинні бути підпорядкованими нормам моралі, цінностям і принципам Шаріату.

Батьки мають права щодо своїх дітей. Родичі також мають свої власні права між собою відповідно до законів і принципів Шаріату.

Стаття восьма

Кожна людина має право у повній мірі користуватися своїми правами, за умови дотримання своїх зобов'язань. Якщо людина більше не має можливості використовувати свої права, повністю або частково, для неї повинен бути призначений *Валі* [Опікун].

Стаття дев'ята

Освіта є правом, яке надається всім і пізнання – це обов'язок. Пропозиція і надання освіти є обов'язком, що покладається на суспільство і державу. Держава повинна гарантувати отримання середньї освіти, та забезпечити засобами навчання, створити світнє середовищє для обслуговування інтересів і добробуту членів суспільства. Освіта повинна також дозволити людині дізнатися про Іслам (як релігію та спосіб життя), Всесвіт і про те, як використовувати матеріалістичні знання на благо людства.

Кожна людина має право на освіту у різних освітніх установах, таких як сім'я, школа, університети, засоби масової інформації і т.д. Вони повинні пропонувати відповідне мирське і релігійне виховання, формувати цілісну і гармонійну особистість, зміцнювати у неї віру у Всемогутнього Аллаха і виховувати повагу до прав та обов'язків людини.

Стаття десята

Людина повинна слідувати і підкорятися Ісламу (покірність Аллаху), який є справжньою істинною релігією. Тому ніхто не має права силувати інших людей та змушувати їх робити будь що проти їхньої волі. Крім того, ніхто не має права скористатися бідністю, слабкістю та неграмотністю іншої людини, щоб примусити її змінити свою релігію чи стати атеїстом.

Стаття одинадцята

Людина народжується вільною. Ніхто не має права поневолити її, принизити, підкоряти або експлуатувати. Не має бути рабства, окрім як покора Всевишньому Аллаху. Всі типи колонізації і імперіалізму повністю заборонені. Колонізація є найгіршим видом рабства. Люди, які страждають мають право на звільнення від колонізації. Такі люди мають право самостійно визначати свою долю. Всі інші люди мають підтримувати справедливе і праве діло боротьби проти всіх видів колонізації і окупації всіх типів. Усі люди мають право на збереження своєї незалежної держави і особистості, та на контроль над всіма природними ресурсами.

Стаття дванадцята

Кожна людина має право вільно пересуватися, вибираючи відповідне для себе місце проживання в межах своєї країни або держави, або навіть за межами своєї країни. Однак, якщо перебування людини[в її країні] є небезпечним, вона має право шукати притулок в іншій країні. Країна, яка надає притулок, має захищати таку людину.

Стаття тринадцята

Держава і суспільство повинні забезпечити роботою кожну здібну людину. Кожна людина повинна мати свободу вибору найбільш підходящої роботи, яка відповідає її інтересам, і інтересам суспільства. Працівник повинен користуватися своїм правом безпеки,

і соціального страхування, соціальним забезпеченням та гарантіями. Працівник не повинен робити те, що він не може. Працівник не повинен бути змушений проти своєї волі робити певні речі. Працівника не можна експлуатувати і ображати, завдавати йому шкоди. Працівник, чоловік або жінка, без будь-яких відмінностей, має право на справедливу заробітну плату. Жодних затримок не повинно бути у виплаті заробітної плати. Працівник має право на [щорічний] відпочинок, премії, стимули та інші грошові винагороди. Працівник зобов'язаний сумлінно і старанно виконувати свою роботу. Якщо виникає суперечка між працівником і роботодавцем, держава повинна втрутитися, щоб вирішити таку суперечку, прибрати гнів, вчинити правосуддя, і змусити сторони прийняти і визнати справедливий суд без будь-якої упередженості.

Стаття чотирнадцята

Кожна людина має право на чесний і законний дохід. Монополізація товарів, обман або будь-який акт обману, шкода собі чи іншим, лихварство не допускаються. Всі перераховані вище дії є юридично забороненими.

Стаття п'ятнадцята

Кожна людина має право власності. Крім того, індивідуально дозволено користуватися правами власності за умови, що ніякої шкоди не буде завдано самій особистості чи іншим членам суспільства або суспільства в цілому. [Приватна] Власність не повинна бути вилучена, за винятком суспільних інтересів або за справедливе заміщення. Жодне багатства [або володіння] не піддається конфіскації без правових і законних підстав.

Стаття шістнадцята

Кожна людина має право на вигоди від фактичного матеріального виробництва, буквального виробництва, художнього або технічного виробництва. Крім того, кожна людина має право на захист своїх духовних або матеріальних інтересів, пов'язаних з її виробництвом, за умови, що ця продукція не перечить законам шаріату.

Стаття сімнадцята

Кожна людина має право жити в чистому довкіллі в умовах забруднення навколишнього середовища і моральних розладів. Таке

середовище повинне забезпечити людині моральну самореалізацію, вияв свого характеру. І суспільство і держава повинні забезпечити і надавати це право фізичним особам.

Суспільство і держава зобов’язані забезпечити кожну людину [підходящими і необхідними] охороною здоров’я та соціальною допомогою шляхом використання всіх державних коштів, в межах наявних.

Держава повинна забезпечити гідні умови життя для людей і їхніх сімей. Це право включає в себе прихисток, гідний і правильний одяг, належну освіту, медичне обслуговування та інші основні потреби.

Стаття вісімнадцята

Кожна людина має право на життя і безпеку в суспільстві, гідне ставлення до себе, на свободу релігії і віросповідання, сім’ю, честь, гідність членів сім’ї і фінансову забезпеченість.

Кожна людина має право бути незалежною у своїх справах в плані забезпечення житлом, сім’єю, фінансами і спілкуванні. Ні шпигунство, ні спостереження не можуть бути застосовані проти кого-небудь. Наклеп не дозволяється нікому. Крім того, інші повинні захищати людей від усіх незаконних висновків.

Право на страхування життя та оселі. Вхід в приватні будинки повинен бути за згодою їх мешканців. Приватне житло не повинно бути зруйноване, конфісковане ; орендарі не повинні бути виселені без будь-яких правових підстав.

Стаття дев’ятнадцята

Всі люди – правителі і піддані, повинні користуватися рівними юридичними правами.

Всі люди повинні мати право просити судового рішення за їх скаргами.

Злочин і кара засновані на приписах шаріату.

Кожен обвинувачений вважається невинним доки не доведена його провина. Справедливий судовий розгляд із збереженняи гарантій на повний захист є необхідним.

Стаття двадцята

Ніхто не повинен бути заарештований або обмежений у своїй свободі, засланий або покараний без належного судового вироку. Особи не повинні піддаватися фізичному або психологічному тиску або будь-якому іншому поводженню з ними, що принижує гідність. Ніхто не може бути підданий медичним експериментам без його згоди, за умови, що це не заподіє шкоди його здоров'ю. Крім того, не допускається розширення прав і можливостей виконавчої влади видавати закони-вийнятки.

Стаття двадцять перша

Заборонено приймати будь-кого в якості заручника для будь-яких цілей і в будь-якій формі.

Стаття двадцять друга

Кожна людина має право висловлювати свою думку, якщо це не суперечить законам і принципам шаріату.

Кожна людина має право примножувати добро і забороняти зло, згідно із законами і принципами шаріату.

ЗМІ та інформація є життєво важливою для суспільства. ЗМІ не повинні використовувати насилля або використовувати атаку гідності пророків Аллаха або займатися будь-якими аморальним або корупційними речами. Крім того, всі питання, які викликають розкол у суспільстві, моральний розлад, небезпеку або невіру, також заборонені.

Не дозволяється формувати національну ненависть або сектантство або будь-який інший тип дискримінації.

Стаття двадцять третя

Опіка є довірою, яку не можна зраджувати. Це повністю заборонено для забезпечення основних прав людини.

Кожна людина має право на участь в державному управлінні своєю країною безпосередньо або опосередковано. Крім того, всі особи мають право на державні посади на основі законів і положень шаріату.

Стаття двадцять четверта

Всі права і свободи, перераховані в цій Декларації розуміються в рамках законів і принципів шаріату.

Стаття двадцять п'ята

Закони і принципи шаріату є єдиним джерелом для тлумачення або роз'яснення будь-якої статті цієї Декларації.

Каїр, 14 мухаррама, 1411 Г.

Відповідно до: 5/8/1990

Прийняття та визначення вищевказаних прав є правильним шляхом для зведення істинного ісламського суспільства, яке може бути охарактеризоване наступним чином:

Суспільство, яке збудоване на понятті справедливості ... ніхто не перевершує нікого за походженням, расою, кольором шкіри або мовою. Людина повинна бути убезпечена від придушення, гноблення, приниження і рабства. Аллах, Творець усього вшанував людину над усіма Своїми творіннями:

Ми пошанували синів Адама й дозволили їм пересуватися сушею та морем, наділили їх благами й віддали їм велику перевагу перед багатьма іншими творіннями! (17:70)

Суспільство, корінь якого знаходиться в сильній системі сім'ї, служить її ядром і основою. Вона забезпечує стабільність і прогрес. Аллах говорить в Корані:

О ви, люди! Воістину, Ми створили вас із чоловіка та жінки і зробили вас народами та племенами, щоб ви знали одне одного. Воістину, найшанованіші серед вас перед Аллахом — найбільш богобоязливі! (49:13).

Суспільство, де керівник і підлеглі рівні перед шаріатом (ісламським правом). Оскільки шаріат це наказ згори, в такому суспільстві не допускається дискримінація.

Суспільство, в якому влада і сила довірені правителю, який здійснює досягнення цілей в рамках шаріату.

Суспільство, в якому кожна людина вважає, що Всевишній Аллах справді є власником всього творіння, і всі в Його творіння використовуються для блага всіх істот Аллаха (с.а.с.). Все, що ми маємо - це дар і милість від Аллаха, і немае милостивішого і щедрішого за нього . Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Він підкорив для вас усе те, що на небесах та на землі. Воістину, в цьому — знамення для людей, які мислять! (45:13)

Суспільство, в якому всі політики, регулюють суспільні справи, засноване на принципі ради. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Які відповідають своєму Господу, звершують молитву, радяться між собою у справах та жертвують із того, чим Ми наділили їх (42:38)

Суспільство, яке надає рівні можливості для всіх людей відповідно до їхніх можливостей та потенціалу. Такі особи будуть нести відповідальність перед своєю уммою (нацією) про їх вчинки в цьому світі і, перш за все перед Творцем в майбутньому житті. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Кожен з вас є пастирем і несе відповідальність за тих, хто під його опікою. Вождь є пастирем, та несе відповідальність за своїх громадян. Чоловік є пастирем своєї родини, і він несе за неї відповідальність. Жінка є пастирем в будинку свого чоловіка, і вона несе відповідальність за все, що знаходиться під її опікою. Слуга є пастирем багатства свого господаря, і він несе відповідальність за все, що під його опікою. Кожен з вас є пастирем і кожен з вас несе відповідальність за все, що під його опікою».

Це суспільство, в якому, правителей і підданих однаково слухають у суді і справедливо судять.

Це суспільство, де кожна людина відображає свідомість умми (нації). Кожна людина має право подати судовий позов проти будь-якого правопорушника, який вчинив злочин проти населення в

цілому. Він може також заручитися підтримкою інших в цьому процесі, і це обов'язок усіх свідків злочину допомогти йому, а не ухилятися в ході розгляду від справедливості.

Характеристики прав людини в шаріаті (Ісламському праві) наступні:

a. Права людини у відповідності з Ісламським шаріатом є Божественними. Вони не пов'язані з іншими людськими істотами, які залежать від примих, бажань, інтересів і особистих амбіцій.

b. Права людини співвідносяться з Ісламською вірою і переконаннями. Вони захищені і збережені Божественним судом. Таким чином, будь-яке порушення цих прав є, в першу чергу, порушенням проти Божественної Волі Аллаха, і тягне за собою покарання в майбутньому житті, а також мирські покарання.

c. Ці права людини є всеосяжними і співмірні з людською природою. Вони узгоджені з природними особливостями людини і враховують її слабкості, силу, бідність або багатство, гідність і приниження.

d. Ці права стосуються кожної людини у відповідності з Ісламською юрисдикцією, незалежно від кольору шкіри, раси, релігії, мови або соціального статусу,тобто ці права людини є постійними. Вони не підпорядковуються конкретному часу або місцю, і ніяким умовам чи обставинам. Ні окремі особи, ні суспільство не може змінити ці права людини.

f. Ці права є достатніми, щоб створити суспільство, яке надає своїм громадянам гідне й почесне життя. Ці права є милістю від Всевишнього Аллаха, Господа всіх світів, і вони для всього людства в цілому. Права людини також служать для збереження політичної, соціальної, моральної і економічної справедливості у людському суспільстві.

g. Права людини, однак, обмежені і не є абсолютними. Ці права є сумісними з основними законами і принципами шаріату. Вони не завдають шкоди інтересам суспільства і його добробуту. Наприклад, свобода думки і слова гарантована кожній людині. Усі люди мають право говорити правду без сумнівів. Всі мають право надавати і пропонувати розумні поради іншим, поки ці поради знаходяться в інтересах громадськості. Поради можуть бути дані у сфері мирських

справ або справ релігійних. Існують певні обмеження, проте, що не повинно бути перевищено ... інакше це призведе до хаотичної ситуації в суспільстві. Нижче наведені деякі з цих обмежень:

- Ця свобода для об'єктивного діалогу повинна бути заснована на мудрості і добрих порадах. Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Клич на шлях Господа свого з мудрістю й добрим повчанням і сперечайся з ними тільки тим, що найкраще. Воістину, твій Господь краще знає, хто збився зі шляху Його, і Він краще знає, хто йде праведним шляхом! (16:125)

- дотримуватися будь-якою ціною основних принципів Ісламської віри, таких як віра в існування Аллаха, правдивість Повідомлень Посланця Аллаха (с.а.с), і всіх інших.

- ухиляння від дотримання відповідних вільностей у будь якому вигляді є образливим для інших ... незалежно від того, чи це є злочином мирським чи релігійним, такі як обмовляння людей, сваріння їх і виказування їхніх таємниць. Такі незаконні дії будуть розповсюджувати шкоду і зло серед людей в Ісламському суспільстві або будь-якому іншому суспільства як такому.

Всевишній Аллах стверджує в Священному Корані:

Воістину, на тих, кому подобається, щоб про віруючих розповідали мерзенне, чекає болісна кара в житті земному й наступному! Аллах знає, а ви не знаєте! (24:19).

Неправильні уявлення про права людини в ісламі

Нижче наведені деякі приклади неправильних уявлень про Іслам, зокрема про права людини. Варто зазначити, що велика кількість цих

зауважень також могла б бути направлена на критику іших релігій, таких як Християнство та Іудаїзм, оскільки ці релігії мають звичаї та норми, які не відповідають сучасному світському способу життя людини. Наші пояснення, які ми тут наводимо, звільнені від брехні та несправедливості, здійсненні в імя інших релігій, які відіграли важливу роль в становленні сучасного секуляризму. В Ісламі ніколи не існувало непорозуміння між наукою та релігією, що відображало поступовий раціональний розвиток цивілізації в рамках віри в Творця, Його Посланців, які показали нам Його Закон.

• Помилка перша.

Деякі люди стверджуюють, що ісламський закон є несумісним, таким, що обмежує свободу людини і суперечить передовим уявленням людини про цивілізований світ і права людини.

Відповідь про неправильне уявлення про Шаріат (Ісламське право).

Частина цієї оманливої широко розповсюдженої думки була розглянута нами у передмові. Тут відзначимо, що мусульмани вірять в те, що Ісламський закон є повним та всеохоплюючим для людського життя, гнучким і придатним до застосування для будь якого віку, місця і людини. Справжня свобода є свободою і відмовою від власних егоїстичних бажань чи правлячої олігархії та ієрархічності. Найгіршим проявом несвободи є поклоніння іншим людям. Поклонятися можна лише Аллаху. Іслам не сприймає свободу розпусти, тих хто думає, що може робити все, що захочеться. Іслам це не тільки релігія духовного зв”язку між Людиною і Творцем, але і релігя яка включає в себе тимчасові та мирські заповіді Аллаха Мудрого для всіх аспектів життя. Іслам реалізовує відносини між людиною і Творцем, між людиною і суспільством, а також відносини народу з іншими народами. На відміну від Іудаїзму, Іслам є універсальною релігією і не обмежується лише однією расою людей. Хоча Християнство є універсальною релігією, воно, мабуть, відволіклося від свого шляху, про який говорив Ісус (р.а.а.), як кажуть християни:

«Я посланий лише до загублених овець дому Ізраїлевого».

Ісус (р.а.а.), сказав своїм учням, які були відібрані відповідно з дванадцяти єврейських племен:

«Цим дванадцятьом наказав Ісус не ступати на шлях язичників та не йти до міста самаритянинів та порадив піти до заблудших овець Ізраїлю.»

Пророк Ісламу (с.а.с.) був посланий для мислості всього людства, Всевишній Аллах через нього нам передав Коран:

«Ми відіслали тебе тільки як милість до світів». (21:107)

Ісламський шаріат має два аспекти. Перший включає в себе віру, переконання, різні форми поклонніня і закони, які є постійними, не підлягають змінам незалежно від відмінностей часу і місцевості. Наприклад Salah (Молитва) ритуал в Ісламі, який має стандартні характеристики, визнання Корану і риси поклоніння в різних країнах світу, чи то в Нігерії, Аравії або Індонезії. Аналогічним чином можна говорити і про Закят (обов'язкова благодійність), вона встановленна не зважаючи на фінансове становище людей в різних країнах. Закони для суспільства встановлюються одні, ніхто не має права їх використовувати собі на користь чи на зло людям. Ці закони є основою постійного зміцнення, основ рівності між людьми, тому що вони в основі всюди одинакові, не зважаючи де живуть люди.

Другий аспект Ісламського Шаріату це закони, особливо ті, які регулюють відносини людини з людиною, з його ближнім з іншого народу і нації, які в загальному вигляді адаптовані до потреб, що виникають у постійно мінливих умовах нашого суспільства. Такі норми і правила можуть змінюватися, доповнюватися та адаптуватися до загальних рамок суспільства. Ці зміни чи модифікації вимагають втручання юриста чи фахівця, що знається в ісламському праві, який буде наглядати над процесом змін, але також обізнаного в сучасних процесах змін у суспільстві. Принцип консультації (Шура), є одним із таких процесів. Цей принцип згадується в Корані в загальному вигляді, без деталей самого процесу. У Корані не міститься детальної інформації, яка б пояснювала як виконувати і забезпечувати принцип Шури, хоча Суна Пророка (с.а.с.) дає деякі рекомендації. Ця особлива риса Ісламу дозволяє принципу Шура задовольняти вимоги незважаючи на час і місце, де перебувають люди. Це стосується певного покоління чи спільноти людей, які можуть застосовувати Шаріат один до одного з

незначними змінами відповідно до потреб часу. Ця гнучкість ілюструє дійсну повноту і універсальний характер Ісламу.

• Друга помилка.

Ті люди, які не знають елементарних істин про Іслам, псевдо вчені сходознавці, вороги Ісламу, які стверджують, що Іслам не поважає законні права немусульман в Ісламських державах.

Відповідь на неправильне уявлення про права немусульман.

Ісламський Шаріат передбачає різний набір обов'язків і прав немусульманських жителів в Ісламському суспільстві. Це може бути достатнім спростуванням цієї помилки. Цитуючи загальні права в Ісламських книгах про закони ми знаходимо ось що: «немусульмани мають право на те, на що мусульмани мають право. Вони також зобов'язані робити те, що мусульмани зобов'язані робити «"Це загальне правило, і від нього виходять справедливі та рівноправні закони, що дають немусульманським жителям в Ісламській державі права на безпеку, приватну власність, релігійні обряди і т.д.».

Іслам дозволяє релігійні дискусії і діалоги з не-мусульманами, скеровуючи мусульман приєднатися до кращих методологій в будь-якій дискусії та діалозі з не-мусульманами. Всевишній Аллах Вседержитель сказав в Священному Корані:

Якщо ви сперечаєтеся з людьми Писання, то робіть це за допомогою найкращого. [Це не стосується] тих із них, які несправедливі. Скажи: «Ми увірували в те, що зіслано нам, і в те, що зіслано вам. Наш Бог і ваш Бог — один, і ми віддані Йому!» (29:46)

Аллах (с.а.с.) вказує на інші конфесії та релігії, говорячи про них в Корані:

Скажи: «Чи ви бачили тих, кого ви звеличуюте замість Аллаха? Покажіть мені, яку частину землі вони створили? Невже вони мають спільність на небесах? Принесіть мені Писання, давніше за це, або хоча б якийсь слід знання, якщо ви правдиві!» (46:4)

Іслам забороняє рішучі заходи, щоб переманювати людей з інших релігій, як сказано в аяті Корану:

Якби твій Господь побажав, то увірували б усі, хто живе на землі. Та чи зміг би ти примусити людей стати віруючими? (10:99)

І в Корані і Сунні, (пророчій традиції Пророка (с.а.с.) показуюється, що свобода релігії доступна для членів спільноти відповідно до Ісламського Шаріату. Мусульманська історія має безліч прикладів толерантності, що показали немусульманські піддані, в той час як багато інших суспільств були нетерпимі по відношенню до мусульман і навіть свого власного народу.

Мусульмани повинні поводитися справедливо з усіма іншими людьми, які не розпочинали будь-які ворожі дії з мусульманами.

Аллах сказав в Священному Корані:

Аллах не забороняє вам бути дружніми та справедливими до тих, хто не бився з вами через віру та не виганяв вас із ваших домівок. Воістину, Аллах любить справедливих. (60:8).

Ті, хто ведуть війну проти Ісламу, показують ворожі наміри і змушують мусульман бути у вигнанні, мають різне ставлення до Ісламу .

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Аллах забороняє вам приятелювати лише з тими, які билися з вами через віру, виганяли вас із ваших домівок та сприяли вигнанню вашому. А хто приятелює з ними, то ті — нечестивці. (60:9)

Взаємодії між мусульманами і не-мусульманами, засновані на серці і простих манерах. Комерційні відносини допускаються з резидентами та нерезидентами не-мусульман Ісламського суспільства. Мусульманин може їсти їжу, євреїв і християн. Чоловік мусульманин може одружитися на єврейській або християнській жінці, як буде пояснено нижче. Ми повинні пам’ятати, що Іслам приділяє особливу увагу і значенню сім’ї.

Аллах Всевишній сказав в Священному Корані:

Сьогодні дозволено вам прекрасну їжу. Дозволено вам їжу людей Писання, і вашу їжу дозволено їм. [Дозволені вам] цнотливі жінки з-посеред віруючих і людей Писання, коли сплатите ви викуп за них, коли ви цнотливі, й не розпусники, і не берете їх наложницями. А хто відрікся від віри — марні його діяння, а у наступному житті він буде серед тих, хто понесе втрати! (5:5)

• Третя помилка:

Деякі стверджують, що Ісламські покарання (Худуд) є жорстокими і варварськими, і порушують права людини.

Відповідь на неправильне уявлення про Худуд (покарання).

Всі суспільства мають систему покарань за тяжкі кримінальні злочини. Сучасна система використовує тривалі терміни тюремного ув'язнення, але багато кримінальних та соціальних наукових експертів відзначають, що тюремне ув'язнення не є успішним, що найбільш часто з'являється відчуття втрати і марність для злочинця, загальна злоба до системи сприймається як несправедлива. Крім того, жертви часто не вірять, що істинна справедливість перемогла. Існує багато суперечок про відповідні умови і винесення вироку. Не кажучи вже про витрати на утримання величезних систем в'язниць і пов'язаних з ними об'єктів.

Для початку, ми повинні відзначити, що система кримінальних покарань в Ісламі є невід'ємною частиною всього справедливого і рівноправного в Ісламській системі життя, яка створює рівні можливості і забезпечує добробут усіх громадян, не залишаючи жодної причини для злочинної діяльності .

Злочинність в Ісламі розділяється на дві категорії:

1) злочини, за які призначене покарання відповідно до законів Шаріату. Ці злочини включають зраду і блюзнірство, вбивство, напади, розпуста і перелюбство, грабежі, крадіжки, вживання алкоголю і одурманюючих речовин, помилкове звинувачення в перелюбстві або інших аморальних вчинках, агресія проти людей, і т.д.

2) злочини, які не мають визначеного покарання за законами Шаріату. Юридичним правом встановлюється покарання відповідно до суспільних інтересів мусульман й Ісламського суспільства. Ці види покарань відомі як «Тазір» (догана).

Злочини, за які призначене певне покарання за законами Шаріату надалі поділяються на дві категорії.

До першої категорії відноситься злочини, які включає в себе порушення особистих прав потерпілого, таких як: вбивство, ненавмисне вбивство, напади і наклепи. Покарання за ці злочини може бути зменшене, якщо позивач згоден на матеріальне відшкодування своїх збитків, або на кровну помсту у випадках вбивства, нападу.

Друга категорія покарань виноситься за порушення Слова Аллаха й інші встановлені заборони Шаріату. Ці злочини включають зловживання алкоголем, блуд і крадіжки. Покарання за такі злочини, які є підтверджені, не може бути зменшене.

Правила застосування Худуд (грошових і тілесних покарань) від ісламського шаріату є центром забезпечення правосуддя. Наприклад, ці покарання застосовуються лише за злочини, які завдали серйозної шкоди п'яти основним потребам людського життя (релігії, життю, розуму, честі, потомству і майну). Вони можуть бути предявленні лише при грамотній та дорослій аргументації людини. Покарання можуть бути спростовані в разі підозри або недостатній кількості доказів злочину, як повідомляється, від традицій:

«Зупинити *Худуд*, покарання, коли є підозри (докази і пом'якшуючі обставин)».

Метою виконання цих суворих покарань є повчання суспільства, подавши зразкові уроки. Вони виступають в якості перевіреної і успішної системи, стримуючим фактором проти спокуси до вчинення злочинів і злочиних дій, з метою захистити права осіб, всього суспільства, створюючи мир та безпеку. Наприклад, якщо хтось знає, що він може бути покараним за певні дії страшним методом, чи буде він йти на такі дії?

На додаток до мирських існують тимчасові покарання, злочинцям також радять остерігатися вічного покарання Аллаха в майбутньому житті за вчинення злочину. Всі люди в Ісламському суспільстві, які

порушують закони й Ісламські правила будуть піддаватися суворому покаранню. Є певні особи в кожному людському суспільстві, які ніколи не будуть дисциплінованими, окрім як через тілесні покараннями. Ми помітили, що Іслам призначає відповідне покарання за кожний злочин, тому що Аллах Мудрий і Всезнаючий знає всю правду про душу людини і різних Своїх створінь.

Поняття «Хіраба» включає в себе розбій, вбивство в результаті грабежу, незаконне проникнення в житло або комерційні приміщення із зброєю і залякування мирних жителів із зброєю. Це буквально означає ведення бойових дій в суспільстві.

Передбачене покарання за Hiraabah засноване на вислові із Корану:

Воістину, відплатять тим, які воюють проти Аллаха і Посланця Його та чинять безчестя на землі — будуть вони вбиті чи розіпнуті, або будуть відрубані руки та ноги їхні, чи вигнані будуть вони із Землі. Це їм — ганьба в земному житті та кара велика у житті наступному! Окрім тих, які покаялися раніше, ніж подолали ви їх. Тож знайте, що Аллах — Прощаючий, Милосердний! (5:33-34).

Це покарання застосовується по-різному в залежності від характеру й інтенсивності злочину, влада уповноважена застосувати покарання у відповідності зі злочином. Якщо грабіжник вбиває і забирає гроші, покарання може бути смерть і розп'яття. Якщо він бере гроші і погрожує, але не вбиває, покарання може бути ампутація руки і ноги. Якщо він вбиває жертву, але не забирає її гроші, він може бути звинувачений в убивстві. Якщо він лякає мирних жителів, але не вбиває їх, він може бути вигнаний, позбавлений волі, на думку деяких учених.

Вбивство, покарання якого є Кісас (виконання). Законодавчо за умисне вбивство підходящим і справедливим покаранням є позбавлення життя вбивці. Кісас виступає в якості успішного стримування, щоб запобігти вбивству.

Всевишній Аллах говорить в Корані:

О ви, які увірували! Встановлена для вас помста за вбитих: вільний — за вільного, раб — за раба, жінка — за жінку. (2:178)

Якщо сім’я жертви дає помилування вбивці, смертна кара буде скасована. Якщо вони приймають гроші, покарання також знімається.

Аллах говорить в Славетному Корані:

Якщо простить вбивцю його брат [у релігії], то нехай той вчиняє за звичаєм та сплатить йому належний викуп. (2:178)

Грабежі та крадіжки: Аллах (с.а.с.) встановив покарання у вигляді відрізання руки в якості покарання за крадіжку. Це засновано на вірші в Священному Корані:

Крадію і крадійці відрізайте руку як покарання за їх злочин. Покарання —це як приклад від Аллаха, адже Аллах — Великий, Мудрий! (5:38)

Ампутація руки базується на дуже конкретних умовах і обставинах.

По-перше, предмет, який вкрадений повинен мати встановлену цінність.

По-друге, вкрадений предмет повинен добре охоронятися.

По-третє, якщо звинувачення в крадіжці це тільки підозри, або якщо причина крадіжки голод через крайню убогість, в такому випадку рука злодія не буде відрізана, його справа буде оціненна як справа на благодійність і допомогу.

Крадіжка є дуже серйозним злочином, який, якщо залишити без належного покарання може стати поширеним явищем, що загрожує соціальному і економічному життю суспільства. Злодій може зіткнутися з опором, спонукаючи його до скоєння інших злочинів, таких як вбивство і напад. Якщо злодій розуміє, що його руки будуть відрізані через його крадіжки, він, безумовно позбудеться думок про скоєння злочину.

Блуд і перелюб: Іслам наказує покарання побиттям для тих, хто ніколи не був одружений раніше, але перебував у безчесті.

Аллах велить в Славетному Корані:

Розпусника й розпусницю бийте сто разів — кожного з них. Нехай ваш жаль до них не переважить релігії Аллаха, якщо ви віруєте в

Аллаха й в Останній день. І нехай свідками їхнього покарання буде група віруючих! (24:2)

Що стосується раніше одружених чоловіків або жінок, хто здійснює перелюб, покарання – побиття камінням до смерті. Це покарання застосовується і виконується тільки при конкретних умовах. Одружений чоловік або жінка мужуть бути забиті камінням до смерті в одному з наступних двох випадків: визнання чи свідчення чотирьох свідків. Відкрите і ясне визнання припускає, що немає примусу або діє сила для отримання свідчень. Вирок не виконується після першого визнання провини. Визнання набудуть чинності, тільки якщо звинувачення повторюється чотири рази або в чотирьох різних нарадах і засіданнях суду. Суддя може сказати: «Може бути так, ви просто цілувалися, обіймалися і торкалися без проникнення. Це залишає двері широко відкритими для виведення оригінального свідчення. Ця практика грунтується на Сунні Пророка (с.а.с.), коли різні сповідники неодноразово наполягали, що вони насправді вчинили перелюб, і коли одине із доведень є вагітність в результаті цих дій.

Друга ситуація потребує по чотири чесних свідки. Ці чотири справедливих свідки мають бути правдивими, у своїх заявах та поведінці. Чотири свідки повинні підтвердити свої спостереження фактами, що означає, чотири свідки свідчать, що вони насправді бачили проникнення статевого члена чоловіка у піхву жінки. Така ситуація є дійсно рідкісною і спостерігається тільки тоді, коли обидві сторони відкрито вчинили такий незаконний акт поблажливості, не виказуючи повагу до законів, честі і гідністі суспільства.

Перелюб і розпуста (з чисто Ісламської точки зору) не вважаються, так як у світському праві просто особистою прерогативою, і особистою справою. Це вважається посяганням на права суспільства (особливо честі сім’ї жінки), тому що є багато шкідливих ефектів і наслідків в цих діях. Це деморалізує соціальні цінності і засади суспільства в цілому. Це призводить до поширення венеричних захворювань. Це призводить до абортів. Це призводить до незаконнонароджених дітей без належного догляду з боку батьків. Відбувається змішування ліній, коли дитина пов’язана з іншою особою, а не зі справжнім батьком. Дитина може бути позбавлена честі, бути приписана справжньому. Це викликає проблеми в спадоковій системі, і діти стають тими, хто не має права на

спадкування і не може стати спадкоємцями. Крім того чесна людина може одружитися з такою людиною через незнання і бути родичем для неї. Цей злочин є дійсно важким, оскільки позбавляє батьків опіки над дітьми,а це може призвести до фізіологічних і соціальних хвороб і нестабільності. Для дитини мати і батько мають важливе значення для душевного спокою, забезпечення житла, безпеки, підтримки і щастя.

Наклеп: публічне побиття є запропонованим покараннями за помилкове звинувачення в блуді або перелюбі.

Всевишній Аллах говорить в Священному Корані:

Тих, які звинувачують доброчесних жінок, але не можуть привести чотирьох свідків, бийте вісімдесят разів і ніколи не приймайте від них свідчення, бо вони — нечестивці (24:4)

Метою створення і виконання цього покарання є захист честі та репутації невинних. Безкарні помилкові звинувачення є вінцем який генерує відповідну поведінку, помсту і навіть напади або вбивства. Ісламський Шаріат карає такі вчинки суворим покаранням правопорушника, якщо ці дії будуть підтверджені свідками. Покарання стає стримуючим фактором для викорінення цього зла із суспільства. Іслам не зупиняється на фізичних покараннях за цей злочин, але вимагає, щоб майбутні показання були підтверджені, помилкове звинувачення не буде прийнято, оскільки свідки підтвердять, що людина бреше. Якщо наклепник повністю розкаюється у скоєному Аллахові (с.а.с.) та покращує свою поведінку, то ситуація може бути переглянута.

Одруманюючі речовини: Людина вільна, щоб їсти та пити корисну їжу та напої в межах встановлених Аллахом (с.а.с.). Всі види одурманюючих речовин заборонені, оскільки вони не тільки завдають шкоди тілу людини, розуму і сім'ї, але й шкодять моральним підвалинам суспільства в цілому. Інтоксиканти називають «матір'ю всіх вад і пороків», тому що вони ведуть до інших гріхів. Іслам встановлює покарання у вигляді публічного побиття для тих, хто вживає і для тих, хто продає. Запропонованим покарання в Ісламі є побиття, воно відбувається з метою викорінення використання таких шкідливих речовин і убезпечення захисту майна, психічного і фізичного здоров'я людини. Деякі негативні ефекти і наслідки в результаті зловживання алкоголем і наркотиками включають

тенденцію до інших злочинів, таких як вбивство, нанесення тілесних ушкоджень, блуд, перелюб, згвалтування та інцест. Алкоголік або наркоман стає марним членом суспільства, який не в змозі вести продуктивну діяльність. Наркоман може зробити будь який аморальний вчинок, щоб отримати наркотики шляхом крадіжки або вчинення злочину. Серйозна небезпека для здоров'я і епідемії може бути викликана алкоголем і наркоманією, як підтверджує це медичне та трудове навчання. Безліч багатств, ресурсів і часу витрачається для їх лікування, що серйозно шкодить сім"ї і суспільству в цілому. Оскільки алкоголік або наркоман тимчасово втрачає розум, під наркотичним або алкогольним впливом, він може стати кримінально небезпечним, такої ситуації Іслам не схвалює.

Всі вище перелічені покарання в Ісламі існують для того, щоб зберегти людські права і гідність законослухняних громадян, вони є демонстрацією й ілюстрацією абсолютної божественної мудрісті і справедливісті. Загальним рішенням Шаріату є те, що покарання має бути співрозмірним з розміром і типом гріха.

Наприклад Аллах сказав в Священному Корані:

Відплатою за зло є таке ж саме зло! (42:40)

Аллах також говорить у Славному Корані:

Якщо ви будете їх карати, то карайте їх так, як карали вони. Та якщо ви матимете терпіння, то це буде краще для терплячих! (16:126)

Справедливим покаранням за злочин є рівносильна міра, але є милість Ісламу, що залишає відчинені двері для будь-якої фінасової компенсації або помилування, оскільки такі дії також хвилюють сусіпільство.

Аллах пояснює в Корані:

І приписали Ми їм там: «Душа — за душу, око — за око, ніс — за ніс, вухо — за вухо, зуб — за зуб, а також відплата за поранення». Якщо ж хтось відмовиться від помсти — то милість ця буде спокутою його. А ті, які не судять за тим, що зіслав Аллах, вони — несправедливі! (5:45)

Помилування рекомендується, як сказав Аллах Милосердний в Священному Корані, в одному випадку:

Натомість нехай вибачають і прощають. Невже ви не бажаєте, щоб Аллах простив вас? Аллах — Поблажливий, Милосердний! (24:22)

І Аллах прощає більшість. Сказано в Священному Корані:

Та якщо хтось простить і встановить мир, винагорода його буде за Аллахом! (42:40)

Іслам не прагне мститися грішникам, він лише накладає суворі покарання заради того, щоб запобігти насильству і жорстокості. Метою покарання є захист прав людини і збереження поваги до закону і порядку, через сувору справедливість і зразково послуху. Загальна мета полягає в підтримці миру і спокою, попередженні всіх щоб подумали двічі, перш ніж скоїти злодіяння. Якщо вбивця розуміє, що він буде убитий за вбивство людини, злодій розуміє, що його рука буде відрізана за крадіжку, блудник розуміє, що його чекає публічне покарання, і зрадник розуміє, що він може бути забитий камінням, наклепник розуміє, що він буде також публічно побитий, всі вони мають серйозно подумати, перш ніж вони вчинять свої злочини. Страх покарання утримує злочинця від злочину і, отже, суспільство стає більш безпечнішим, і мирнішим.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Помста рятує життя ваше, о ви, обдаровані розумом! Можливо, будете богобоязливі ви! (2:179)

Відповідь на те, що встановлені в Ісламі покарання є невимовно жорстокими, дуже проста. Оскільки всі згодні з тим, що злочини є дуже шкідливими для суспільства, що суворі заходи повинні бути прийняті для боротьби зі злочином, що люди, які вчинили їх, повинні бути покарані, єдиною проблемою залишається визначення хороших, справедливих і ефективних покарань для зниження рівеня злочинності. Це тягне за собою порівняння між Ісламським правом і штучноствореними світськіми законами, між покараннями, які згадані вище, і системою тривалих термінів позбавлення волі з усіма їх негативними наслідками для жертв, злочинців і суспільства в цілому. Ісламські покарання прості, легкі, універсальні, практичні й логічні, коли добре придивитися, тому що вони дають можливість

злочинцю відчути на собі, весь біль і страждання заподіяні ним жертві і проти моральних засад суспільства. Аллах знає накраще Своїх створінь й те, що дійсно справедливо для покарання і що є ефективним стримуючим фактором для злочинців. Логіка і справедливість вимагають досконале знання прав жертв. Їх права не повинні знецінюватися через поблажливість до злочинців. Якщо заражений орган не можна вилікувати, він повинен бути видалений, для того, щоб врятувати увесь огранізм.

Слід зазначити, що часто засоби масової інформації поширють спотворені думки про Іслам, мусульманське суспільство, Закони Шаріату. З цієї пропаганди можна подумати, що Ісламські покарання застосовуються і виконуються на щоденній основі. Правда в тому, що протягом всієї Ісламської історії випадки, коли покарання доходили до свого виконання, каменування до смерті і ампутацію кінцівок, були зареєстровані і застосовуються не так вже і часто. Наприклад, випадки каменування були рідкісні і зазвичай засновані на проханнях грішників, які каялися у своїх злочинах і висловили бажання отримати покарання для того, щоб очистити себе від гріхів, що вони скоїли в цьому світі і зустріти Аллаха безгрішними в майбутньому житті . У випадку з іншими покараннями аналогічно.

• ***Четверта помилка:***

Багато хто стверджує, що покарання, яке передбачене Шаріатом за відступництво від Ісламу є порушенням прав людини. Сучасна концепція прав людини гарантує свободу релігії для всіх людей. Це покарання, на їхню думку, суперечить тому, що Аллах Всевишній і Всемогутній сказав у Славетному Корані:

Немає примусу до релігії. (2:256)

Відповідь на неправильне уявлення про відступництво.

Ісламський Шаріат призначає покарання для людини, яка відступилася від своїх переконань після прийняття Ісламу, як способу життя, і відкидає Ісламські вірування і закони.

Відомо традиції Пророка (с.а.с.) і його твердження:

«Кров мусульманина не може бути законно пролита, окрім як в одному із трьох (випадків). Одружена людина, яка здійснює перелюб, життя за життя, або той, хто покидає релігію (Іслам) і відмовляється від спільноти»

Пророк (с.а.с.)також сказав:

«Всякого, хто змінює свою релігію (Іслам) - вбити»

Відкидання Ісламу, як спосібу життя, після його прийняття сприймається як злісна пропаганда проти Ісламу і ганьба для певної мусульманської громади, де живе відступник. Така відмова не тільки відраджує людей від прийняття Ісламу як способу життя, а й сприятиме розповсюдженню злочинності і богохульству. Наприклад, відмова від Ісламу показує, що людина, яка приєдналась до нього тільки для перевірки релігії, але не серйозно ставилась до своєї прихильності цього способу життя. Таким чином, ця відмова буде мати негативну тенденцію в Ісламі, що дозволить негідним атакувати і намагатися бунтувати в середині мусульманської громади. Таким чином, таке покарання було призначено, Аллахом (с.а.с.), який знає краще.

Проголошення повної невіри і неприйняття є неприпустимими в Ісламському Шаріаті, тому що така людина не дотримується священних приписів своєї віри. Відступник є більш небезпечним і гіршим, ніж істиний невіруючий, який ніколи не був мусульманином.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Воістину, тих, які увірували, а потім стали невіруючими, а потім знову увірували і знову стали невіруючими, ще й додавши собі невір’я — тих не простить Аллах і не вкаже їм шляху! (4:137)

Ми повинні взяти наступні пункти до уваги відносно відступників від Ісламу.

Вбивство відступника від Ісламу припускає, що така людина порушила основи Ісламу і напала на Іслам відкрито і публічно із зрадою і блюзнірством. Таким чином, відступник ставить під загрозу саму основу морального і соціального порядку. Це зрада може прискорити початок внутрішньої революції і спровокувати небезпечний заколот в Ісламському суспільстві. Цей вид злочинів є найбільш серйозним в будь-якому суспільстві, і тому називається

«Державна зрада». Засудженому відступникові надається можливість протягом трьох днів одуматися і повернутися в лоно Ісламу. Кваліфіковані Ісламські учені повинні сидіти біля нього і пояснювати йому серйозність гріха, який він здійснює проти своєї власної душі, своєї сім’ї, суспільства і спробувати виправити помилки. Відступник буде звільнений від покарання, якщо повернеться в лоно Ісламу, буде випущений просто так і без покарання. Звільнення таких відступників, насправді, не є порятунком для інших членів суспільства від злості і насильства, це буде поширюватися, якщо залишити дії своєї невіри і богохульства серед інших членів суспільства. Якщо така людина знаходиться в межах своєї невіри і відступництва до себе, і не проголошувала й непоширювала свої думки, то Аллах залішає покарання для нього у майбутньому. Аллах (с.а.с.) краще знає, хто вірить і хто відкидає віру, хто щирий, а хто лицемір. Мусульманська влада заснована на правосудді та на зважених рішеннях, що базуються на відкритих зовнішніх обставинах і керована непорушною волею Аллаха (с.а.с.).

З іншого боку, це рішення показує, що прийняття або відмова від Ісламу є дуже серйозним питанням. Будь-яка спроба навернення до іншої віри потребує певного часу для навчання, дослідження, оцінювання і вивчення всіх аспектів Ісламу, як способу життя до приходу в нову релігію і дотримуватися його норм і правил. Таке суворе покарання не дасть жодних поблажок і невеликі шанси для тих, хто хотів би пограти, поекспериментувати з ісламом, що надумали діяти віроломно, зрадливо.

Іслам не вважає відмову від іншої віри зрадою, а лише відхиленням, яке завдає шкоди всій системі. Ця відмова є насінням внутрішньої революції і підбурюванності до повстання в суспільстві. Іслам не схвалює те, що веде до злодійства і розгубленості в суспільстві.

Цей закон про віровідступництво в Ісламі має кілька подібних аналогів ще більш помірних, ніж багато сучасних політичних систем, які розглядають будь-які дії з метою повалення існуючого режиму або визнання уряду незаконним, такі як вигнання, тюремне ув’язнення та конфіскація особистого багатства цих осіб. Навіть родичі таких людей часто піддаються переслідуванню і покаранню. Іслам тільки карає відступника просто і негайно, що є дуже ефективним і стримуючим фактором.

• ***П’ята помилка:***

Деякі стверджують, що існує заборона мусульманській жінці виходити заміж за немусульманина і це є порушенням проти прав людини і особистої свободи, що допускається в сучасному світському праві.

Будь-яка людина може вийти заміж за кого вона бажає. Важливо відзначити, що мусульманським чоловікам також заборонено вступати в шлюб з багатобожниками, такими як індуси чи буддисти. І де тут те зазіхання на права людини і особисту свободу? Очевидно, що відповідь на це питання і вищезгадане твердження є помилковим, яке полягає в тому, що ці заборони в жодному разі не порушують права людини чоловічої або жіночої статі в Ісламі, як це буде пояснено нижче, а це забезпечує гармонію в шлюбі подружніх пар.

Відповідь на неправильне уявлення про шлюб із не-мусульманами:

Ісламські обгрунтування цього обмеження існують для захисту та збереження сімейних цінностей і ядра сім’ї. Більшість сучасних світських законів дозволяють будь-які сексуальні стосунки між повнолітніми людьми, навіть гомосексуалізм. Все це неприпустимо в Ісламі, бо статеві стосунки дозволені лише через правовий та чесний шлюб між чоловіком і жінкою. Оскільки Іслам прагне всіма засобами захищати моральність людської раси і охороняє сім’ю від розпаду і розлучення. Потенційному чоловікові рекомендується звернути увагу на свою гармонійність, надійність своєї майбутньої дружини, сумісность з нею, для особистого щастя, і для успіху майбутньої родини і покоління. Будь що, що може викликати канфлікт є причиною для заборони шлюбу. Відмінність у релігійній приналежності чоловіка і дружини безумовно є серйозною причиною.

Існує три можливих випадки заборон:

1-й випадок: чоловіку мусульманину заборонено вступати у шлюб з багатобожниками, язичниками чи атеїстами, тому що Ісламська віра не виправдовує і не визнає багатобожжя, богохульства й ідолопоклоніння. Іслам забороняє шлюб, де один з членів подружжя не враховує інтересів та бажань іншого. Вся сім’я в цьому випадку буде перебувати в безперервних суперечках і плутанині. Такі проблематичні шлюби, швидше за все, в кінцевому результаті

закінчуватимуться розлученням і призведуть до розпаду існуючої родини, найбільше впливаючи на дітей у сім'ї.

2-й випадок: чоловіку мусульманину дозволено одружуватися на християнці або єврейці, тому що Іслам приймає Мойсея та Ісуса, Аллах згадує їх в Корані і убезпечує їх від усіх принизливих речей, як істинних пророків і посланців Аллаха (с.а.с.). Не зважаючи на деякі відмінності в деяких принципах віри і релігії, шлюб може не мати проблемного характеру, як згадувалося вище, і може продовжуватися і процвітати, якщо всі інші фактори є задовільними між двома людьмии, з Божою допомогою.

3-й випадок: Іслам забороняє шлюб не-мусульманам з мусульманськими жінками, тому що євреї, християни або багатобожники заперечують послання Мухаммада (с.а.с.). За природним і історичним прецедентом, чоловіки домінують над жінками. Не-мусульманин чоловік, можливо, користуючись своєю силою і пануванням, демонструватиме в межах будинку неповагу до Ісламу і віри дружини та її принципів. Він може говорити зневажливі висловлювання про Пророка (с.а.с) і іслам, ця ситуація, яка може призвести до ненависті і проблем між двома людьми. Природно, що ця суперечка між двома людьми, призведе слабшу жінку до спокуси відмовитися від віри. Якщо вона захищає свою віру, це може призвести до несправедливих звинувачень і фізичного насильства. Як слабка стать, вона може прийняти цю жахливу ситуацію жорстокого поводження і страждання, щоб захистити себе і своїх дітей. Іслам забороняє такий шлюб, який неминуче веде до жорстокого поводження, конфліктів, важких випробуваннь, або розлучення для тих, кого це стосується, тому він схожий на перший випадок. Це третій випадок, в цілому, в якому можливий найгірший сценарій для потенційного конфлікту, і, отже, він заборонений.

• *Шоста Помилка:*

Система рабства в Ісламі суперечить Ісламським поняттям рівності і повної особистої свободи. Це теж є посяганням на права людини.

Відповідь на неправильне уявлення про рабство.

Система рабства серед мусульман у багатьох аспектах відрізняється від рабства в інших суспільствах, і те, що багато людей думають про рабство у відповідності з практикою серед греків, римлян та європейських колонізаторів. Іслам спочатку прийняв систему рабства, оскільки вона була прийнятною і необхідною частиною економічних і соціальних умов в ті часи. Система рабства у всьому світі є закономірним явищем, багато хто використовує це як життєво важливі сектори економіки і як засіб власного існування. Рабство було прийнято і визнано в інших релігіях.

Як сказано в Біблії:

«10. Коли ви приходите до сусіднього міста, щоб завоювати його, то спершу запропонуйте йому мир. 11. І буде так, якщо воно відповість тоб миром на мир, і відчинить браму тобі, і увесь той народ, що знаходиться в ньому, буде тобі сплачувати данину, і буде служити тобі. 12. А якщо воно не замирить з тобою, і буде провадити з тобою війну, то обложиш його.

13. І Господь, Бог твій, дасть його в руку твою, а ти повбиваєш усю чоловічу стать його вістрям меча. 14. Тільки жінок, і дітей, і худобу, і все, що буде в тім місті, всю здобич його забереш собі, і будеш ти їсти здобич ворогів своїх, що дав тобі Господь Бог твій. 15. Так ти зробиш усім містам, дуже далеким від тебе, що вони не цих народів.16. Тільки міста тих народів, які Господь Бог твій, дає тобі у володіння, не чіпай, залиши усе, що там дихає живим, 17. Але ті повинен повністю зруйнувати їх (Второзаконня 20:10-17)»

А господар в іудейському законі може навіть бити свого раба до смерті, як це стверджує закон їхньої держави:

«20. А коли хто вдарить раба свого або невільницю свою києм, а той помре під рукою його, то обов'язково буде покараний той. 21. Тільки якщо той переживе день або два дні, то не буде покараний, бо він його гроші.

(Вихід 21:20,21)»

Ніде не сказаано, що є вказівки в Біблії про заборону рабства і це привело багатьох сміливо протестувати, як Джефферсон Девіс президент Конфедерації Штатів Америки сказав:

«[Рабство] було створено за указом Всемогутнього Бога ... воно визнане в Біблії, в обох Завітах, від Буття до Об'явлення ... воно існувало у всі часи, мало місце серед людей найвищої цивілізації, і в країнах вищої майстерності в мистецтві».

Враховуючи цей світ, навколишнє середовище, Ісламське право наслідує довгостроковий і поступовий план викорінення рабства із суспільства. Ми не знаходимо прямої команди різко припинити всі відношення до рабства, але, швидше, джерела рабства були обмежені і поступово зменшуються і відбувається звільнення рабів, що заохочується. Крім того, суворі правила справедливої і гідної поведінки були застосовані в боротьбі з рабами і дозволяють їм купити свою свободу. На першому етапі потрібно звільнити себе від рабства в своїх серцях і умах. Їм було сказано, що спершу відчувати себе сильними, здоровими і могутніми всередині, змінитись і звільнити дух від почуття слабкості і низкості. Іслам реконструює людські почуття і чесність в умах і серцях рабів, називаючи їх братами для своїх господарів і власників.

Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«**Ваші раби – брати ваші. Всевишній Аллах помістив їх під вами [за ваші заслуги]. Хто має одного [з братів] під ним [працюючим на нього], повинен годувати його тим, що сам їсть, вкривати його тим, що сам носить і не наказувати робити те, що вони не можуть зробити. Якщо ви це зробите, то ви їм допоможете».**

Рабам створено права, які не суперечать заповідям Корану і Сунни, порядку мусульман бути добрими і хорошими, щоб їх раби і жінки з прислуги не страждали.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Поклоняйтесь Аллаху та не додавайте Йому нікого як рівного. Якнайкраще ставтеся до батьків, родичів, сиріт і бідних; а також до сусідів, які є вашими родичами, і до тих, які не є вашими родичами; до побратима, до подорожнього, а також до рабів ваших. Воістину, Аллах не любить зухвалих і гордих (4:36).

Пророк здавна опікувався рабами і про це свідчить той факт, що на смертному одрі, Посланець Аллаха (с.а.с.) наказав мусульманам, як передсмертне прохання, захищати їхні молитви і права рабів.

Він (с.а.с.) сказав:

«Всякий, хто бив раба буде побитий нами».

Рабство, згідно з Ісламським вченням, обмежується тільки фізичним рабством і немає насильницького навернення на шлях власника. Раб має право на збереження своєї віри. Іслам стає кращим прикладом для віри в людську рівність, надавши переваги, засновані на благочесті й праведності. Іслам створив братерство і єдність зв'язків між рабами і їх господарями за прекрасним прикладом Посланця Аллаха (с.а.с.), коли він запропонував шлюб своєму двоюрідному брату, Зайнаб бінт Джагш (с.а.с.) на благородній Курайшітці, як його звільненій рабині. Останній був також призначений керівником армії, яка складалася з ряду величних і відомих сподвижників Посланця Аллаха (с.а.с.).

Іслам слідує двом основним методам для ліквідації рабства в Ісламському суспільстві, щоб уникнути плутанини і хаосу в суспільстві. Ці методи не створюють ворожнечу, ненависть між різними класами Ісламського суспільства, щоб заподіяти шкоду для сформованих соціально-економічних систем.

Перший спосіб: усунення і обмеження джерел рабства, що було дуже поширеною проблемою в Ісламській історії. Джерела рабства до Ісламу були багаті і створені виключено на війні, в якій перемога гарантувала перетворення захоплених в полон ворогів на рабів. Піратство та викрадення людей було ще одним поширеним джерелом через яке викрадені люди продавалися як раби. Якщо людина була у фінансовому боргу, вона могла стати рабом того, кому винна.

Іншим джерелом була практика продажу батьками своїх дітей, чоловіка або жінки, в рабство. Людина може продати свою свободу за сплату певної суми. Багато злочинів тягне за собою накладення рабства на обвинувачуваного. Злочинець стає рабом для потерпілого або для членів його сім'ї, або спадкоємців. Залишатися рабами, навіть якщо батько був вільною людиною було ще одним джерелом рабства.

Іслам порушує ці устави лише у двох випадках – це законні джерела рабства, які стали загальноприйнятнии і зумовлені обставинами часу.

(1) військовополонені або або ув'язнені на законних підставах оголошують війну Мусульманським правиламведення Зверніть увагу. що не всі такі військовополонені були оголошені рабами, деякі

з них були звільнені, а іншим було дозволено заплатити викуп. Це сказано у вірші в Священному Корані:

Тож коли ви зустрічаєте тих, які не увірували, рубайте їхні шиї. А коли ви здолаєте їх, то міцно накладайте пута! Далі або милуйте їх, або беріть викуп — доти, доки війна не скине свій тягар. Так! Якби Аллах побажав, то помстився б їм Сам, але Він прагне випробувати одних із вас іншими. Вчинки тих, які ведуть боротьбу на шляху Аллаха, Він ніколи не зробить марними. (47:4)

Вороги Ісламу використовували всі засоби, щоб зупинити прогрес і поширення Ісламу на початку нашої ери. Не-мусульмани в цей час вбивали і перетворювали в рабів Мусульман, що змушувало Мусульман робити те саме.

(2) Спадковий раб, який народився від батьків рабів. Така дитина вважається рабом. Однак, якщо господар рабині взяв її в якості законної наложниці, стан цієї дитини прирівнюється до стану вільної дитини. У такому випадку, рабиню називають «матір'ю дитини», яка не може бути продана і не може бути подарована і повиннна бути звільнена після смерті її господаря.

Другий спосіб ліквідації рабства – участь в пропаганді й позширенні способів звільнення рабів. Спочатку єдиним способом, щоб звільнити раба було надання свободи від господаря. До появи Ісламу, раб вважався рабом протягом всього свого життя і життя власника, який звільняв свого раба, іноді доводилося за це платити штраф. Іслам ввів в практику самостійне звільнення рабів, які могли платити гроші господареві, щоб купити собі свободу. Власник враховуючи процес звільнення свого раба міг в будь-який час і без будь-яких зобов'язань або фінансового штрафу звільнити його. Деякі з встановлених правил для звільнення рабів, наведені нижче:

1) спокута за гріхи: спокута за випадкове вбивство, за яке було встановленно покарання, у вигляді звільнення правовірних мусульманських рабів, на додаток до кровних грошей призначених постраждалим сім'ям. Це сказано у вірші в Священному Корані:

І нехай віруючий не вбиває іншого віруючого — хіба як трапиться помилка. І хто помилково вб'є віруючого, то нехай звільнить віруючого раба і нехай сплатить належний викуп його

родині — хіба тільки вони побажають роздати це як милостиню. (4:92)

2) Спокута присягою «Зігар»: Це сказано у вірші в Священному Корані:

Ті, які називають своїх дружин хребтами матерів, а потім відмовляються від сказаного, нехай звільнять одного раба перед тим, як торкнуться одне одного. Повчають вас цим, і Аллах добре знає те, що ви робите. (58:3)

3) Спокута за порушення клятви. Це сказано у вірші в Священному Корані:

Аллах не покличе вас до відплати за легковажність у клятвах ваших, але відплатить покарає Він за навмисний учинок! Спокута за це — нагодувати десятьох бідняків так, як годуєте свої сім'ї, або ж одягнути їх, або звільнити раба. А як хто не взмозі цього зробити, нехай постить три дні. Це — спокута провини за порушення клятв ваших, тож дотримуйтеся ваших клятв. Так роз'яснює Аллах вам Свої знамення. Можливо, будете ви вдячні! (5:89)

4) Спокута за порушення посту в місяць Рамадан: прикладом цього є випадок з людиною, яка прийшла до Посланця Аллаха (с.а.с.) сказавши йому:

«О, Пророк Аллаха! Я знищив себе!» Посланець Аллаха (с.а.с.) запитав чоловіка**: «Чому?»** Чоловік повідомив Посланцю Аллаха (с.а.с.), що він мав бути з дружиною під час голодних годин в день Рамадану. Посланець Аллаха (с.а.с.) запитав чоловіка: **«У тебе є раб?»** Чоловік сказав, що немає раба. Посланець Аллаха (с.а.с.) запитав чоловіка знову **«У тебе є кошти, щоб нагодувати шістдесят бідних людей?»** Чоловік відповів, що у нього немає. У той час як чоловік і інші люди сиділи, Посланець Аллаха (с.а.с.) прийшов зі свіжими фініками. Посланець Аллаха (с.а.с.) запитав про людину, яка скоїла цей гріх, і вона вийшла вперед. Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав чоловікові: **«Візьми ці фініки і віддай їх бідним людям як благочинність [спокутування свого гріха]». Чоловік відповів: «О, Пророк Аллаха! Клянуся Аллахом! Не існує бідніших сімей у всьому місті Медина, ніж моя сім'я».** Почувши це, Посланець

Аллаха (с.а.с.) посміхнувся так, що стало видно його зуби, і сказав: **«Тоді, візьми і нагодуй свою сім'ю».**

Людина, яка зобов'язана платити за спокутування свого гріха і вона має раба, який не може придбати свою свободу повинна звільнити його заради спокутування свого гріха.

5) Звільнення рабів було оголошено одним з найулюбленіших благодійних актів поклоніння в очах Аллаха (с.а.с.):

Всевишній Аллах говорить в Славному Корані:

Та не стала вона долати перешкоди! Звідки тобі знати, що таке перешкоди? Це —звільнення раба (90:11-13)

Крім того, твердження Посланця Аллаха (с.а.с.), поряд з його діями, в зв'язку з цим, він закликав народ до звільнення рабів Аллаха (с.а.с.).

Посланець Аллаха (с.а.с.) сказав:

«Всякому, хто звільняє Мусульманських рабів, Аллах звільнить кожен орган його тіла від пекельного вогню у відповідності з кожним органом звільненого раба, навіть його інтимних частини тіла за інтимні частини звільнених рабів».

Крім того, Посланець Аллаха (с.а.с.), як повідомляється, сказав:

«Провідуйте хворих, годуйте голодних і відпускайте рабів».

6) Одним із способів звільнення рабів є воля після смерті власника. Це може бути записано, оголошено в усній формі, тощо. Якщо власник заявляє в будь-якій формі, що його раб буде вільною людиною після його смерті, - раб забезпечений свободою після смерті власника. Як запобіжний захід Іслам встановив заборону на продаж або передачу такого раба після цієї заяви. Якщо рабині дано таку обіцянку, і власник приймає її як наложницю, дитина, яка є наслідком цього співжиття народжується, як вільний громадянин. Крім того, рабиня, в такому випадку, не буде продана або віддана в дар іншій особі, а також буде звільненою.

7) Ще одним методом є Закят: Це сказано у вірші Священного Корану:

Милостиня призначена для нужденних і бідних, тих, хто її збирає та роздає, тих, від чиїх сердець чекають прихильності, [для викупу] рабів, для збанкрутілих боржників і подорожніх. Так встановлено Аллахом. А Аллах — Всезнаючий, Мудрий! (9:60).

8) Спокута за необгрунтоване побиття і результати такого побиття, що видніються на обличчі: Іслам вимагає звільнення рабів, якщо рабовласник вдаряє несправедливо або б'є свого раба по обличчю. Це сказано у Хадисі Посланця Аллаха (с.а.с.):

«Кожен, хто вдарить свого раба або б'є його / її по обличчю повинен спокутувати вину, звільнивши його / її».

9) Договірна свобода рабів: Це включає ситуації, коли раб просить свого господаря купити свою свободу за певну суму грошей, про яку вони обидва домовляються. Якщо підлеглий просить свого господаря видати йому таке звільнення через договір, це стає обов'язковою справою для власника надати рабу такий договір. У такому випадку підлеглий повинен мати право купівлі, продажу, торгів, право на власну роботу, щоб накопичити необхідні гроші за свою свободу через договір. Навіть працюючи на свого господаря раб для конкретної заробітної плати йде проти своєї праці. Крім того, Іслам пішов ще далі, надаючи пожертвування, допомогу і підтримку для таких людей від багатих людей в Ісламському суспільстві. Навіть власник повинен жертвувати частину грошей, яка є визначеною, або давати рабу легшу роботу, оплачуючи її, щоб допомогти йому отримати свою свободу. Це сказано у вірші в Священному Корані, сенс якого перекладається як:

Нехай зберігають цноту ті, хто не може одружитися, доки Аллах із ласки Своєї не одарує їх. Якщо ті, ким оволоділи ваші правиці, прагнуть письмового свідчення, то напишіть його — якщо ви знайшли в них чесноти. Дайте їм частину з майна Аллаха, яке Він дарував вам. (24:33)

Коротше кажучи, ми можемо сказати, що Іслам не узаконює і не заохочує рабство, а встановлює закони і правила, які сприяють значному та ефективному процесу допомоги обмеженню джерел рабства і звільнення рабів раз і назавжди.

Висновок

На закінчення ми наведемо випадки з Новітньої історії. Міністерство юстиції в Королівстві Саудівська Аравія провело три симпозіуми протягом місяця Сафар 1392 H (1982 G). Міністри юстиції і багато учених, викладачів вузів прослухали лекції чотирьох видатних європейських каноністів і вчених: екс-міністра закордонних справ Ірландії та секретаря Європейського комітету законодавства; відомого вченого, професором східних й Ісламських досліджень; видатного професора права і директора з прав людини журналу у Франції.

Мусульманські вчені пояснили концепцію Ісламу, як способу життя в порівнянні з іншими конкуруючими концепціями, що ілюструють основні правила Ісламу і Шаріату, деталі загальних правил і принципів. Вони пояснили значення, переваги та ефективність Ісламських основних покарань встановлених за тяжкі злочини, скоєні проти людей і суспільства. Вони детально пояснили, що такі матеріальні покарання є раціональними покараннями задля збереження миру і безпеки суспільства в цілому. Європейці висловлювали своє захоплення докладними роз'ясненнями Мусульманських вчених про ці види покарань і захоплювалися концепцією прав людини в Ісламі. Пан Макбрайд, Голова Європейської Делегації, заявив: «З цього місця, і з цієї Ісламської країни, права людини мають бути визнані і оголошені людям в усьому світі, а не тільки в окремих країнах. Мусульманські вчені мають оголосити ці невідомі права людини в міжнародному співтоваристві. Насправді, через незнання про ці права людини і відсутність належних знань про них, репутація Ісламу й Ісламської правлячої верхівки та керівників спотворюється в очах решти світу».

Ця брошура є вступною доповіддю на тему прав людини в Ісламі. Я сподіваюся і молюся, що це обговорення відкриє нові перспективи для тих, хто прагне дізнатися більше про істинність Ісламу, яка була свідомо та жорстоко неправильно витлумачена, особливо деякими світськими, сучасними мусульманами, так само як і ворогами Ісламу.

Я закликаю читачів, досліджувати більше інформації про Іслам, як спосіб життя за допомогою надійних джерел, без будь-яких упереджених думок. Я відчуваю себе зобов'язаним запропонувати

будь-яку допомогу особам, які хочуть вчитися і знати більше про Іслам, як спосіб життя.

Мусульмани, закликаючи інших до Ісламу, мають бути щирими у своїх добрих намірах, шукаючи тільки вдоволення Всевишнього Аллаха в цьому житті і в майбутньому, щоб насолодитися постійним місцем в Раю, і очиститись від будь-яких особистих мотивів. Один із сподвижників Посланця Аллаха (р.а.а.) одного разу сказав, коли його запитали про причину його участі у боротьбі за справу Аллаха (с.а.с.):

«Ми прийшли для того, щоб звільнити людей від поклоніння іншим людям і несправедливості, спричиненої іншими релігіями, щоб показати їм справедливість Ісламу».

Що стосується божественної винагороди в майбутньому житті, ми, Мусульмани, віримо, що є два постійних житла в майбутньому житті: це Рай, блаженство і вічне щастя, і інше життя – це пекельний вогонь, вічні тортури. Джанна є виключною нагородою від Аллаха для тих, хто підкорявся його словам.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Хто шукає іншої релігії замість Ісламу, від того не буде прийнято, і в наступному житті він буде серед тих, хто втратив усе! (3:85)

Це також сказано у вірші з Корану:

Воістину, обителлю тих, які увірували й робили добрі справи, будуть сади Фірдауса. Вони будуть там вічно, не бажаючи ніяких змін. (18:107-108).

Крім того, Всевишній Аллах обіцяв Пекельний вогонь для тих, хто не кориться Його заповідям і встановлює Йому рівних.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Аллах не прощає, коли Йому додають рівних, але прощає все інше, крім цього, тому, кому побажає! І хто додає Аллаху рівних, той чинить великий гріх! (4:48).

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Воістину, ті з людей Писання і багатобожників, які не увірували, опиняться у пекельному вогні, і будуть там вічно. Вони — найгірші з творінь. (98:6)

З появою Ісламу, вороги Ісламу вели війну проти нас, ці війни тривають досі. Антиісламські елементи використовують всі можливі засоби в цій війні. Люди втрачають розсудливість і думки

залишаються незмінними, бо вони успішно забувають відмінність між істиною і брехнею. Відомі релігійні люди з інших конфесій закликають, все більше і більше людей, приєднуватися до Ісламу як способу життя і це саме по собі є доказом, щоб довести велич Ісламу, як релігії і способу життя. Всевишній Аллах запевнив нас, що він збереже Свою релігію Іслам для людства.

Всевишній Аллах сказав в Священному Корані:

Воістину, Ми зіслали Нагадування і, воістину, Ми бережемо його! (15:9)

Давайте закінчимо наш буклет красивою цитатою Хадису Посланця (с.а.с.) Аллаха,

«Найкращі з людей в очах Аллаха є найбільш корисні [для інших]. Найулюбленіший вчинок для Аллаха (с.а.с.) є Його вдоволення, яке ви доводите до [розбитих сердець тих, хто страждає] Мусульман, або для полегшення стаждань хворого, або оплачуєте його борги, або звільняєте його від голоду [пропонуючи йому їжу]. Для мене краще ходити з братом Мусульманином, і допомагати йому, ніж усамітнитися в мечеті протягом усього місяця. Хто контролює свій гнів [в цьому світі] Аллах (с.а.с.) покриє його провини. Хто стримує свій гнів, в той час коли він може зашкодити іншим (ним), тому Аллах (с.а.с.) заповнить серце задоволенням і щастям в Судний День. Хто підтримує свідчення братів Мусульман, Аллах (с.а.с.) підтримає його ходу в день, коли він буде спіткатись і падати. Звичайно, злий характер і поведінка псує добрі справи і благочестиві дії, як оцет псує мед».

الحمد لله رب العالمين

وصلى اللهم على أشرف المرسلين وعلى آله وصحبه أجمعين

Хвала Аллаху, Господу світів!
Я прошу Всевишнього благословити і оберегти від всякого зла нашого пророка Мухаммада, його сімейство, сподвижників і всіх, хто послідував за ним на шляху істини.